

KESKUSKOMITEAN POLIITTINEN TOIMINTASELOSTUS NKP(b):n XVI EDUSTAJAKOKOUKSELLE ³⁶

kesäkuun 27 pnä 1930

I

MAAILMAN KAPITALISMIN KASVAVA PULA JA NEUVOSTOLIITON ULKOPOLIITTINEN ASEMA

Toverit! XV edustajakokouksen ajoista on kulunut 2¹/₂ vuotta. Aikajakso ei näytä kovinkaan pitkältä. Mutta tänä aikana on kansojen ja valtioiden elämässä tapahtunut kuitenkin mitä vakavimpia muutoksia. Jos kulunut kausi luonnehditaan parilla sanalla, niin sitä voitaisiin sanoa **murroskaudeksi**. Se ei ollut murroskautta vain meille, Neuvostoliitolle, vaan myöskin koko maailman kapitalistisille maille. Mutta näiden kahden murroksen välillä on perusteellinen ero. Samaan aikaan kun tämä murros on merkinnyt Neuvostoliitolle käännettä uuteen, vielä voimakkaampaan taloudelliseen **nousuun**, niin kapitalistisille maille murros on merkinnyt käännettä taloudelliseen **laskuun**. Meillä, Neuvostoliitossa, on sosialistisen rakennustyön **kasvava nousu** sekä teollisuudessa että maataloudessa. Heillä, kapitalisteilla, on talouselämän **kasvava pula** sekä teollisuudessa että maataloudessa.

Sellainen on kuva nykyisestä tilanteesta parilla sanalla luonnehdittuna.

Palauttakaapa mieleenne, minkälainen oli asiointi kapitalistisissa maissa 2¹/₂ vuotta sitten. Teollisuustuotannon ja kaupan kasvu melkein kaikissa kapitalismin maissa. Raaka-aineiden ja elintarvikkeiden tuotannon kasvu melkein kaikissa agraarimaissa. Kapitalismin täysverisimmän maan sädekehä Yhdysvaltojen ympärillä. Voittolauluja „kukoistuksesta“. Pokkuroiminen dollarin edessä. Ylistysvirsiä uuden tekniikan kunniaksi, kapitalistisen rationalisoinnin kunniaksi. Kapitalismin „tervehtymisen“ aikakauden ja kapitalismin vakaantumisen murtumattoman lujouden julistaminen. „Yleinen“ hälinä ja melu Neuvostojen Maan „kiertämättömästä tuhoutumisesta“, Neuvostoliiton „kiertämättömästä romahduksesta“.

Siten oli asia eilen.

Entä minkälainen on nykyinen tilannekuva?

Nykyään on melkein kaikissa kapitalismin teollisuusmaissa talouspula. Nykyään on kaikissa agraarimaissa maatalouspula. „Kukoistuksen“ asemesta on joukkojen kurjuus ja työttömyyden jättiläismäinen kasvu. Maatalouden nousun asemesta on talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen taloudellinen häviö. Luhistuvat harhaluulot kapitalismin kaikkivoipaisuudesta yleensä ja pohjoisamerikkalaisen kapitalismin kaikkivoipaisuudesta erikoisesti. Voittolaulut dollarin ja kapitalistisen rationalisoinnin kunniaksi käyvät yhä heikommiksi. Pessimistiset voivotukset kapitalismin „virheistä“ käyvät yhä voimakkaammiksi. „Yleinen“ hälinä Neuvostoliiton „kiertämättömästä tuhoutumisesta“ muuttuu „yleiseksi“ kiukkuiseksi sähinäksi siitä, että on rangaistava „tuota maata“, joka rohkenee kehittää talouttaan silloin, kun ympärillä vallitsee pula.

Sellainen on tilannekuva nykyään.

On käynyt juuri niin, kuin bolshevikit pari kolme vuotta sitten sanoivat.

Bolshevikit sanoivat, että työläisten ja talonpoikain miljoonaisten joukkojen elintason ollessa rajoitetuissa puitteissa on tekniikan kasvu kapitalistisissa maissa, tuotantovoimien ja kapitalistisen rationalisoinnin kasvu johtava kiertämättömästi ankaraan talouspulaan. Porvarillinen lehdistö teki pilaa bolshevikkien „originellista ennustuksesta“. Oikeistouklonistit sanoutuivat irti bolshevistisesta ennustuksesta vaihtaen marxilaisen analyysin liberaaliseen jaaritteluun „järjestyneestä kapitalismista“. Mutta kuinka kävi todellisuudessa? Kävi niin, kuin bolshevikit olivat sanoneet.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Siirtykäämme tarkastelemaan tietoja talouspulasta kapitalistisissa maissa.

1. MAAILMAN TALOUSPULA

a) Pulaa tutkittaessa pistävät silmään ennen kaikkea seuraavat seikat:

1. Nykyinen talouspula on liikatuotannon pulaa. Se merkitsee, että tavaroita on tuotettu enemmän kuin markkinat voivat ottaa vastaan. Se merkitsee, että kankaita, polttoaineita, tehdasvalmisteita ja elintarvikkeita on tuotettu enemmän kuin peruskuluttajat, s.o. kansanjoukot, voivat käteisellä ostaa, sillä niiden tulot jäävät alhaiselle tasolle. Mutta kun kansanjoukkojen ostokyky jää kapitalismin vallitessa minimaalisen alhaiselle tasolle, niin kapitalistit jättävät tavaroiden, kankaiden, viljan j.n.e. „ylijäämät“ varastoihin

tai jopa tuhoavatkin niitä voidakseen säilyttää korkeat hinnat, supistavat tuotantoa, antavat työläisille lopputilejä, ja kansanjoukkojen on kärsittävä puutetta sen vuoksi, että tavaroita on tuotettu liian paljon.

2. Nykyinen pula on sodan jälkeen ensimmäinen yleismaailmallinen talouspula. Se on yleismaailmallinen pula ei vain siinä mielessä, että se käsittää kaikki tai melkein kaikki maailman teollisuusmaat, jolloin Ranskakaan, joka siirtää järjestelmällisesti Saksalta sotakorvausmaksuina saamiaan miljardeja markkoja omaan elimistöön, ei ole voinut välttää vissiä lamakautta, joka kaikesta päättäen on muuttuva pulaksi. Se on yleismaailmallinen pula vielä siinäkin mielessä, että teollisuuspula on sattunut samaan aikaan maatalouspulan kanssa, joka käsittää kaikkien raaka-aine- ja elintarvikelajien tuotannon maailman tärkeimmissä agraarimaissa.

3. Huolimatta yleisestä luonteestaan nykyinen yleismaailmallinen pula kehittyy epätasaisesti iskien eri maihin eri aikoina ja erilaisella voimalla. Teollisuuspula alkoi ensiksi Puolassa, Romaniassa, Balkanin maissa. Se kehittyi siellä koko viime vuoden ajan. Alkaneen maatalouspulan selviä merkkejä oli havaittavissa jo vuoden 1928 lopulla Kanadassa, Yhdysvalloissa, Argentiinassa, Brasiliassa ja Austraaliassa. Koko tämän ajan Yhdysvaltojen teollisuus on yhä noussut. Vuoden 1929 puolivälissä Yhdysvaltojen teollisuustuotanto pääsee miltei ennätystasolle. Vasta vuoden 1929 jälkipuoliskolla alkaa murros, ja sen jälkeen vasta kehittyy nopeasti teollisuustuotannon pula, joka heitti Yhdysvallat takaisin vuoden 1927 tasolle. Sen jälkeen kehittyi teollisuuspula Kanadassa ja Japanissa. Sitten

seuraavat vararikot ja pula Kiinassa ja siirtomaissa, joissa hopean hinnan aleneminen syventää pulaa ja liikatuotannon pula yhtyy talonpoikaistalouden hajoamiseen, jonka feodaalien harjoittama riisto ja ylivoimaiset verot ovat täydellisesti näännyttäneet. Mitä tulee Länsi-Eurooppaan, niin siellä pula alkaa päästä vallalle vasta tämän vuoden alussa eikä kaikkialla samanlaisella voimalla, ja Ranskassa vieläpä tänäkin kautena ilmenee yhä teollisuustuotannon kasvua.

Mielestäni ei ole tarvetta erikoisesti pysähtyä koskettelemaan niitä numerotietoja, jotka osoittavat pulan olemassaoloa. Siitä, että pula on olemassa, ei nykyään enää väitellä. Siksi rajoitun erään pienen, mutta kuvaavan taulukon esittämiseen, jonka saksalainen „Konjunktuuritutkimusten Instituutti“ on äskettäin julkaissut. Tämä taulukko kuvaa vuoriteollisuuden ja jalostavan suurteollisuuden perusalojen kehitystä Yhdysvalloissa, Englannissa, Saksassa, Ranskassa, Puolassa ja Neuvostoliitossa vuodesta 1927 alkaen, ottaen vuoden 1928 tuotantotason 100:ksi.

Tuo taulukko on tällainen:

Vuodet	Neuvostoliitto	Yhdysvallat	Englanti	Saksa	Ranska	Puola
1927	82,4	95,5	105,5	100,1	86,6	88,5
1928	100	100	100	100	100	100
1929	123,5	106,3	107,9	101,8	109,4	99,8
1930 (ensi neljännes) . .	171,4	95,5	107,4	93,4	113,1	84,6

Mistä tämä taulukko puhuu?

Se puhuu ennen kaikkea siitä, että Yhdysvallat, Saksa ja Puola kokevat jyrkästi ilmenevää teollisen suurtuotannon pulaa, jolloin Yhdysvalloissa vuoden 1929 ensi puoliskolla tapahtuneen nousun jälkeen tuotannon taso putosi vuoden 1930 ensi neljänneksellä vuoden 1929 tasoon verraten 10,8% :lla laskien vuoden 1927 tasolle; Saksassa tuotannon taso laski kolmivuotisen lamaannuksen jälkeen viime vuoteen verrattuna 8,4% :lla pudoten 6,7% vuoden 1927 tasoa alemmaksi, ja Puolassa tuotannon taso laski viimevuotisen pulan jälkeen viime vuoteen verrattuna 15,2% :lla pudoten 3,9% vuoden 1927 tasoa alemmaksi.

Toiseksi, se puhuu siitä, että Englanti on tallannut jo kolme vuotta paikallaan, vuoden 1927 tason kohdalla, ja kokee raskasta taloudellista lamaannusta, ja se ehti vuoden 1930 ensimmäisellä neljänneksellä jo alentaa tuotannon tasoa 0,5% :lla viime vuoteen verraten astuen siten pulan alkuvaiheeseen.

Kolmanneksi, se puhuu siitä, että suurista kapitalistisista maista vain Ranskassa on jonkinlaista suurteollisuuden kasvua, mutta kun kasvun prosentti vuonna 1928 oli 13,4 ja vuonna 1929 — 9,4, niin vuoden 1930 ensimmäisellä neljänneksellä kasvu oli kuitenkin vuoteen 1929 verraten vain 3,7% antaen siten kuvan vuodesta toiseen alenevasta kasvukäyrästä.

Vihdoin se puhuu siitä, että maailman kaikista maista vain Neuvostoliitossa tapahtuu suurteollisuuden myrskyinen kasvu, ja tuotannon taso ylittää vuoden 1930 ensimmäisellä neljänneksellä vuoden 1927 tason enemmän kuin kaksinkertaisesti ja kasvuprosentti nousee 17,6:sta vuonna 1928 23,5:aan vuonna 1929 ja 32:een vuoden 1930 ensimmäisellä neljänneksellä

antaen siten kuvan vuodesta toiseen **kohoavasta** kasvukäyrästä.

Voidaan sanoa, että joskin asiat olivat näin tämän vuoden ensimmäisen neljänneksen lopussa, niin ei ole mahdotonta, että tämän vuoden toisella neljänneksellä se on voinut muuttua paremmaksi. Mutta tiedot toiselta neljännekseltä kumoavat jyrkästi sellaisen olettamuksen. Päinvastoin, ne puhuvat siitä, että toisella neljänneksellä tilanne on huonontunut yhä enemmän. Nämä tiedot puhuvat: uudesta **osakkeiden laskusta** New Yorkin pörssissä ja **vararikkojen** uudesta aallosta Amerikan Yhdysvalloissa; tuotannon uudesta **supistamisesta**, työläisten **työpalkan laskusta** ja **työttömyyden kasvusta** Yhdysvalloissa, Saksassa, Englannissa, Italiassa, Japanissa, Etelä-Amerikassa, Puolassa, Tshekkoslovakiassa j.n.e.; Ranskan teollisuuden useiden alojen joutumisesta **lamaantumisen** vaiheeseen, mikä nykyisen kansainvälisen taloudellisen tilanteen oloissa on alkavan pulan merkki. Työttömiä on Yhdysvalloissa nykyään yli 6 miljoonaa, Saksassa noin 5 miljoonaa, Englannissa yli 2 miljoonaa, Italiassa, Etelä-Amerikassa ja Japanissa miljoona kussakin, Puolassa, Tshekkoslovakiassa ja Itävallassa 500 tuhatta kussakin. Minä en edes puhukaan maatalouspulan edelleen kärjistymisestä, mikä saattaa häviöön miljoonia farmareita ja työtätekeviä talonpoikia. Liikatuotannon pula on maataloudessa mennyt niin pitkälle, että korkeiden hintojen ja porvariston voittojen säilyttämiseksi on Brasiliassa heitetty 2 miljoonaa säkillistä kahvia mereen, Amerikassa on alettu käyttää polttoaineena hiilen sijasta maissia, Saksassa on miljoonia puutia ruista pantu sikojen ruoaksi, puuvil-

lan- ja vehnänviljelyksen alalla on ryhdytty kaikkiin toimenpiteisiin kylvöalojen supistamiseksi noin 10—15 prosentilla.

Sellainen on yleinen kuva kehittyvästä yleismaailmallisesta talouspulasta.

b) Nykyään, jolloin maailman talouspula kehittää hävitystyötään upottaen pohjaan keskisuurten ja pienkapitalistien kokonaisia kerroksia, köyhdyttäen työväen aristokratian ja farmareiden kokonaisia ryhmiä ja tuomiten nälkään työläisten miljoonaisia joukkoja,— nykyään kaikki kysyvät: mikä on pulan syy, mikä on sen perusta, miten sitä vastaan voidaan taistella, miten se voidaan lopettaa? Tekaistaan mitä erilaisimpia pulan „teorioita“. Ehdotetaan kokonaisia luonnoksia pulan „lieventämisestä“, „ehkäisemisestä“ ja „likvidoimisesta“. Porvarilliset oppositiot viittailevat porvarillisiin hallituksiin, jotka kuulemma „eivät olleet ryhtyneet kaikkiin toimenpiteisiin“ pulan ehkäisemiseksi. „Demokraatit“ syyttävät „tasavaltalaisia“, „tasavaltalaiset“— „demokraatteja“ ja kaikki yhdessä Hooverin ryhmää „Federation reservisysteemeineen“³⁷, joka ei kyennyt „hillitsemään“ pulaa. Onpa vielä sellaisiakin älypatteja, jotka näkevät maailman talouspulan syyn „bolshevikkien vehkeilyissä“. Tarkoitin tunnettua „teollisuusmiestä“ Rehbergiä, joka oikeastaan on kovin vähän teollisuusmiehen kaltainen ja muistuttaa paremmin „teollisuusmiestä“ kirjailijoiden joukossa ja „kirjailijaa“ teollisuusmiesten joukossa. (Naurua.)

Ymmärrettävää on, ettei näillä „teorioilla“ ja luonnoksilla ole mitään yhteistä tieteen kanssa. Täytyy sanoa, että porvarilliset taloustieteilijät ovat osoittautuneet pulan edessä täysin kyvyttömiksi. Enemmän-

kin, he ovat osoittautuneet olevansa vailla sitäkin minimaalista elämäntajua, jota heidän edeltäjiltään ei voida aina kieltää. Nuo herrat unohtavat, että pulia ei voida pitää satunnaisena ilmiönä kapitalistisen talouden järjestelmässä. Nuo herrat unohtavat, että talouspulat ovat kapitalismin kiertämätön tulos. Nuo herrat unohtavat, että pulat syntyivät yhdessä kapitalismin herruuden syntymisen kanssa. Enemmän kuin sadan vuoden aikana on ollut ajoittaisia talouspulia, jotka ovat toistuneet 12—10—8 vuoden ja lyhyemmänkin ajan kuluttua. Tämän kauden aikana ovat poikkeuksetta kaikki eriasteiset ja -väriset porvarilliset hallitukset ja kaikkien arvoluokkien ja lahjakkuusasteiden porvarilliset toimihenkilöt yrittäneet kokeilla voimiaan pulien „ehkäisemiseksi“ ja „hävittämiseksi“. Mutta kaikki he ovat epäonnistuneet. He ovat epäonnistuneet siksi, että talouspulia ei voida ehkäistä tai hävittää niin kauan kuin pysytään kapitalismin puitteissa. Onko se mikään ihme, kun nykyiset porvarilliset toimihenkilöt myöskin epäonnistuvat? Onko se mikään ihme, kun porvarillisten hallitusten toimenpiteet eivät johda todellisuudessa pulan lieventymiseen, työtätekevien miljoonajoukkojen aseman helpottumiseen, vaan vararikkojen uusiin purkauksiin, työttömyyden uuteen aaltoon, heikompien kapitalististen yhtymien joutumiseen voimakkaampien kapitalististen yhtymien nielemiksi?

Liikatuotannon talouspulien perusta, niiden syy on itse kapitalistisen talouden systeemissä. Pulan perustana on tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja tuotannon tulosten kapitalistisen omistusmuodon välinen ristiriita. Tämän kapitalismin perusristiriidan

ilmauksena on ristiriita kapitalismin tuotantomahdollisuuksien valtavan kasvun, jonka tarkoituksena on enimmäismääräisen kapitalistisen voiton saaminen, ja työtätekevien miljoonajoukkojen maksukykyisen kysynnän suhteellisen supistumisen välillä, joiden joukkojen elintason kapitalistit pyrkivät aina pitämään äärimmäisen vähimmäismäärän rajoissa. Voittaakseen kilpailussa ja saadakseen puristetuksi enemmän voittoa kapitalistien on pakko kehittää tekniikkaa, käyttää rationalisointia, voimistaa työläisten riistämistä ja kohottaa tuotantolaitostensa tuotantomahdollisuuksia äärimmilleen. Voidakseen olla jäämättä jälkeen toisistaan on kaikkien kapitalistien tavalla tai toisella astuttava tälle tuotantomahdollisuuksien kuumeisen kehittämisen tielle. Mutta sisäiset ja ulkoiset markkinat, työläisten ja talonpoikain miljoonajoukkojen ostokyky, jotka ovat loppukädessä ostajien perusjoukko, jää alhaiselle tasolle. Siitä johtuvat liikatuotannon pulat. Siitä johtuvat enemmän tai vähemmän samanlaisten aikajaksojen kuluttua toistuvat tunnetut seuraukset, joiden vuoksi tavarat jäävät myymättä, tuotanto supistuu, kasvaa työttömyys, alenee työpalkka ja siten tuotantotason ja maksukykyisen kysynnän välinen ristiriita kärjistyy yhä enemmän. Liikatuotannon pula on tämän ristiriidan ilmenemistä myrskyisissä ja hävittäväissä muodoissa.

Jos kapitalismi voisi sopeuttaa tuotannon ei enimmäismääräisen voiton saamiseen, vaan kansanjoukkojen aineellisen aseman järjestelmälliseen parantamiseen, jos se voisi käyttää voiton ei loisloukkien mielitekojen tyydyttämiseen, ei riistomenetelmien täydellistämiseen, ei pääoman maastavientiin, vaan työläisten

ja talonpoikain aineellisen aseman järjestelmälliseen parantamiseen, niin silloin ei olisi pulia. Mutta silloin kapitalismikaan ei olisi kapitalismia. Pulien hävittämiseksi täytyy hävittää kapitalismi.

Sellainen on liikatuotannon talouspulien perusta yleensä.

Mutta nykyisen pulan luonnehtimisessa ei kysymystä voida rajoittaa tähän. Nykyistä pulaa ei voida pitää yksinkertaisena entisten pulien toistumisena. Se tapahtuu ja kehittyy eräiden uusien ehtojen vallitessa, jotka on tuotava esiin, jotta pulasta saataisiin täydellinen kuva. Sitä pulmallistavat ja syventävät monet erikoiset seikat, joita selvittämättä nykyisestä talouspulasta ei voi saada selvää käsitystä.

Mitä ovat nämä erikoiset seikat?

Ne, nuo erikoiset seikat, sisältyvät seuraaviin luonteenomaisiin tosiasioihin:

1. Kaikkein voimakkaimmin pula on iskenyt kapitalismin päämaahan, sen linnoitukseen, Yhdysvaltoihin, joka on keskittänyt käsiinsä vähintään puolet maailman kaikkien maiden koko tuotannosta ja kulutuksesta. Ymmärrettävää on, että tämä seikka ei voi olla johtamatta pulan vaikutusalueen valtavaan laajentumiseen, pulan kärjistymiseen ja ylimääräisten vaikeuksien karttumiseen maailman kapitalismille.

2. Talouspulan kehityksen kulussa tärkeimpien kapitalistimaiden teollisuuspula ei yksinkertaisesti satunut samaan aikaan agraarimaiden maatalouspulan kanssa, vaan kietoutui yhteen sen kanssa lisäten siten vaikeuksia ja määräten ennakolta taloudellisen aktiivisuuden yleisen laskun kiertämättömyyden. Sanomatakin on selvää, että teollisuuspula tulee syventämään

maatalouspulaa ja maatalouspula pitkittämään teollisuuspulaa, mikä ei voi olla johtamatta talouspulan syvenemiseen yleensä.

3. Erotukseksi vanhasta kapitalismista nykyinen kapitalismi on monopolistista kapitalismia, mikä määrää ennakolta sen taistelun kiertämättömyyden, jota kapitalistiset yhtymät käyvät säilyttääkseen liikatuotannosta huolimatta tavaroiden korkeat, monopolihinnat. Ymmärrettävää on, että tämä seikka, joka tekee pulan erikoisen tuskalliseksi ja hävittäväksi kansanjoukoille, jotka ovat tavaroiden peruskuluttajia, ei voi olla johtamatta pulan pitkittymiseen, ei voi olla jarruttamatta sen hälvenemistä.

4. Nykyinen talouspula kehittyy sen kapitalismin yleisen pulan pohjalla, joka syntyi jo imperialistisen sodan aikana ja joka jäytää kapitalismin perustuksia ja joka helpotti talouspulan puhkeamista.

Mitä se merkitsee?

Se merkitsee ennen kaikkea sitä, että imperialistinen sota ja sen seuraukset ovat voimistaneet kapitalismin mätänemistä ja horjuttaneet sen tasapainon, että me elämme nykyään sotien ja vallankumousten aikakautta, että kapitalismi ei ole enää maailmantalouden ainoa ja kaikkikäsittävä järjestelmä, että kapitalistisen talousjärjestelmän rinnalla on sosialistinen järjestelmä, joka kasvaa, joka menestyy, joka on kapitalistista järjestelmää vastassa ja joka jo olemassaolonsa tosiasialla osoittaa kapitalismin mädänneisyyden ja horjuttaa sen perustoja.

Edelleen, se merkitsee, että imperialistinen sota ja vallankumouksen voitto Neuvostoliitossa ovat horjuttaneet imperialismin perustoja siirtomaissa ja riip-

puvaisissa maissa, että imperialismin arvovalta näissä maissa on jo horjahtanut, että se ei voi enää entiseen tapaan isännöidä noissa maissa.

Edelleen, se merkitsee, että sodan aikana ja sen jälkeen on siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa ilmaantunut ja kasvanut oma nuori kapitalismi, joka menestyksellisesti kilpailee markkinoilla vanhojen kapitalistimaiden kanssa kärjistäen ja pulmallistaen menekkimarkkinoista käytävää taistelua.

Ja lopuksi, se merkitsee, että sota jätti useimmille kapitalistimaille raskaan perinnön **tuotantolaitosten kroonillisen alikuormituksen** muodossa ja niiden miljoonaisten työttömien armeijain muodossa, jotka ovat muuttuneet reserviarmeijoista **vakinaisiksi työttömien armeijoiksi**, mikä synnytti kapitalismille suuren määrän vaikeuksia jo ennen nykyistä talouspulaa ja mikä tulee pulan aikana vieläkin enemmän pulmallistamaan asiaa.

Sellaisia ovat maailman talouspulaa syventävät ja kärjistävät seikat.

Täytyy myöntää, että kaikista tähänastisista maailman talouspulista nykyinen talouspula on kaikkein vakavin ja kaikkein syvin pula.

2. KAPITALISMIN RISTIRIITOJEN KÄRJISTYMINEN

Maailman talouspulan tärkeimpänä tuloksena on maailman kapitalismille ominaisten ristiriitojen paljastuminen ja kärjistyminen.

a) Paljastuvat ja kärjistyvät **tärkeimpien imperialististen maiden väliset ristiriidat**, taistelu menekkimarkkinoista, taistelu raaka-aineista, taistelu pääoman

viennistä. Vaikutusalueiden ja siirtomaiden vanha jako ei tyydytä nykyään enää ainoatakaan kapitalistista valtiota. Ne näkevät, että voimasuhteet ovat muuttuneet ja menekkimarkkinat, raaka-ainelähteet, vaikutusalueet j.n.e. täytyy jakaa uudelleen näiden muuttuneiden voimasuhteiden mukaisesti. Tärkein näistä ristiriidoista on Yhdysvaltojen ja Englannin välinen ristiriita. Sekä valmiiden tavaroiden viennin alalla että pääoman viennin alalla taistelua käydään pääasiallisesti Yhdysvaltojen ja Englannin välillä. Tästä vakuuttuakseen ei tarvitse muuta kuin ottaa minkä hyvänsä talousalan sanomalehden, minkä asiakirjan hyvänsä tavaroiden ja pääomien viennistä. Tärkeimpänä taistelukenttänä ovat Etelä-Amerikka, Kiina ja vanhojen imperialististen valtioiden siirtomaat ja dominioonit. Ylivoima, ja selvä ylivoima, tässä taistelussa on Yhdysvaltojen puolella.

Tärkeimmän ristiriidan lisänä ovat ei tärkeimmät, mutta aika oleelliset ristiriidat Amerikan ja Japanin välillä, Saksan ja Ranskan välillä, Ranskan ja Italian välillä, Englannin ja Ranskan välillä j.n.e.

Ei voi olla mitään epäilystä siitä, etteikö kehittyvän pulan yhteydessä taistelu menekkimarkkinoista, raaka-aineista ja pääoman viennistä tulisi voimistumaan kuukaudesta toiseen, päivästä toiseen.

Taistelukeinot: tullipolitiikka, halvat tavarat, huokea luotto, voimien uudelleen ryhmittäminen ja uudet sotilas-poliittiset liitot, aseistuksen kasvu ja valmistautuminen uusiin imperialistisiin sotiin ja lopuksi — sota.

Minä puhuin pulasta, joka on vallannut kaikki tuotantoalat. Mutta on eräs ala, jota pula ei ole val-

lannut. Se ala on sotateollisuus. Se kasvaa jatkuvasti pulasta huolimatta. Porvarilliset valtiot aseistautuvat ja uudestiaseistautuvat kuumeisella vauhdilla. Mitä varten? Ei tietenkään keskusteluja varten, vaan sotaa varten. Ja imperialistit tarvitsevat sotaa, sillä se on ainoa keino maailman uudelleen jakamiseksi, menekkimarkkinoiden, raaka-ainelähteiden ja pääoman sijoittamisalueiden uudelleen jakamiseksi.

On täysin ymmärrettävää, että niin sanottu pasifismi elää tällaisessa tilanteessa viimeisiä päiviään, Kansainliitto lahoaa paikalleen, „aseistariisumissuunnitelmat“ vierivät kuiluun ja meriaseistuksen supistamisen konferenssit muuttuvat laivaston uudistamisen ja lisäämisen konferensseiksi.

Se merkitsee, että sodanvaara tulee kasvamaan kiihtyvällä vauhdilla.

Jaaritelkoot sosialidemokraatit pasifismista, rauhasta, kapitalismin rauhallisesta kehityksestä y.m. Sosialidemokratian vallassaolon kokemus Saksassa ja Englannissa osoittaa, että pasifismi on heillä vain naamiona, jota tarvitaan uusien sotien valmisteleminen verhoamiseksi.

b) Paljastuvat ja tulevat kärjistymään **voittajamaiden ja voitettujen maiden väliset ristiriidat**. Voitetuista maista tarkoitan pääasiassa Saksaa. Epäilemätöntä on, että pulan ja markkinaprobleemin kärjistymisen yhteydessä tulee kasvamaan painostus Saksaan, joka ei ole vain velallinen, vaan myöskin mitä suurin tavaroiden maastaviejä. Ne originellit suhteet, jotka ovat muodostuneet voittajamaiden ja Saksan välillä, voitaisiin kuvata pyramiidin muodossa, jonka huipulla isäntien lailla istuvat Amerikka, Ranska, Englanti j.n.e. käsis-

sään Youngin suunnitelma³⁸, jossa on kirjoitus: „Maksa!“, mutta alla on puristuksessa Saksa, joka on menehtymäisillään ja jonka on pakko ponnistaa kaikki voimansa täyttääkseen käskyn miljardisotakorvausten maksamisesta. Haluatteko tietää, mitä se on? Se on „Locarnon henki“³⁹. Jos luullaan, että tällaisesta tilanteesta ei koidu maailman kapitalismille jälkiseurauksia, niin se merkitsee, ettei ymmärretä elämästä mitään. Jos luullaan, että Saksan porvaristo kykenee lähimpien 10 vuoden aikana maksamaan 20 miljardia markkaa ja että Saksan proletariaatti, joka elää „oman“ ja „vieraan“ porvariston kaksinkertaisen ikeen alaisena, antaa Saksan porvariston puristaa proletariaatista nuo 20 miljardia markkaa ilman vakavia taisteluja ja järjestyksiä, niin se merkitsee järkensä menettämistä. Olkoot Saksan ja Ranskan poliitikot uskovinaan sellaiseen ihmeeseen. Me, bolshevikit, emme usko ihmeisiin.

c) Paljastuvat ja kärjistyvät **imperialististen valtioiden ja siirto- ja riippuvaisten maiden väliset ristiriidat**. Kasvava talouspula ei voi olla lisäämättä imperialistien puristusta siirtomaiden ja riippuvaisten maiden suhteen, jotka ovat tärkeimpiä menekki- ja raaka-ainemarkkinoita. Ja puristus todellakin voimistuu äärimmilleen. Tosiasia on, että Euroopan porvaristo on nyt sotatilassa „omien“ siirtomaittensa kanssa Intiassa, Indo-Kiinassa, Indoneesiassa ja Pohjois-Afrikassa. Tosiasia on, että „riippumaton“ Kiina on jo tosiasiallisesti jaettu vaikutusalueisiin, ja vastavallankumouksellisten kuomintangilaisten kenraalikoplat, taistellessaan keskenään ja köyhdyttäessään Kiinan kansaa, täyttävät imperialismin leiriin kuuluvien isäntiensä tahtoa.

Valheelliset selitykset, että Venäjän lähetystöjen työntekijät Kiinassa olisivat syyllisiä „rauhan ja hiljaisuuden“ rikkoontumiseen Kiinassa, on nyt pidettävä lopullisesti kumottuina. Venäjän lähetystöjä ei ole enää pitkään aikaan ollut enempää etelä- kuin keski-Kiinassakaan. Mutta sen sijaan siellä on Englannin, Japanin, Saksan, Amerikan ja kaikenlaisia muita lähetystöjä. Venäjän lähetystöjä ei ole enää pitkään aikaan ollut enempää etelä- kuin keski-Kiinassakaan. Mutta sotaakäyvillä kiinalaisilla kenraaleilla on sen sijaan saksalaisia, englantilaisia ja japanilaisia sotilasneuvonantajia. Venäjän lähetystöjä siellä ei ole ollut enää pitkään aikaan. Mutta sen sijaan siellä on englantilaisia, amerikkalaisia, saksalaisia, tshekkoslovakialaisia ja kaikenlaisia muita tykkejä, kivääreitä, lentokoneita, tankkeja ja myrkkyykaasuja. Ja mitä me havaitsemme? „Rauhan ja hiljaisuuden“ asemesta etelä- ja keski-Kiinassa on nyt kenraalien mitä hillittömin ja mitä hävittävin sota, jota rahoittavat ja instruktoivat Euroopan ja Amerikan „sivistys“-valtiot. Kapitalististen valtioiden „sivistys“-työstä syntyy aika pikantti kuva. Käsittämätöntä vain on, mitä yhteyttä venäläisillä bolshevikeilla on siihen?

Olisi naurettavaa luulla, että nuo imperialistien ruokottomuudet jäisivät ilman jälkiseurauksia. Kiinan työläiset ja talonpojat ovat jo vastanneet niihin Neuvostojen ja Punaisen Armeijan muodostamisella. Puhutaan, että siellä on muodostunut jo neuvostohallitus. Jos se on totta, niin siinä ei ole mielestäni mitään ihmeellistä. Ei voi olla epäilystä siitä, että vain Neuvostot pystyvät pelastamaan Kiinan lopulliselta luhistumiselta ja kurjistumiselta.

Mitä tulee Intiaan, Indo-Kiinaan, Indoneesiaan, Afrikkaan j.n.e., niin vallankumouksellisen liikkeen kasvu näissä maissa, joka saa toisinaan kansallisen vapaussodan muodon, on aivan epäilemätöntä. Herrat porvarit luulevat voivansa hukuttaa nämä maat vereen ja nojautua poliisien pistimiin kutsumalla avukseen Gandhin tapaisia miehiä. Ei voi olla epäilystä siitä, etteivätkö poliisien pistimet olisi huono tuki. Tsaarivalta pyrki myöskin aikoinaan nojautumaan poliisien pistimiin, mutta kaikille on tunnettua, minkälainen tuki siitä syntyi. Mitä tulee Gandhin tyyppisiin apulaisiin, niin tsaarivallalla oli niitä kokonainen lauma kaikenlaisten liberaalisten sovittelijain muodossa, mutta siitä ei kuitenkaan syntynyt mitään muuta kuin kammellus.

d) Ovat paljastuneet ja kärjistyneet porvariston ja proletariaatin väliset ristiriidat kapitalistisissa maissa. Pula on jo ehtinyt voimistaa kapitalistien puristusta työväenluokan suhteen. Pula on jo ehtinyt aiheuttaa uuden kapitalistisen rationalisoinnin aallon, työväenluokan aseman uuden huonontumisen, työttömyyden kasvun, työttömien vakinaisen armeijan suurenemisen ja työpalkan alenemisen. Ei ole ihme, että nämä seikat vallankumouksellistavat tilannetta, kärjistävät luokkien taistelua ja sysäävät työläisiä uusiin luokkaotteluihin.

Tämän yhteydessä työväenjoukkojen keskuudessa hajoavat ja luhistuvat sosialidemokraattiset harhaluulot. Sen jälkeen kun on saatu sosialidemokraattien vallassaolon kokemus, sosialidemokraattien, jotka murtavat lakkoja, järjestävät työnsulkuja ja ampuvat työläisiä, valheelliset lupaukset „tuotantodemokra-

tiasta“, „teollisuusrauhasta“ ja taistelun „rauhallisista menetelmistä“ kaikuvat työläisten korvissa karkealta ivalta. Paljonko löytyy nyt työläisiä, jotka voisivat uskoa sosialifasistien valheelliseen saarnaan? Työväen tunnetut mielenosoitukset elokuun 1 p:nä 1929 (sodanvaaraa vastaan) ja maaliskuun 6 p:nä 1930 (työttömyyttä vastaan)⁴⁰ osoittavat, että työväenluokan parhaat ihmiset ovat jo kääntyneet pois sosialifasisteista. Talouspula antaa uuden iskun sosialidemokraattisille harhaluuloille työläisten keskuudessa. Nykyään löytyy vähän sellaisia työläisiä, jotka pulan aiheuttamien vararikkojen ja hävitysten jälkeen suostuisivat uskomaan „jokaisen työläisen“ rikastumismahdollisuuteen osallistumalla „demokratisoituihin“ osakeyhtiöihin. Sanomattakin on selvää, että pula antaa murskaavan iskun kaikille näille ja muille niiden kaltaisille harhaluuloille.

Mutta työväenjoukkojen loittoneminen sosialidemokratiasta merkitsee niiden kääntymistä kommunismin puoleen. Ja todellisuudessa niin tapahtuukin. Kommunistiselle puolueelle läheisen ammattiliikkeen kasvu; kommunististen puolueiden vaalivoitot; kommunistien johtamien lakkojen aalto; taloudellisten lakkojen muuttuminen kasvaessaan kommunistien järjestämiksi poliittisiksi vastalauseiksi; kommunismille myötämielisten työläisten joukkomielenosoitukset, jotka saavat osakseen mitä vilkkainta vastakaikua työväenluokan keskuudessa,— kaikki tämä puhuu siitä, että työväenjoukot näkevät kommunistisessa puolueessa ainoan puolueen, joka kykenee taistelemaan kapitalismia vastaan, ainoan puolueen, joka on työläisten luottamuksen arvoinen, ainoan puolueen, jonka

kanssa voi ja kannattaa kulkea taistelussa kapitalismista vapautumisen puolesta. Se on joukkojen kääntymistä kommunismin puoleen. Se on tae siitä, että kommunistiset veljespuolueemme muuttuvat työväenluokan suuriksi joukkopuolueiksi. On vain tarpeen, että kommunistit osaisivat arvioida tilanteen ja käyttäisivät sitä hyväkseen oikealla tavalla. Kehittäessään leppymätöntä taistelua sosialidemokratiaa vastaan, joka on pääoman asioimisto työväenluokan keskuudessa, ja lyödessään hajalle kaikki ja kaikenlaiset leninismistä poikkeamiset, jotka kaatavat vettä sosialidemokratian myllyyn, kommunistiset puolueet ovat osoittaneet, että ne ovat oikealla tiellä. Niiden täytyy vain lopullisesti lujittautua tälle tielle. Sillä vain siinä tapauksessa ne voivat luottaa siihen, että ne voittavat työväenluokan enemmistön puolelleen ja voivat valmistaa proletariaatin menestyksellisesti tuleviin luokkaotteluihin. Sillä vain siinä tapauksessa voidaan luottaa Kommunistisen Internationalen vaikutuksen ja arvovallan edelleen kasvamiseen.

Sellainen on maailman kapitalismin perusristiriitojen tila, jotka ovat maailman talouspulan yhteydessä kärjistyneet äärimmilleen.

Mistä nämä kaikki tosiasiat puhuvat?

Siitä, että kapitalismin vakaantumiselle tulee loppu.

Siitä, että joukkojen vallankumouksellisen liikkeen nousu tulee kasvamaan uudella voimalla.

Siitä, että maailman talouspula tulee useissa maissa kasvaessaan muuttumaan poliittiseksi pulaksi.

Se merkitsee, ensiksikin, että sisäpolitiikan alalla porvaristo tulee etsimään ulospääsyä tilanteesta yhä

pitemmälle menevän fasistisoimisen kautta käyttäen siinä kaikkia taantumuksellisia voimia, siinä luvussa myös sosialidemokratiaa.

Toiseksi, se merkitsee, että ulkopoliittikan alalla porvaristo tulee etsimään ulospääsyä uuden imperiaalistisen sodan kautta.

Ja vihdoin, se merkitsee, että proletariaatti, joka taistelee kapitalistista riistoa ja sodanvaaraa vastaan, tulee etsimään ulospääsyä vallankumouksen kautta.

3. NEUVOSTOLIITON JA KAPITALISTISTEN VALTIOIDEN VÄLISET SUHTEET

a) Edellä puhuin maailman kapitalismin ristiriidoista. Mutta näiden ristiriitojen lisäksi on vielä eräs ristiriita. Tarkoitan ristiriitaa kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton välillä. Tätä ristiriitaa ei tosin voida pitää kapitalistisen järjestelmän sisäisenä ristiriitana. Se on koko kapitalismin ja sosialismia rakentavan maan välinen ristiriita. Mutta tämä seikka ei estä sitä hajoittamasta ja horjuttamasta kapitalismin perustoja. Enemminkin, se paljastaa kaikki kapitalismin ristiriidat juuria myöten ja kokoaa ne yhteen solmuun muuttaen ne itsensä kapitalistisen järjestelmän elämän ja kuoleman kysymykseksi. Sen vuoksi porvaristo joka kerta, kun kapitalistiset ristiriidat alkavat kärjistyä, kääntää katseensa Neuvostoliittoon: eikö kapitalismin tätä tai tuota ristiriitaa tai kaikkia ristiriitoja yhdessä otettuna voitaisi ratkaista Neuvostoliiton kustannuksella, tuon Neuvostojen Maan, vallankumouksen linnoituksen kustannuksella, joka yksistään olemassaolollaan vallankumouksellistaa työ-

väenluokkaa ja siirtomaita, estää uuden sodan järjestämistä, estää maailman jakamista uudella tavalla, estää isännöimästä laajoilla sisäisillä markkinoillaan, jotka ovat niin tarpeellisia kapitalisteille, erikoisesti nyt talouspulan yhteydessä.

Siitä johtuu tendenssi seikkailumaisiin hyökkäilyihin Neuvostoliiton kimppuun ja interventioon, joka (tendenssi) on kehittyvän talouspulan yhteydessä voimistuva.

Tämän tendenssin kaikkein räikeimpänä ilmaisijana on tällä ajankohdalla nykyinen porvarillinen Ranska, lemmekkään „Pan-Euroopan“⁴¹ syntymämaa, Kelloggin sopimuksen⁴² „kehto“, maailman kaikista aggressiivisista ja militaristisista maista kaikkein aggressiivisin ja militaristisin maa.

Mutta interventio on keppi, jossa on kaksi päätä. Sen porvaristo tietää hyvin. Se ajattelee, että on hyvä, jos interventio menee sujuvasti ja päättyy Neuvostoliiton häviöön. Mutta entä kuinka käy, jos se päättyy kapitalistien häviöön? Olihan jo yksi interventio, joka päättyi romahdukseen. Kun ensimmäinen interventio, jolloin bolshevikit olivat heikkoja, päättyi romahdukseen, niin mitä takeita on siitä, ettei myöskin toinen päättyisi romahdukseen? Kaikki näkevät, että bolshevikit ovat nyt verrattomasti voimakkaampia sekä taloudellisesti että poliittisesti ja myöskin maan puolustuskuntoisuuden kehittämisen mielessä. Ja miten on meneteltävä kapitalististen maiden työläisten suhteen, jotka eivät salli interventiota Neuvostoliittoa vastaan, jotka tulevat taistelemaan interventiota vastaan ja voivat ehkä vielä iskeä kapitalisteja selustaan? Eikö ole parempi ryhtyä lujittamaan kauppa-

yhteyksiä Neuvostoliiton kanssa, jota bolshevikitkaan eivät vastusta?

Siitä johtuu tendenssi rauhanomaisten suhteiden jatkamiseen Neuvostoliiton kanssa.

Täten meillä on kaksi tekijäsarjaa ja kaksi erilaista tendenssiä, jotka vaikuttavat vastakkaisiin suuntiin:

1. Neuvostoliiton ja kapitalististen maiden välisten taloudellisten yhteyksien hajoittamisen politiikka, provokatooriset hyökkäilyt Neuvostoliiton kimppuun, avoin ja salainen toiminta intervention valmisteleiseksi Neuvostoliittoa vastaan. Nämä ovat tekijöitä, jotka uhkaavat Neuvostoliiton kansainvälistä asemaa. Näiden tekijöiden vaikutuksesta johtuvat sellaiset seikat kuin Englannin konservatiivisen hallituksen suhteiden katkaiseminen Neuvostoliittoon, Itä-Kiinan rautatien anastus Kiinan militaristien toimesta, Neuvostoliiton finanssisaarto, papiston „sotaretki“ paavin johdolla Neuvostoliittoa vastaan, meidän specialistiemme tuholaisuus, jota ulkovaltioiden asiamiehet ovat järjestäneet, sellaisten räjähdysten ja murhapolttojen järjestäminen, jollaisia eräät „Lena-Goldfieldsin“⁴³ toimitsijat panivat toimeen, hyökkäykset Neuvostoliiton edustajain kimppuun (Puola), tekosyiden etsiminen meidän vientiämme vastaan (Yhdysvallat, Puola) j.n.e.

2. Neuvostoliiton nauttima kapitalististen maiden työläisten myötätunto ja kannatus, Neuvostoliiton taloudellisen ja poliittisen mahdin kasvu, Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden kasvu, Neuvostovallan järkkymättömästi harjoittama rauhanpolitiikka. Nämä ovat tekijöitä, jotka lujittavat Neuvostoliiton kansainvälistä asemaa. Näiden tekijöiden vaikutuksesta ovat johtuneet sellaiset seikat kuin Itä-Kiinan rautatien

selkkauksen menestyksellinen selvittäminen, suhteiden palauttaminen Iso-Britannian kanssa, taloudellisten yhteyksien karttuminen kapitalististen maiden kanssa j.n.e.

Näiden tekijöiden taistelu määrää Neuvostoliiton ulkopoliittisen aseman.

b) Puhutaan, että kompastuskivenä Neuvostoliiton taloudellisten yhteyksien lujittamisessa porvarillisten valtioiden kanssa on velkakysymys. Minun mielestäni se ei ole todistus velkojen maksamisen puolesta, vaan se on tekosyy aggressiivisilla aineksilla interventio-propagandaa varten. Meidän politiikkamme on tässä kysymyksessä selvä ja täysin perusteltu. Sillä ehdolla, että meille myönnetään luottoa, me olemme suostuvaisia maksamaan pienen osan sodanedellisistä veloista pitäen sitä lisäkorkona luotosta. Ilman tätä ehtoa me emme voi emmekä saa maksaa. Meiltä vaaditaan enemmän? Millä perusteella? Eikö ole tunnettua, että nuo velat otti tsaarin hallitus, jonka vallankumous kukisti ja jonka sitoumuksista Neuvostohallitus ei voi ottaa itselleen vastuuta? Puhutaan kansainvälisestä oikeudesta ja kansainvälisistä sitoumuksista. Mutta minkä kansainvälisen oikeuden perusteella herrat „liittolaiset“ lohkaisivat Neuvostoliitosta Bessarabian ja luovuttivat sen romanialaisten bojaarinen orjuuteen? Minkälaisen kansainvälisten sitoumusten mukaan Ranskan, Englannin, Amerikan ja Japanin kapitalistit ja hallitukset hyökkäsivät Neuvostoliiton kimppuun, järjestivät intervention sitä vastaan, ryöväisivät sitä kokonaista kolme vuotta ja köyhdyttivät sen väestöä? Jos tätä nimitetään kansainväliseksi oikeudeksi ja kansainväliseksi sitoumukseksi, niin mitä silloin

rosvoukseksi nimitetään? (Naurua. Suosionosoituksia.) Eikö ole selvää, että pantuaan toimeen nuo ryöväysteot herrat „liittolaiset“ riistivät siten itseltään oikeuden vedota kansainväliseen oikeuteen ja kansainvälisiin sitoumuksiin?

Edelleen, puhutaan, että „normaalien“ suhteiden järjestämistä haittaa Venäjän bolshevikkien propaganda. Propagandan vahingollisen vaikutuksen ehkäisemiseksi herrat porvarit aitautuvat tämän tästä „suojalinjoilla“ ja „piikkilankaesteillä“ uskoen „esteiden“ suojelemisen kunnian armollisesti Puolalle, Romanianle, Suomelle j.n.e. Puhutaan, että Saksan käy kateeksi, kun sille ei kuulemma haluta uskoa „suojalinjojen“ ja „piikkilankaesteiden“ suojelemista. Tarvitseeko todistella sitä, että propagandasta jaarittelu ei ole perusteena „normaalien suhteiden“ järjestämistä vastaan, vaan tekosyynä interventiopropagandaa varten. Kuinka ihmiset voivat, elleivät he halua olla naurettavia, „aitautua“ bolshevismiin aatteilta, kun kerran itse maassa on näille aatteille otollinen maaperä? Myöskin tsarismi yritti aikoinaan „aitautua“ bolshevismilta, mutta, kuten tunnettua, se ei pystynyt „aitautumaan“. Se ei pystynyt aitautumaan sen vuoksi, että bolshevismi kasvaa kaikkialla, eikä ulkoakäsin, vaan sisältä. Nähtävästi ei ole maita, jotka olisivat enemmän „aidatut“ Venäjän bolshevikeilta kuin Kiina, Intia ja Indo-Kiina. Ja miten käy? Bolshevismi kasvaa ja tulee kasvamaan siellä kaikenlaisista „suojalinjoista“ huolimatta, sillä siellä nähtävästi on bolshevismille otollisia olosuhteita. Mitä tekemistä siinä on venäläisten bolshevikkien propagandalla? Mutta jos herrat kapitalistit voisivat joten-

kin „aitautua“ talouspulalta, joukkojen kurjuudelta, työttömyydeltä, alhaisilta työpalkoilta, työtätekevien riistolta, — silloin asia olisi toisin, silloin heillä ei olisi bolshevistista liikettäkään. Mutta siinähan se asia onkin, että jokainen lurjus pyrkii puolustelemaan heikkouttaan tai kyvyttömyyttään viittaamalla venäläisten bolshevikkien propagandaan.

Edelleen puhutaan, että kompastuskivenä on meidän neuvostojärjestelmämme, kollektivisoiminen, taistelu kulakistoa vastaan, uskonnonvastainen propaganda, taistelu „tieteen miehiin“ kuuluvia tuholaisia ja vastavallankumouksellisia vastaan, Besedovskien, Solomonien, Dmitrijevskien y.m. pääoman lakeijoiden karkoittaminen. Mutta se käy jo kovin huvittavaksi. Heitä ei nähkääs miellytä neuvostojärjestelmä. Mutta meitä ei myöskään miellytä kapitalistinen järjestelmä. (Naurua. Suosionosoituksia.) Meitä ei miellytä se, että kymmenien miljoonien työttömien täytyy elää heillä nälässä ja kurjuudessa, kun taas pieni ryhmä kapitalisteja omistaa miljardien omaisuuksia. Mutta kun olemme kerran suostuneet olemaan sekaantumatta muiden maiden sisäisiin asioihin, niin eikö ole selvää, ettei tähän kysymykseen kannata palata? Kollektivisoiminen, taistelu kulakistoa vastaan, taistelu tuholaisia vastaan, uskonnonvastainen propaganda j.n.e. ovat Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikien eittämätön oikeus, joka on varmistettu meidän Perustuslaillamme. Neuvostoliiton Perustuslakia meidän on noudatettava ja tulemme noudattamaan kaikella johdonmukaisuudella. On siis ymmärrettävää, että se, joka ei halua ottaa huomioon meidän Perustuslakiamme, voi laputtaa ohi kaikille neljälle ilmansuun-

nalle. Mitä tulee Besedovskeihin, Solomoneihin, Dmitrijevskeihin y.m., niin sellaiset miehet me tulemme edelleenkin viskaamaan ulos kuin hylkytavaran, joka on vallankumoukselle tarpeetonta ja vahingollista. Ylistelkööt heitä ne, jotka tuntevat erikoista myötätuntoa hylkyihin. (Naurua.) Vallankumouksemme myllynkivi jauhaa hyvin. Se valikoi kaiken hyvän ja antaa sen Neuvostoille, mutta akanat se viskaa syrjään. Sanotaan, että Ranskassa, pariisilaisen porvariston keskuudessa, on suuri kysyntä tälle hylkytavaralle. Siis mitäpä tuosta, importoikoot sitä terveydekseen. Tosin se kyllä rasittaa jonkun verran Ranskan kauppataseen tuontitiliä, jota herrat porvarit aina vastustavat. Mutta se on heidän asiansa. Älkäämme sekaantuko Ranskan sisäisiin asioihin. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Siten on niiden „esteiden“ laita, jotka haittaavat Neuvostoliiton „normaalien“ suhteiden järjestämistä muiden maiden kanssa.

Asia on siis niin, että nuo „esteet“ ovat näennäisiä „esteitä“, jotka on laskettu liikkeelle tekosyyn saamiseksi neuvostovastaiselle propagandalle.

Meidän politiikkamme on rauhan politiikkaa ja kauppasuhteiden kehittämisen politiikkaa kaikkien maiden kanssa. Tämän politiikan tulosta on suhteiden parantuminen monien maiden kanssa ja monien sopimusten solmiminen kaupan, teknillisen avunannon j.n.e. alalla. Sen tulosta on myöskin Neuvostoliiton yhtyminen Kelloggin sopimukseen, tunnetun pöytäkirjan allekirjoittaminen Kelloggin sopimuksen linjaa Puolan, Romanian, Liettuan y.m. kanssa, pöytäkirjan allekirjoittaminen Turkin kanssa solmitun ystävyys-

ja puolueettomuussopimuksen voimassaoloajan jatkamisesta. Ja vihdoin tämän politiikan tulosta on se tosiasia, että huolimatta sodanlietsojien monista provokatioteoista ja seikkailumaisista hyökkäilyistä me olemme onnistuneet suojaamaan rauhan antamatta vihollisen vetää itseämme selkkauksiin. Tätä rauhanpolitiikkaa me tulemme harjoittamaan edelleenkin kaikin voimin ja kaikin keinoin. Me emme tahdo vierasta maata vaaksankaan vertaa. Mutta myöskään omaa maatamme, yhtään tuumaa omaa maatamme me emme luovuta kenellekään. (Suosionosoituksia.)

Sellaista on ulkopoliitikamme.

Tehtävänä on toteuttaa tätä politiikkaa edelleenkin kaikella bolshevikeille ominaisella sitkeydellä.

II

SOSIALISTISEN RAKENNUSTYÖN KASVAVA NOUSU JA NEUVOSTOLIITON SISÄINEN TILANNE

Siirtykäämme tarkastelemaan Neuvostoliiton sisäistä tilannetta.

Päinvastoin kuin kapitalistisissa maissa, joissa nyt vallitsee talouspula ja kasvava työttömyys, meidän maamme sisäinen tilanne antaa kuvan kansantalouden kasvavasta noususta ja työttömyyden yhä nopeammasta supistumisesta. Suurteollisuus on kasvanut ja jouduttanut kehityksensä vauhtia. Raskas teollisuus on lujittunut. Teollisuuden sosialistinen sektori on harpannut pitkän matkan eteenpäin. Maataloudessa on kasvanut uusi voima — neuvostotilat ja kolhoosit. Kun meillä pari vuotta sitten oli viljatuotannon pula

ja viljanhankinnoissamme nojauduimme pääasiallisesti yksilölliseen talouteen, niin nyt on painopiste siirtynyt kolhooseihin ja neuvostotiloihin ja viljapula voidaan katsoa pääpiirteissään ratkaistuksi. Talonpoikaiston perusjoukot ovat kääntyneet lopullisesti kolhooseihin. Kulakiston vastarinta on lyöty. Neuvostoliiton sisäinen tilanne on tullut yhä lujemmaksi.

Sellainen on yleinen kuva Neuvostoliiton sisäisestä tilanteesta nykyhetkellä.

Tarkastelkaamme konkreettisia tietoja.

1. KANSANTALouden KASVU YLEENSÄ

a) Kun meillä vuonna 1926/27, s.o. puolueen XV edustajakokouksen edellä, **koko maataloudessa**, metsätalous, kalastus j.n.e. lukuunotettuna, kokonaistuotanto oli sodanedellisissä ruplissa laskettuna 12.370 miljoonaa ruplaa, s.o. 106,6% sodanedelliseen tasoon verraten, niin seuraavana vuonna, s.o. vuonna 1927/28, se oli meillä 107,2%, vuonna 1928/29 109,1% ja kuluvana vuonna 1929/30 se tulee maatalouden kehityksen kulusta päätellen olemaan meillä vähintään 113—114% sodanedelliseen tasoon verraten.

Maataloustuotannossa yleensä meillä on jatkuvaa, joskin verraten hidasta nousua.

Kun meillä vuonna 1926/27, s.o. puolueen XV edustajakokouksen edellä, **koko teollisuudessa**, sekä pien- että suurteollisuudessa, myllyteollisuus lukuunotettuna, kokonaistuotanto oli sodanedellisissä ruplissa laskettuna 8.641 miljoonaa ruplaa, s.o. 102,5% sodanedelliseen tasoon verraten, niin seuraavana vuonna, s.o. vuonna 1927/28, se oli meillä 122%, vuonna 1928/29—142,5% ja kuluvana vuonna 1929/30 se tulee

teollisuuden kehityksen kulusta päätellen olemaan vähintään 180% sodanedelliseen tasoon verraten.

Teollisuudessa yleensä meillä on ennenkuulumattoman nopeaa kasvua.

b) Kun meillä vuonna 1926/27, s.o. puolueen XV edustajakokouksen edellä, koko **rautatieverkostomme tavarankuljetusten määrä** oli 81,7 miljardia tonnikielometriä, s.o. 127% sodanedelliseen tasoon verraten, niin seuraavana vuonna, s.o. vuonna 1927/28, se oli 134,2%, vuonna 1928/29 — 162,4% ja kuluvana vuonna 1929/30 se kaikesta päätellen tulee olemaan vähintään 193% sodanedelliseen tasoon verraten. Mitä tulee uusien rautateiden rakentamiseen, niin selostuskaudella, s.o. vuodesta 1927/28 laskien, rautatieverkosto on kasvanut 76 tuhannesta kilometristä 80 tuhanteen kilometriin, mikä on 136,7% sodanedelliseen tasoon verraten.

c) Kun välitys- ja kauppavaihdon tila maassa vuonna 1926/27 otetaan 100:ksi (31 miljardia ruplaa), niin vuonna 1927/28 vaihdon määrä oli kasvanut 124,6%:iin, vuonna 1928/29 — 160,4%:iin ja kuluvana vuonna 1929/30 vaihdon määrä on kaikesta päätellen oleva 202%, s.o. tulee kaksinkertaistumaan vuoteen 1926/27 verrattuna.

d) Kun meidän kaikkien **luottolaitostemme yleiset tilitaseet** lokakuun 1 p:nä 1927 otetaan 100:ksi (9.173 milj. ruplaa), niin lokakuun 1 p:nä 1928 ne olivat kasvaneet 141%:iin ja lokakuun 1 p:nä 1929 — 201,1%:iin, s.o. kaksinkertaistuneet vuoteen 1927 verraten.

e) Kun yleinen **valtionbudjetti** vuodelle 1926/27 otetaan 100:ksi (6.371 milj. ruplaa), niin vuonna 1927/28

valtionbudjetti oli meillä kasvanut 125,5% :iin, vuonna 1928/29 —146,7% :iin ja vuonna 1929/30 —204,4% :iin, s.o. kaksinkertaistunut vuoden 1926/27 budjettiin verraten (12.605 milj. ruplaa).

f) Kun meidän **ulkomaankauppamme vaihto** (vientituonti) vuonna 1926/27 oli 47,9% sodanedelliseen tasoon verraten, niin vuonna 1927/28 ulkomaankaupan vaihto kasvoi meillä 56,8% :iin, vuonna 1928/29 — 67,9% :iin ja vuonna 1929/30 se tulee kaikesta päätellen olemaan meillä vähintään 80% sodanedelliseen tasoon verraten.

g) Yhteenvetona meillä on koko **kansantulojen** kasvusta selostuskaudella seuraavanlainen kuva (vuoden 1926/27 muuttumattomissa hinnoissa): kansantulot olivat vuonna 1926/27 Valtion Suunnittelukomission tietojen mukaan 23.127 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 25.396 miljoonaa ruplaa, kasvu 9,8%; vuonna 1928/29 — 28.596 miljoonaa ruplaa, kasvu 12,6%; vuonna 1929/30 kansantulot tulevat kaikesta päätellen olemaan vähintään 34 miljardia ruplaa, siis kasvu vuoden aikana 20%. Keskimääräinen vuotuinen kasvu on siis kolmen selostusvuoden kaudella yli 15%.

Kun otetaan huomioon, että kansantulojen keskimääräinen vuotuinen kasvu sellaisissa maissa kuin Yhdysvalloissa, Englannissa ja Saksassa on enintään 3—8%, niin täytyy tunnustaa, että kansantulojen kasvun vauhti Neuvostoliitossa on todella ennätysellinen.

2. TEOLLISTAMISEN MENESTYKSET

Kansantalouden kasvu ei tapahdu meillä vaistovaraisesti, vaan määrättyyn suuntaan, nimittäin teollistamisen suuntaan, teollistamisen merkeissä,

teollisuuden ominaispainon kasvamisen merkeissä kansantalouden yleisessä systeemissä, maamme agraarimaasta teollisuusmaaksi muuttamisen merkeissä.

a) Koko teollisuuden ja koko maatalouden välisen voimasuhteen kehitys teollisuuden ominaispainon kannalta koko kansantalouden kokonaistuotannossa antaa selostuskaudelta seuraavan kuvan: sodanedellisenä aikana teollisuuden osuus kansantalouden kokonaistuotannossa oli 42,1%, maatalouden osuus—57,9%; vuonna 1927/28 teollisuuden osuus oli 45,2%, maatalouden—54,8%; vuonna 1928/29 teollisuuden osuus oli 48,7%, maatalouden—51,3%; vuonna 1929/30 teollisuuden osuus tulee kaikesta päätellen olemaan vähintään 53% ja maatalouden enintään 47%.

Se merkitsee, että kansantalouden yleisessä systeemissä teollisuuden ominaispaino alkaa jo ylittää maatalouden ominaispainon ja me elämme maamme agraarimaasta teollisuusmaaksi muuttumisen aattoa. (Suosionosoituksia.)

b) Vieläkin selvempi ylivoima teollisuuden hyväksi havaitaan sen ominaispainossa kansantalouden tavara-tuotannossa. Kun vuonna 1926/27 teollisuuden tavara-tuotannon osuus kansantalouden tavaratuotannon yleisessä taseessa oli 68,8% ja maatalouden tavara-tuotannon osuus—31,2%, niin vuonna 1927/28 teollisuuden osuus oli 71,2% ja maatalouden—28,8%; vuonna 1928/29 teollisuuden osuus oli 72,4% ja maatalouden—27,6%; vuonna 1929/30 teollisuuden osuus tulee meillä kaikesta päätellen olemaan 76% ja maatalouden—24%.

Tässä maatalouden erikoisen epäedullisessa tilassa ilmenee muuten maatalouden pientalonpoikaisen ja

vähätavarallisen luonteen vaikutus. Samalla on selvää, että tämä tila tulee vississä määrin muuttumaan sitä mukaa, kun maatalous kehittyy suurtalouden suuntaan neuvostotilojen ja kolhoosien linjalla, ja sitä mukaa, kun sen tavaratuotannon osuus kasvaa.

c) Mutta teollisuuden kehitys yleensä ei anna vielä täydellistä kuvaa teollistamisen vauhdista. Täydellisen kuvan saamiseksi on vielä saatava selville raskaan ja kevyen teollisuuden välisen voimasuhteen kehitys. Kaikkein selvimmäksi todistukseksi teollistamisen kasvusta on sen vuoksi katsottava **työ- ja tuotantovälineiden** tuotannon (raskas teollisuus) ominaispainon edistyvä kasvu teollisuuden yleisessä tuotannossa. Kun vuonna 1927/28 työ- ja tuotantovälineiden tuotannon osuus **koko** teollisuuden yleisessä tuotannossa oli 27,2% ja joukkokulutustarvikkeiden tuotannon osuus 72,8%, niin vuonna 1928/29 työ- ja tuotantovälineiden tuotannon osuus oli jo 28,7% 71,3%:a vastaan, ja vuonna 1929/30 työ- ja tuotantovälineiden tuotannon osuus tulee kaikesta päätellen olemaan jo 32,7% 67,3%:a vastaan.

Kun ei oteta koko teollisuutta, vaan ainoastaan Korkeimman Kansantalousneuvoston suunnittelema teollisuus, joka käsittää kaikki teollisuuden perusalat, niin se antaa työ- ja tuotantovälineiden tuotannon ja joukkokulutustarvikkeiden tuotannon suhteesta vieläkin myönteisemmän kuvan, nimittäin: vuonna 1927/28 työ- ja tuotantovälineiden tuotannon osuus oli 42,7% 57,3%:a vastaan; vuonna 1928/29 — 44,6% 55,4%:a vastaan; vuonna 1929/30 se tulee kaikesta päätellen olemaan vähintään 48% joukkokulutustarvikkeiden tuotannon 52%:a vastaan.

Meidän kansantaloutemme kehitys tapahtuu teollistamisen merkeissä, oman raskaan teollisuutemme lujittamisen ja kehittämisen merkeissä.

Se merkitsee, että taloudellisen riippumattomuutemme perustan, raskaan teollisuutemme, me olemme jo nostaneet ja kehitämme sitä edelleen.

3. SOSIALISTISEN TEOLLISUUDEN HALLITSEVA ASEMA JA SEN KASVUN VAUHTI

Kansantaloutemme kehitys tapahtuu teollistamisen merkeissä. Mutta me emme tarvitse minkäläistä teollistamista hyvänsä. Me tarvitsemme sellaista teollistamista, joka turvaa teollisuuden **sosialististen muotojen** kasvavan ylivoiman **pientavaratalouden** ja sitäkin suuremmalla syyllä **kapitalististen muotojen** suhteen. Meidän teollistamisemme luonteenomaisena piirteenä on, että se on **sosialistista teollistamista**, sellaista teollistamista, joka turvaa teollisuuden **yhteiskunnallistetun sektorin** voiton **yksityistaloudellisesta** sektorista, **pientavarataloudellisesta** ja **kapitalistisesta** sektorista.

Tässä on eräitä tietoja peruspääomasijoitusten ja kokonaistuotannon kasvusta sektoreittain.

a) Kun otetaan teollisuuden **pääomasijoitusten** kasvu sektoreittain, niin saamme seuraavanlaisen kuvan. **Yhteiskunnallistettu sektori:** vuonna 1926/27 — 1.270 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 1.614 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 2.046 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 4.275 miljoonaa ruplaa. **Yksityistaloudellinen ja kapitalistinen sektori:** vuonna 1926/27 — 63 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 —

64 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 56 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 51 miljoonaa ruplaa.

Se merkitsee, ensinnäkin, että teollisuuden yhteiskunnallistetussa sektorissa pääomasijoitukset ovat kasvaneet tällä ajalla enemmän kuin kolminkertaiseksi (335%).

Toiseksi, se merkitsee, että yksityistaloudellisen ja kapitalistisen sektorin pääomasijoitukset ovat supistuneet tällä ajalla yhdellä viidesosalla (81%).

Yksityistaloudellinen ja kapitalistinen sektori elää vanhan pääoman kustannuksella ja kulkee perikatoaan kohti.

b) Kun otetaan teollisuuden kokonaistuotannon kasvu sektoreittain, niin saamme seuraavanlaisen kuvan. **Yhteiskunnallistettu sektori:** vuonna 1926/27 — 11.999 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 15.389 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 18.903 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 24.740 miljoonaa ruplaa. **Yksityistaloudellinen ja kapitalistinen sektori:** vuonna 1926/27 — 4.043 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 3.704 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 3.389 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 3.310 miljoonaa ruplaa.

Tämä merkitsee, ensinnäkin, että teollisuuden yhteiskunnallistetun sektorin kokonaistuotanto on kasvanut kolmen vuoden aikana enemmän kuin kaksinkertaiseksi (206,2%).

Toiseksi, se merkitsee, että teollisuuden yksityistaloudellisen ja kapitalistisen sektorin kokonaistuotanto on saman ajan kuluessa supistunut melkein yhdellä viidesosalla (81,9%).

Kun ei oteta koko teollisuuden tuotantoa, vaan ainoastaan suur- (sensus-) teollisuuden tuotanto ja

tarkastellaan sitä sektoreittain, niin saamme seuraavanlaisen kuvan yhteiskunnallistetun ja yksityistaloudellisen sektorin välisestä suhteesta. Yhteiskunnallistetun sektorin ominaispaino maan suurteollisuuden tuotannossa: vuonna 1926/27—97,7%; vuonna 1927/28—98,6%; vuonna 1928/29—99,1%; vuonna 1929/30—99,3%. Yksityistaloudellisen sektorin ominaispaino maan suurteollisuuden tuotannossa: vuonna 1926/27—2,3%; vuonna 1927/28—1,4%; vuonna 1928/29—0,9%; vuonna 1929/30—0,7%.

Kuten näette, kapitalistiset ainekset ovat suurteollisuudessa painuneet jo pohjaan.

Selvää on, että kysymys „kumpi voittaa“, kysymys siitä, sosialismiko voittaa kapitalistiset ainekset teollisuudessa vai ne voittavat sosialismin, on jo ratkaistu teollisuuden sosialististen muotojen hyväksi. Se on ratkaistu lopullisesti ja peruuttamattomasti. (Suosionosoituksia.)

c) Erikoisen mielenkiintoisia ovat tiedot Korkeimman Kansantalouselvoston suunnitteleman valtionteollisuuden kehityksen vauhdista selostuskaudella. Kun Korkeimman Kansantalouselvoston suunnitteleman sosialistisen teollisuuden kokonaistuotanto vuonna 1926/27 otetaan 100:ksi, niin vuonna 1927/28 tämän teollisuuden kokonaistuotanto kasvoi 127,4%:iin, vuonna 1928/29—158,6%:iin ja vuonna 1929/30 se kasvaa 209,8%:iin.

Se merkitsee, että Korkeimman Kansantalouselvoston suunnittelema sosialistinen teollisuus, joka käsittää teollisuuden kaikki perusalat ja koko raskaan teollisuuden, on kolmen vuoden aikana kasvanut **enemmän kuin kaksinkertaiseksi.**

Ei voida olla tunnustamatta, ettei yksikään toinen maa maailmassa tunne suurteollisuutensa kehityksessä näin myrskyistä vauhtia.

Tämä seikka antaakin meille perustan puhua viisivuotissuunnitelman täyttämistä neljässä vuodessa.

d) Eräät toverit suhtautuvat epäilevästi tunnukseen „viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa“. Vielä aivan hiljattain eräs osa tovereista piti meidän viisivuotissuunnitelmaamme, jonka Neuvostojen V edustajakokous⁴⁴ vahvisti, mielikuvituksellisenä. Minä en edes puhukaan porvarillisista kynäilijöistä, joilta pelkästään „viisivuotissuunnitelma“-sana saa silmät pyöreiksi. Mutta mitä meillä on todellisuudessa, jos tarkastelemme viisivuotissuunnitelmaa sen toteuttamisen kannalta kahden ensimmäisen vuoden aikana? Mistä puhuu meille viisivuotissuunnitelman optimaalivariantin täyttämisen tarkastus? Se ei puhu vain siitä, että me voimme täyttää viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa. Se puhuu vielä siitä, että monilla teollisuusaloilla me voimme täyttää sen kolmessa ja jopa kahdessa ja puolessa vuodessa. Opportunistien leiriin kuuluvista epäilijöistä se voi näyttää uskomattomalta. Mutta se on tosiasia, jota vastaan kiistäminen olisi typerää ja naurettavaa.

Päätelkää itse.

Naftateollisuuden piti viisivuotissuunnitelman mukaan antaa vuonna 1932/33 tuotteita 977 miljoonan ruplan arvosta. Mutta todellisuudessa se jo vuonna 1929/30 antaa tuotteita 809 miljoonan ruplan arvosta, s.o. 83% viisivuotissuunnitelmassa vuodeksi 1932/33 suunnitellusta tuotannosta. Siis naftateollisuudessa me täytämme viisivuotissuunnitelman noin 2¹/₂ vuodessa.

Polttoturveteollisuudelta meidän piti viisivuotissuunnitelman mukaan saada vuonna 1932/33 tuotteita 122 miljoonan ruplan arvosta. Mutta todellisuudessa se antaa tuotteita jo vuonna 1929/30 yli 115 miljoonan ruplan arvosta, s.o. 96% viisivuotissuunnitelmassa vuodeksi 1932/33 suunnitellusta tuotannosta. Siis polttoturveteollisuudessa me täytämme viisivuotissuunnitelman $2\frac{1}{2}$ vuodessa, ellei ennemminkin.

Yleisen konerakennusteollisuuden pitää viisivuotissuunnitelman mukaan antaa vuonna 1932/33 tuotteita 2.058 miljoonan ruplan arvosta. Mutta todellisuudessa se antaa jo vuonna 1929/30 tuotteita 1.458 miljoonan ruplan arvosta, s.o. 70% viisivuotissuunnitelmassa vuodeksi 1932/33 suunnitellusta tuotannosta. Siis yleisessä konerakennusteollisuudessa me täytämme viisivuotissuunnitelman $2\frac{1}{2}$ —3 vuodessa.

Maatalouskonerakennusteollisuuden pitää viisivuotissuunnitelman mukaan vuonna 1932/33 antaa tuotteita 610 miljoonan ruplan arvosta. Mutta todellisuudessa se antaa jo vuonna 1929/30 tuotteita 400 miljoonan ruplan arvosta, s.o. yli 60% viisivuotissuunnitelmassa vuodeksi 1932/33 suunnitellusta tuotannosta. Siis maatalouskonerakennusteollisuudessa me täytämme viisivuotissuunnitelman 3 vuodessa, ellei ennemminkin.

Sähköteknillisen teollisuuden pitää viisivuotissuunnitelman mukaan vuonna 1932/33 antaa tuotteita 896 miljoonan ruplan arvosta. Mutta todellisuudessa se antaa jo vuonna 1929/30 tuotteita 503 miljoonan ruplan arvosta, s.o. yli 56% viisivuotissuunnitelmassa vuodeksi 1932/33 suunnitellusta tuotannosta. Siis sähköteknillisessä teollisuudessa me täytämme viisivuotissuunnitelman 3 vuodessa.

Sellainen on meidän sosialistisen teollisuutemme ennenkuulumaton kehitysvauhti.

Me kuljemme eteenpäin joudutettua vauhtia saavuttaen edistyneimmät kapitalistiset maat teknillistaloudellisessa suhteessa.

e) Se ei tietenkään merkitse sitä, että me olisimme jo saavuttaneet ne tuotannon määrän mielessä, että meidän teollisuutemme olisi jo saavuttanut edistyneimpien kapitalistimaiden teollisuuden kehityksen tason. Ei, se ei merkitse vielä likimainkaan sitä. Teollisuuden kehitysvauhtia ja teollisuuden kehitystasoa ei saa sotkea toisiinsa. Meillä monet sotkevat ne arvellen, että kun me kerran olemme saaneet aikaan teollisuuden kehityksen ennenkuulumattoman vauhdin, niin me olemme siten jo saavuttaneet edistyneimpien kapitalistimaiden teollisuuden kehityksen tason. Mutta se on perinpohjin väärin.

Ottakaamme esimerkiksi sähkövoiman tuotanto, jossa meillä on hyvin nopea kehitysvauhti. Sähkövoiman tuotannossa me olemme saaneet aikaan sen kohoamisen vuodesta 1924 vuoteen 1929 melkein 600%:iin, kun taas Yhdysvallat ovat nostaneet sähkövoiman tuotannon samana aikana vain 181%:iin, Kanada — 218%:iin, Saksa — 241%:iin, Italia — 222%:iin. Kuten näette, meillä on tällä alalla suorastaan ennenkuulumaton vauhti, joka on suurempi kuin missään muussa valtiossa. Mutta jos otetaan sähkövoiman tuotannon kehitystaso noissa maissa, esimerkiksi vuonna 1929, ja verrataan sitä kehitystasoon Neuvostoliitossa, niin saadaan kuva, joka ei ole likimainkaan lohdullinen Neuvostoliitolle. Sähkövoiman tuotannon ennenkuulumattomasta kehitysvauhdista huolimatta

sähkövoiman tuotanto oli Neuvostoliitossa vuonna 1929 vain 6.465 miljoonaa kilovattituntia, kun sen sijaan Yhdysvalloissa se oli 126.000 miljoonaa kilovattituntia, Kanadassa 17.628 miljoonaa kilovattituntia, Saksassa 33.000 miljoonaa kilovattituntia, Italiassa 10.850 miljoonaa kilovattituntia.

Kuten näette, ero on valtava.

Asia on siis niin, että kehitystasossa me olemme kaikkien noiden valtioiden jäljessä.

Tai ottakaamme esimerkiksi valuraudan tuotanto meillä. Kun otetaan valuraudan tuotanto vuonna 1926/27 100:ksi (2,9 miljoonaa tonnia), niin kolmen vuoden aikana, s.o. vuodesta 1927/28 vuoteen 1929/30, valuraudan tuotanto lisääntyy meillä melkein **kaksinkertaiseksi** nouden 190%:iin (5,5 miljoonaa tonnia). Kuten näette, kehitysvauhti on aika suuri. Mutta jos tarkastellaan kysymystä valurautatuotantomme kehitystason kannalta ja verrataan Neuvostoliiton valurautatuotannon määrää edistyneimpien kapitalistimaiden valurautatuotannon määriin, niin saadaan aika lohduton kuva. Ensinnäkin valuraudan tuotannon sodanedellisen tason me saavutamme ja sivuutamme vasta kuluvana vuonna, 1929/30. Yksistään jo tämä seikka pakottaa meidät tekemään sen ehdottoman johtopäätöksen, että ellemme kiihdytä edelleen metallurgian kehitysvauhtia, niin me voimme saattaa uhanalaiseksi koko teollisuustuotantomme tulevaisuuden. Mitä tulee valuraudan tuotannon kehitystasoon meillä ja Länessä, niin kuva on seuraavanlainen: valuraudan tuotanto Yhdysvalloissa vuonna 1929 oli 42,3 miljoonaa tonnia; Saksassa — 13,4 miljoonaa tonnia; Ranskassa — 10,45 miljoonaa tonnia; Englannissa — 7,7 miljoonaa

tonnia; mutta Neuvostoliitossa valuraudan tuotanto on vuoden 1929/30 lopulla vain 5,5 miljoonaa tonnia.

Kuten näette, ero ei ole pieni.

Asia on siis niin, että valuraudan tuotannon kehitystason kannalta me olemme kaikista noista maista jäljessä.

Mistä tämä kaikki puhuu?

Siitä, että:

1) ei saa sotkea teollisuuden kehitysvauhtia sen kehitystasoon;

2) teollisuutemme kehitystason mielessä me olemme jääneet hirveästi jälkeen edistyneimmistä kapitalistimaista;

3) vain teollisuutemme kehitysvauhdin edelleen kiihdyttäminen tekee meille mahdolliseksi saavuttaa ja sivuuttaa edistyneimmät kapitalistimaat teknillis-taloudellisessa suhteessa;

4) henkilöt, jotka jaarittelevat teollisuutemme kehitysvauhdin hidastuttamisen välttämättömyydestä, ovat sosialismin vihollisia, meidän luokkavihollistemme asiamiehiä. (Suosionosoituksia.)

4. MAATALOUS JA VILJAPROBLEEMI

Edellä puhuin maatalouden tilasta kokonaisuudessaan, metsätalous, kalastus y.m. mukaanluettuna, luokittelematta maataloutta sen perusaloihin. Kun koko maataloudesta otetaan sen perusalat, kuten esimerkiksi viljatalous, karjanhoito ja teknillisten kasvien viljelys, niin asiaintilasta saadaan Neuvostoliiton Valtion Suunnittelukomission ja Maanviljelyksen kansankomissariaatin tietojen mukaan seuraavanlainen kuva:

a) Kun viljakasvien kylvöala vuonna 1913 otetaan 100:ksi, niin saamme viljakasvien kylvöalan kehityksestä vuosittain seuraavanlaisen kuvan: vuonna 1926/27 — 96,9%; vuonna 1927/28 — 94,7%; vuonna 1928/29 — 98,2%; ja kuluvana vuonna, 1929/30, ovat kylvöalat kaikesta päätellen 105,1% sodanedelliseen tasoon verraten.

Huomiota kiinnittää viljakasvien kylvöalan lasku vuonna 1927/28. Tämä lasku ei johtunut viljatalouden rappeutumisesta, kuten oikeisto-oppoportunistien leirin tomppelit jaarittelivat, vaan syyskylvöjen tuhoutumisesta 7.700.000 hehtaarin alalla (20% Neuvostoliiton syyskylvöistä).

Kun edelleen otetaan viljakasvien kokonaistuotanto vuonna 1913 100:ksi, niin saamme seuraavanlaisen kuvan: vuonna 1927 — 91,9%; vuonna 1928 — 90,8%; vuonna 1929 — 94,4%; ja vuonna 1930 me kaikesta päätellen saamme noin 110% sodanedelliseen tasoon verraten.

Tässä myöskin kiinnittää huomiota viljakasvien kokonaistuotannon lasku vuonna 1928, joka johtui syysviljojen tuhoutumisesta Ukrainassa ja Pohjois-Kaukaasiassa.

Mitä tulee viljakasvien kokonaistuotannon tavaraosaan (maaseudun ulkopuolinen vaihto), niin se antaa vieläkin opettavaisemman kuvan. Kun viljatuotannon tavaraosa vuonna 1913 otetaan 100:ksi, niin havaitaan, että vuonna 1927 meillä oli tavaratuotanto 37%; vuonna 1928 — 36,8%; vuonna 1929 — 58%; ja kuluvana vuonna, 1930, se tulee meillä kaikesta päätellen olemaan vähintään 73% sodanedelliseen tasoon verraten.

Asia on siis niin, että viljakasvien kylvöaloissa ja kokonaistuotannossa me saavutamme ja vähän ylitämme sodanedellisen tason vasta kuluvana vuonna, 1930.

Edelleen asia on siis niin, että viljakasvien tavara-tuotannon alalla me emme ole likimainkaan vielä saavuttaneet sodanedellistä tasoa ja tulemme vielä tänä vuonna jäämään siitä jälkeen noin 25 prosenttia.

Siinä on niiden viljavaikeuksiemme perusta, jotka kärjistyivät erikoisesti vuonna 1928.

Siinä on myös viljaprobleemin perusta.

b) Suunnilleen samanlainen kuva, mutta vielä hälyyttävämmiin osoittimin, saadaan myöskin **karjan-**hoidon alalta.

Kun kaiken karjan pääluku vuonna 1916 otetaan 100:ksi, niin saadaan seuraavanlainen kuva vuosittain. Vuonna 1927 hevosia oli sodanedelliseen määrään verraten 88,9%, nautakarjaa — 114,3%, lampaita ja vuohia — 119,3%, sikoja — 111,3%; vuonna 1928 hevosia — 94,6%, nautakarjaa — 118,5%, lampaita ja vuohia — 126%, sikoja — 126,1%; vuonna 1929 hevosia — 96,9%, nautakarjaa — 115,6%, lampaita ja vuohia — 127,8%, sikoja — 103%; vuonna 1930 hevosia — 88,6%, nautakarjaa — 89,1%, lampaita ja vuohia — 87,1%, sikoja — 60,1% vuoden 1916 määrästä.

Kuten näette, jos otamme huomioon tiedot viime vuodelta, niin meillä on selviä merkkejä alkavasta karjatalouden supistumisesta.

Vieläkin lohduttomampi kuva saadaan karjatalouden, erikoisesti lihan ja rasvan tuotannon tavaraosan kannalta katsoen. Kun lihan ja rasvan tuotanto otetaan joka vuosi 100:ksi, niin lihan ja rasvan tuotannon

tavaraosa on vuonna 1926 — 33,4%, vuonna 1927 — 32,9%, vuonna 1928 — 30,4%, vuonna 1929 — 29,2%.

Meillä on siis olemassa selviä merkkejä pienen ja vähätavarallisen karjanhoitotalouden heikkoudesta ja taloudellisesta kestättömyydestä.

Asia on siis niin, että vuoden 1916 tason ylittämisen asemesta meillä on viime vuonna karjatalouden alalla selviä merkkejä laskusta tätä tasoa alemmaksi.

Viljaprobleemin jälkeen, jota me jo ratkaisemme pääpiirteissään menestyksellisesti, meidän eteemme nousee siis lihaprobleemi, jonka kärkevyys tuntuu jo nyt ja joka odottaa ratkaisuaan.

c) Raaka-aineita kevyelle teollisuudellemme antavien **teknillisten kasvien** kehityksestä saadaan toisenlainen kuva. Kun teknillisten kasvien **kylvöala** vuonna 1913 otetaan 100:ksi, niin kylvöala on meillä ollut vuosittain seuraavanlainen: **puuvillan** kylvöala oli vuonna 1927 — 107,1%, vuonna 1928 — 131,4%, vuonna 1929 — 151,4%, vuonna 1930 — 217% sodanedelliseen tasoon verraten; **pellavan** kylvöala oli vuonna 1927 — 86,6%, vuonna 1928 — 95,7%, vuonna 1929 — 112,9%, vuonna 1930 — 125% sodanedelliseen tasoon verraten; **sokerijuurikkaan** kylvöala oli vuonna 1927 — 106,6%, vuonna 1928 — 124,2%, vuonna 1929 — 125,8%, vuonna 1930 — 169% sodanedelliseen tasoon verraten; **öljykasvien** kylvöala oli vuonna 1927 — 179,4%, vuonna 1928 — 230,9%, vuonna 1929 — 219,7%, vuonna 1930 — vähintään 260% sodanedelliseen tasoon verraten.

Yleispiirtein yhtä edullisen kuvan antaa myös teknillisten kasvien **kokonaistuotanto**. Kun vuoden 1913 kokonaistuotanto otetaan 100:ksi, niin kokonaistuotanto on meillä ollut seuraavanlainen: **puuvillan** kokonais-

tuotanto oli vuonna 1928 — 110,5%, vuonna 1929 — 119%, vuonna 1930 se tulee olemaan meillä kaikesta päätellen 182,8% sodanedelliseen tasoon verraten; pellavan kokonaistuotanto oli vuonna 1928 — 71,6%, vuonna 1929 — 81,5%, vuonna 1930 se tulee olemaan meillä kaikesta päätellen 101,3% sodanedelliseen tasoon verraten; sokerijuurikkaan kokonaistuotanto oli vuonna 1928 — 93%, vuonna 1929 — 58%, vuonna 1930 se tulee olemaan meillä kaikesta päätellen 139,4% sodanedelliseen tasoon verraten; öljykasvien kokonaistuotanto oli vuonna 1928 — 161,9%, vuonna 1929 — 149,8%, vuonna 1930 se tulee olemaan meillä kaikesta päätellen 220% sodanedelliseen tasoon verraten.

Teknillisten kasvien alalla meillä on siis edullisempi tilanne, lukuunottamatta sokerijuurikasta vuonna 1929, jolloin koisaperhonen vahingoitti sen satoa.

Muuten tässäkin, teknillisten viljelyskasvien alalla, ovat pientalouden vallallaolon vuoksi tulevaisuudessa mahdollisia ja todennäköisiä vakavat heilahtelut ja epävakaisuuden ilmenemiset, sen tapaiset heilahtelut ja epävakaisuuden ilmenemiset, joita nämä numerot osoittavat olevan pellavan ja öljykasvien alalla, jolla alalla kolhoosien ja neuvostotilojen vaikutus on heikoin.

Meidän ratkaistavanamme ovat siis seuraavat probleemit maatalouden alalla:

- 1) teknillisten viljelyskasvien aseman lujittamisprobleemi turvaamalla asianomaisille seuduille riittävä määrä halpoja viljatuotteita;
- 2) karjanhoitotalouden kohottamisen probleemi ja lihakysymyksen ratkaiseminen turvaamalla asian-

omaisille seuduille riittävä määrä halpoja viljatuotteita ja rehuja;

3) viljataloutta koskevan kysymyksen, joka on tällä ajankohdalla maatalouden tärkein kysymys, lopullisen ratkaisemisen probleemi.

Asia on siis niin, että viljaprobleemi on perusringas maatalouden systeemissä ja avain viimeainitun kaikkien muiden probleemien ratkaisemiseksi.

Asia on siis niin, että viljaprobleemin ratkaiseminen on maatalouden muiden probleemien joukossa ensivuoroinen tehtävä.

Mutta viljaprobleemin ratkaiseminen ja maatalouden saattaminen siten voimakkaan nousun raiteille merkitsee sitä, että hävitetään juurineen maatalouden jälkeenjääneisyys, varustetaan se traktoreilla ja maatalouskoneilla, turvataan se tieteellisten työntekijäin uusilla kaadereilla, kohotetaan työn tuottavaisuutta ja suurennetaan tavaratuotantoa. Ilman näitä ehtoja ei voida haaveillakaan viljaprobleemin ratkaisemisesta.

Voidaanko nämä kaikki ehdot toteuttaa pienen yksilöllisen talonpoikaistalouden pohjalla? Ei, ei voida. Ei voida, sillä pieni talonpoikaistalous ei kykene ottamaan vastaan ja omaksumaan uutta tekniikkaa, ei kykene kohottamaan riittävässä määrin työn tuottavaisuutta, ei kykene suurentamaan riittävässä määrin maatalouden tavaratuotantoa. Jää vain yksi tie, maatalouden suurtaloudeksi muuttamisen tie, nykyaikaisella tekniikalla varustettujen suurtalouksien juurruttamisen tie.

Mutta Neuvostomaa ei voi lähteä kulkemaan kapitalististen suurtalouksien järjestämisen tietä. Se voi ja sen täytyy ryhtyä järjestämään vain sosialistis-

tyyppisiä suurtalouksia, jotka on varustettu uudella tekniikalla. Sellaisia talouksia ovatkin meillä neuvostotilat ja kolhoosit.

Tästä johtuu tehtävä juurruttaa neuvostotiloja ja yhdistää pienet yksilölliset talonpoikaistaloudet suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, joka on ainoa tie maatalousprobleemin ratkaisemiseksi yleensä ja vilja-probleemin ratkaisemiseksi erikoisesti.

Tälle tielle puolue lähtikin jokapäiväisessä käytännöllisessä työssään XV edustajakokouksen jälkeen, erikoisesti sen jälkeen, kun vuoden 1928 alussa oli tullut esiin vakavia viljavaikeuksia.

On sanottava, että tämän perusprobleemin puoleemme asetti päiväjärjestykseen käytännöllisenä tehtävänä jo XV edustajakokouksessa, jolloin meillä ei vielä ollut vakavia viljavaikeuksia. XV edustajakokouksen tunnetussa päätöslauselmassa „Työstä maaseudulla“ sanotaan suoraan, että:

„Pienten yksilöllisten talonpoikaistalouksien suuriksi kollektiiviksi yhdistämisen ja muuttamisen tehtävä on nykyisenä ajan-kohtana asetettava puolueen perustehtäväksi maaseudulla“⁴⁵.

Ei liene haitaksi esittää myös vastaava kohta Keskuskomitean toimintaselostuksesta XV edustajakokouksessa, jossa maatalouden jälkeenjäämisen hävittämisen probleemi kollektivisoimisen pohjalla on asetettu yhtä jyrkästi ja selvästi. Siinä sanotaan:

„Missä sitten on ulospääsy? Ulospääsy on siinä, että pienet ja hajanaiset talonpoikaistaloudet muutetaan suuriksi ja yhdistetyiksi talouksiksi maiden yhteismuokkauksen perustalla, että siirytään kollektiiviseen maiden muokkaukseen uuden, korkeamman tekniikan perustalla.

Ulospääsy on siinä, että pienet ja kääpiömäiset talonpoikaistaloudet liitetään vähitellen, mutta varmasti, ei painostuksen, vaan esimerkin ja vakuuttamisen avulla suurtalouksiksi yhteiskunnallisen, yhteisen, kollektiivisen maanmuokkauksen pohjalla, käyttäen maatalouskoneita ja traktoreita, käyttäen maanviljelyksen voimaperäistämisen tieteellisiä keinoja.

Muita ulospääsyjä ei ole“⁴⁶.

5. TALONPOIKAISTON KÄÄNTYMINEN SOCIALISMIN PUOLEEN JA NEUVOSTOTILOJEN JA KOLHOOSIEN RAKENNUSTYÖN KEHITYKSEN VAUHTI

Talonpoikaiston kääntyminen kollektivisoinnin puoleen ei alkanut heti. Se, tämä käänne, ei voinutkaan alkaa heti. Kollektivisoimistunnuksen puolue antoi tosin jo XV edustajakokouksessa. Mutta tunnuksen julistaminen ei ole vielä riittävää talonpoikaiston joukkokääntymiselle sosialismin puoleen. Kääntymistä varten on tarpeen vielä ainakin eräs seikka, nimittäin se, että itse talonpoikaistaloudet ovat tulleet vakuuttuneiksi siitä, että annettu tunnus on oikea, ja että ne ottavat sen vastaan omana tunnuksenaan. Sen vuoksi tätä käännettä valmisteltiin vähitellen.

Sitä valmisteli koko kehityksemme kulku, teollisuutemme koko kehityksen kulku, ja ennen kaikkea sen teollisuuden kehitys, joka antaa maataloudelle koneita ja traktoreita. Sitä valmisteli päättäväisen taistelun politiikka kulakistoa vastaan ja meidän viljanhankintojemme kulku niiden uusissa muodoissa vuosina 1928 ja 1929, jotka asettivat kulakkitalouden köyhien ja keskitalonpoikain joukkojen valvonnan alaiseksi. Sitä valmisteli maataloudellisen osuustoiminnan kehitys, joka totutti yksilötalonpoikaa asioiden

kollektiiviseen hoitamiseen. Sitä valmisteli kolhoosien verkosto, joissa talonpoika kokeili kollektiivisten talousmuotojen paremmuutta yksilötalouteen verraten. Sitä valmisteli vihdoin niiden koko Neuvostoliiton alueelle siroiteltujen ja uudella tekniikalla varustettujen neuvostotilojen verkosto, joissa talonpojalla oli mahdollisuus tulla vakuuttuneeksi uuden tekniikan voimasta ja etuisuuksista.

Olisi virheellistä pitää meidän neuvostotilojamme pelkästään vain viljavarojen lähteenä. Todellisuudessa neuvostotilat, joilla on käytettävissään uusi tekniikka, jotka auttavat niiden ympäristössä asuvia talonpoikia ja joilla on ennenkuulumattomat taloudelliset mittasuhteet, ovat olleet sinä eteenpäinvievänä voimana, joka on helpottanut talonpoikaisjoukkojen kääntymistä ja suunnannut ne kollektivisoimisen raiteille.

Juuri tällä pohjalla on syntynyt se miljoonien köyhien ja keskitalonpoikain joukkoluontoinen kolhoosiliike, joka alkoi vuoden 1929 jälkipuoliskolla ja joka pani alun suuren murroksen kaudelle maamme elämässä.

Mihin toimenpiteisiin Keskuskomitea ryhtyi ollakseen täysin valmis ottamaan tämän liikkeen vastaan ja johtaakseen sitä?

Keskuskomitean toimenpiteet ovat käyneet kolmea linjaa: neuvostotilojen järjestämisen ja rahoittamisen linjaa, kolhoosien järjestämisen ja rahoittamisen linjaa ja vihdoin traktorien ja maatalouskoneiden tuotannon järjestämisen ja maaseudun niillä varustamisen linjaa kone- ja traktoriasemien, traktorikolonniin j.n.e. kautta.

a) Jo huhtikuussa vuonna 1928 Keskuskomitean Politbyroo teki päätöksen uusien neuvostotilojen jär-

jestämisestä 3—4 vuoden kuluessa sitä silmälläpitäen, että nämä neuvostotilat voisivat antaa tämän aikajakson lopussa vähintään 100 miljoonaa puutaa tavaraviljaa. Keskuskomitean täysistunto vahvisti sitten tämän päätöksen. Perustettiin Viljatrusti, jonka huoleksi annettiin tämän päätöksen täytäntöönpano. Tämän ohella tehtiin päätös entisten neuvostotilojen lujittamisesta ja niiden kylvöpeltojen laajentamisesta. Perustettiin Neuvostotilakeskus, jonka tehtäväksi annettiin tämän päätöksen toteuttaminen käytännössä.

Ei voida olla mainitsematta, että puolueemme opportunistinen osa otti nämä päätökset vastaan pistimin. Oli sellaisia puheita, että neuvostotiloihin sijoitetut varat ovat „hukkaanviskattuja“ rahoja. Oli myöskin arvostelua „tieteen“ miesten taholta suurten neuvostotilojen perustamisen mahdottomuudesta ja mielettömyydestä, jota arvostelua puolueen opportunistiset ainekset kannattivat. Keskuskomitea toteutti kuitenkin omaa linjaansa ja vei sen kaikesta huolimatta päätökseen.

Vuonna 1927/28 neuvostotilojen rahoittamiseen (lukuunottamatta lyhytaikaista käyttövaraluottoa) myönnettiin 65,7 miljoonaa ruplaa. Vuonna 1928/29 myönnettiin 185,8 miljoonaa ruplaa. Ja vihdoinkin kuluvana vuonna on myönnetty 856,2 miljoonaa ruplaa. Selostuskaudella on neuvostotilojen käyttöön annettu 18 tuhatta traktoria, joiden teho on 350 tuhatta hevosvoimaa.

Minkälaisia ovat näiden toimenpiteiden tulokset?

Viljatrustin kylvöala oli vuonna 1928/29 —150 tuhatta hehtaaria, vuonna 1929/30 —1.060 tuhatta hehtaaria, vuonna 1930/31 se on 4.500 tuhatta hehtaaria, vuonna

1931/32 se on 9 miljoonaa hehtaaria ja vuonna 1932/33, s.o. viisivuotiskauden lopulla, se on 14 miljoonaa hehtaaria. Neuvostotilakeskuksen kylvöala vuonna 1928/29 oli 430 tuhatta hehtaaria, vuonna 1929/30 — 860 tuhatta hehtaaria, vuonna 1930/31 se on 1.800 tuhatta hehtaaria, vuonna 1931/32 se on 2 miljoonaa hehtaaria ja vuonna 1932/33 se on 2 miljoonaa 500 tuhatta hehtaaria. Ukrainan Neuvostotilayhtymän kylvöala vuonna 1928/29 oli 170 tuhatta hehtaaria, vuonna 1929/30 — 280 tuhatta hehtaaria, vuonna 1930/31 se on 500 tuhatta hehtaaria ja vuonna 1932/33 se on 720 tuhatta hehtaaria. Neuvostoliiton Sokeritrustin kylvöala (viljojen) vuonna 1928/29 oli 780 tuhatta hehtaaria, vuonna 1929/30 — 820 tuhatta hehtaaria, vuonna 1930/31 se on 860 tuhatta hehtaaria, vuonna 1931/32 se on 980 tuhatta hehtaaria ja vuonna 1932/33 se on 990 tuhatta hehtaaria.

Se merkitsee, ensiksikin, että yksistään Viljatrussilla tulee viisivuotiskauden lopussa olemaan yhtä suuri viljojen kylvöala kuin se nykyään on koko Argentiinassa. (Suosionosoituksia.)

Toiseksi, se merkitsee, että kaikilla neuvostotiloilla yhteensä tulee viisivuotiskauden lopussa viljojen kylvöala olemaan miljoona hehtaaria suurempi kuin se nykyään on koko Kanadassa. (Suosionosoituksia.)

Mitä tulee neuvostotilojen viljojen kokonais- ja tavaratuotantoon, niin se on kehittynyt vuosittain seuraavasti: vuonna 1927/28 kaikkien neuvostotilojen yhteinen kokonaistuotanto oli meillä 9,5 miljoonaa sentneriä, siitä tavaratuotanto 6,4 miljoonaa sentneriä; vuonna 1928/29 — 12,8 miljoonaa sentneriä, siitä

tavaratuotanto 7,9 miljoonaa sentneriä; vuonna 1929/30 meillä tulee kaikesta päätellen olemaan 28,2 miljoonaa sentneriä, siitä tavaratuotanto 18 miljoonaa sentneriä (108 milj. puutaa); vuonna 1930/31 meillä tulee olemaan 71,7 miljoonaa sentneriä, siitä tavaratuotanto 61 miljoonaa sentneriä (370 milj. puutaa) j.n.e., y.m.s.

Sellaisia ovat puolueemme neuvostotilapolitiikan jo saavutetut ja odotettavissa olevat tulokset.

Keskuskomitean Politbyroon uusien neuvostotilojen järjestämisestä huhtikuussa 1928 tekemän päätöksen mukaan meidän piti saada uusilta neuvostotiloilta vuonna 1931/32 vähintään 100 miljoonaa puutaa tavaraviljaa. Tosiasiassa käy niin, että jo vuonna 1931/32 me tulemme saamaan yksistään uusilta neuvostotiloilta yli 200 miljoonaa puutaa. Ohjelma tulee täytetyksi kaksinkertaisesti.

Siis henkilöt, jotka nauroivat Keskuskomitean Politbyroon päätökselle, saattoivatkin itsensä pahasti naurunalaisiksi.

Neuvostojen edustajakokouksen vahvistaman viisivuotissuunnitelman mukaan kaikkien systeemien neuvostotilojen kylvöalan piti viisivuotiskauden lopulla olla meillä 5 miljoonaa hehtaaria. Mutta todellisuudessa neuvostotilojen kylvöala on meillä jo tänä vuonna 3,8 miljoonaa hehtaaria, ja ensi vuonna, s.o. viisivuotiskauden kolmantena vuonna, niiden kylvöala tulee olemaan meillä 8 miljoonaa hehtaaria.

Se merkitsee, että neuvostotilojen rakennustyön viisivuotissuunnitelman me täytämme ja ylitämme 3 vuodessa.

Viisivuotissuunnitelman mukaan neuvostotilojen viljojen kokonaistuotanto piti meillä viisivuotiskauden

lopussa olla 54,3 miljoonaa sentneriä. Mutta todellisuudessa neuvostotilojen viljojen kokonaistuotanto on meillä jo tänä vuonna 28,2 miljoonaa sentneriä ja ensi vuonna se tulee olemaan meillä 71,7 miljoonaa sentneriä.

Se merkitsee, että viljojen kokonaistuotannossa me täytämme ja ylitämme viisivuotissuunnitelman 3 vuodessa.

Viisivuotissuunnitelma 3 vuodessa!

Jaaritelkoot nyt porvarilliset töhertelijät ja heidän opportunistiset säästäjänsä, että neuvostotilojen rakennustyön viisivuotissuunnitelmaa ei voida täyttää ja ylittää 3 vuodessa.

b) Mitä tulee kolhoosirakennustyöhön, niin siinä meillä ovat asiat vieläkin paremmin.

Jo heinäkuussa vuonna 1928 Keskuskomitean täysistunto teki seuraavan päätöksen kolhoosirakennustyöstä:

„On toteutettava horjumatta XV edustajakokouksen asettamaa tehtävää „pienien yksilöllisten talonpoikaistalouksien yhdistämisestä ja muuttamisesta suuriksi kollektiiveiksi“ **vapaachtoisina yhtyminä**, jotka on rakennettu uuden tekniikan perustalle ja jotka ovat viljatalouden korkein muoto niin maatalouden sosialistisen uudistamisen mielessä kuin myöskin sen tuottavaisuuden ja tavaratuotannon osuuden radikaalisen kohottamisen turvaamisen mielessä“ (kts. Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon päätöstä „Viljanhankintapolitiikasta yleisen taloudellisen tilanteen yhteydessä“, 1928) 47.

Myöhemmin tämä päätös tuli vahvistetuksi puolueen XVI konferenssin päätöslauselmissa ja Keskuskomitean vuoden 1929 marraskuun täysistunnon erikoisessa päätöslauselmassa kolhoosiliikkeestä 48.

Vuoden 1929 jälkipuoliskolla, jolloin tuli esiin talonpoikaiston perusteellinen kääntyminen kolhoosien puoleen ja jolloin keskivarakas lähti joukolla kolhooseihin, Keskuskomitean Politbyroo teki 5 p:nä tammikuuta 1930 erikoisen päätöksen „Kollektivisoinnin vauhdista ja valtion toimenpiteistä kolhoosirakennustyön auttamiseksi“.

Tässä päätöslauselmassaan Keskuskomitea:

1) totesi talonpoikain joukkoluontoisen kääntymisen kolhoosien puoleen ja kolhoosirakennustyön viisivuotissuunnitelman ylittämisen mahdollisuuden keväällä 1930;

2) totesi niiden aineellisten ja muiden ehtojen olemassaolon, jotka ovat tarpeen **kulakkien tuotannon korvaamiseksi kolhoosien tuotannolla**, ja julisti tämän yhteydessä välttämättömäksi siirtyä kulakiston rajoittamispolitiikasta kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan;

3) antoi perspektiivin siitä, että jo keväällä 1930 tulee yhteisyysperustalla muokattu kylvöala ylittämään huomattavasti 30 miljoonaa hehtaaria;

4) jakoi Neuvostoliiton kolmeen alueryhmään määritellen niille kullekin likimääräiset määräjat kollektivisoinnin pääpiirteissään loppuunsaorittamiseksi;

5) tarkisti maankäyttöjärjestyksen kolhoosien hyväksi ja maatalouden rahoittamisen muodot määritellen kolhooseille annettavan luoton vuodeksi 1929/30 vähintään 500 miljoonaksi ruplaksi;

6) määritteli kolhoosiliikkeen arttelimuodon kolhoosijärjestelmän perusrenkaaksi tällä ajankohdalla;

7) antoi vastaiskun puolueen opportunistisille aineksille, jotka koneiden ja traktoreiden puutteen vuoksi yrittivät jarruttaa kolhoosiliikettä;

8) ja lopuksi varoitti puolueetyöntekijöitä mahdollisista ylilyönneistä kolhoosiliikkeessä ja kolhoosirakennustyön ylhäältäkäsin dekretoimisen vaarasta, joka uhkaa asettaa todellisen ja joukkoluontoisen kolhoosiliikkeen tilalle kollektivisoimisella leikkimisen.

On sanottava, että puolueemme opportunistiset ainekset ottivat tämän Keskuskomitean päätöksen vastaan enemmän kuin epäystävällisesti. Oli sellaisia puheita ja kuiskutuksia, että Keskuskomitea on ryhtynyt rakentamaan pilvinnoja, että se „tuhlaa“ kansan varoja „olemattomiin“ kolhooseihin. Oikeistolaisainekset hieroskelivat käsiään nauttien „turvatusta“ epäonnistumisesta. Keskuskomitea toteutti kuitenkin linjaansa kaikella päättäväisyydellä ja vei sen päätökseen mistään huolimatta, huolimatta oikeistolaisten poroporvarillisesta hihityksestä, huolimatta „vasemistolaisten“ ylilyönneistä ja päänpyörrytyksestä.

Vuonna 1927/28 kolhoosien rahoittamiseen annettiin 76 miljoonaa ruplaa, vuonna 1928/29 — 170 miljoonaa ruplaa ja vihdoinkin tänä vuonna on annettu 473 miljoonaa ruplaa. Sen lisäksi on annettu 65 miljoonaa ruplaa kollektivisoimisrahastoon. On määriteltä kolhooseille annettavat huojennukset, jotka ovat kohottaneet kolhoosien finanssivaroja 200 miljoonalla ruplalla. Kolhooseille on turvattu pakkoluovutettujen kulakkitalouksien talousomaisuus, jonka arvo on yli 400 miljoonaa ruplaa. Kolhoosien pelloilla käyttämistä varten on turvattu vähintään 30 tuhatta traktoria, joiden teho on yli 400 tuhatta hevosvoimaa,

lukuunottamatta Traktorikeskuksen 7 tuhatta traktoria, jotka palvelevat kolhooseja, ja sitä traktoriapua, jota neuvostotilat antavat kolhooseille. Kolhooseille on annettu tänä vuonna siemenlainoja ja siemenapua 10 miljoonaa sentneriä jyviä (61 miljoonaa puutaa). Ja vihdoin kolhooseille on annettu välitöntä organisaattorista apua kone- ja hevosasemien järjestämisessä, joiden lukumäärä on yli 7 tuhatta ja joiden käytettävänä on vähintään 1.300.000 hevosta.

Minkälaisia ovat näiden toimenpiteiden tulokset?

Kolhoosien kylvöala vuonna 1927 oli 0,8 miljoonaa hehtaaria, vuonna 1928 — 1,4 miljoonaa hehtaaria, vuonna 1929 — 4,3 miljoonaa hehtaaria, vuonna 1930 — vähintään 36 miljoonaa hehtaaria, lukien siihen sekä kevät- että syyskylvöt.

Se merkitsee, ensiksikin, että 3 vuodessa kolhoosien kylvöala on kasvanut yli 40-kertaiseksi. (Suosionosoituksia.)

Se merkitsee, toiseksi, että meidän kolhooseillamme on nyt **yhtä paljon** kylvöalaa kuin Ranskalla ja Italialla yhteensä. (Suosionosoituksia.)

Mitä tulee viljojen **kokonaistuotantoon** ja sen **tavaraosaan**, niin siinä on tilanne seuraavanlainen. Vuonna 1927 kolhoosit tuottivat meillä 4,9 miljoonaa sentneriä, niistä tavaraviljaa 2 miljoonaa sentneriä; vuonna 1928 — 8,4 miljoonaa sentneriä, niistä tavaraviljaa 3,6 miljoonaa sentneriä; vuonna 1929 — 29,1 miljoonaa sentneriä, niistä tavaraviljaa 12,7 miljoonaa sentneriä; vuonna 1930 meillä tulee kaikesta päätellen olemaan 256 miljoonaa sentneriä (1.550 miljoonaa puutaa), joista tavaraviljaa vähintään 82 miljoonaa sentneriä (yli 500 miljoonaa puutaa).

Täytyy tunnustaa, ettei mikään ala teollisuudessamme, joka kehittyy yleensä verrattain nopeaa vauhtia, ole päässyt sellaiseen nousuvauhtiin kuin kolhoosirakennustyö.

Mistä nämä kaikki numerot puhuvat?

Ne puhuvat ennen kaikkea siitä, että viljojen kokonaistuotanto on kolhooseissa kasvanut 3 vuoden aikana yli 50-kertaiseksi ja tavaratuotanto yli 40-kertaiseksi.

Toiseksi, ne puhuvat siitä, että tänä vuonna meillä on mahdollisuus saada kolhooseilta enemmän kuin puolet koko maan tavaraviljan tuotannosta.

Kolmanneksi, ne puhuvat siitä, että tästä lähtien maatalouden ja sen perusprobleemien kohtaloa eivät tule määräämään yksilölliset talonpoikaistaloudet, vaan kolhoosit ja neuvostotilat.

Neljänneksi, ne puhuvat siitä, että kulakiston luokkana likvidoimisen prosessi edistyy meillä täydellä höyryllä.

Ja vihdoin, ne puhuvat siitä, että maassa on tapahtunut sellaisia taloudellisia muutoksia, jotka antavat täyden perustan sanoa, että meidän on onnistunut kääntää maaseutu uudelle tielle, kollektivisoimistielle, ja turvata siten sosialismin menestyksellinen rakentaminen ei vain kaupungissa, vaan myöskin maaseudulla.

Tammikuun 5 p:nä 1930 tekemässään päätöksessä Keskuskomitean Politbyroo määritteli kolhoosien yhteisyysperustalla muokattavien kylvöalojen suunnitelman vuoden 1930 kevättä varten 30 miljoonaksi hehtaariksi. Mutta todellisuudessa meillä on 36 miljoonaa hehtaaria. Keskuskomitean asettama tehtävä on tullut ylitetyksi.

Siis ne henkilöt, jotka nauroivat Keskuskomitean päätökselle, saattoivat itsensä pahasti naurunalaisiksi. Puolueemme opportunistisia jaarittelijoita ei auttanut pikkuporvarillinen luonnonvoima eivätkä myöskään ylilyönnit kolhoosiliikkeessä.

Viisivuotissuunnitelman mukaan piti kolhoosien kylvöalan olla meillä viisivuotiskauden lopussa 20,6 miljoonaa hehtaaria. Mutta todellisuudessa meillä on kolhoosien kylvöala jo tänä vuonna 36 miljoonaa hehtaaria.

Se merkitsee, että kahdessa vuodessa me olemme jo ylittäneet kolhoosirakennustyön viisivuotissuunnitelman yli 1½-kertaisesti. (Suosionosoituksia.)

Viisivuotissuunnitelman mukaan piti kolhoosien viljojen kokonaistuotannon olla meillä viisivuotiskauden lopussa 190,5 miljoonaa sentneriä. Mutta todellisuudessa meillä tulee kolhoosien viljojen kokonaistuotanto olemaan jo tänä vuonna 256 miljoonaa sentneriä.

Se merkitsee, että 2 vuodessa me jo ylitämme kolhoosien viljatuotannon viisivuotissuunnitelman enemmän kuin 30%:lla.

Viisivuotissuunnitelma 2 vuodessa! (Suosionosoituksia.)

Jaaritelkoot nyt opportunistikuomat, että kolhoosirakennustyön viisivuotissuunnitelmaa ei voida täyttää ja ylittää 2 vuodessa.

6. TYÖLÄISTEN JA TALONPOIKAIN AINEELLISEN JA KULTTUURIASEMAN PARANEMINEN

Asia on siis niin, että sosialistisen sektorin yhä edistyvä kasvu niin teollisuuden kuin myöskin maatalouden alalla on tosiasia, jota ei voida mitenkään epäillä.

Mikä merkitys sillä voi olla työtätekevien aineellisen aseman kannalta katsottuna?

Se merkitsee, että siten on jo laskettu perusta työläisten ja talonpoikain aineellisen ja kulttuuriase-
man perinpohjaiselle parantamiselle.

Miksi, millä tavalla?

Ensinnäkin siksi, että sosialistisen sektorin kasvu merkitsee ennen kaikkea kaupungin ja maaseudun riistävien ainesten vähenemistä, niiden ominaispainon vähenemistä kansantaloudessa. Ja se merkitsee, että työläisten ja talonpoikain osuus maan kantantuloissa tulee riistävien luokkien osuuden supistamisen kustannuksella kiertämättä kasvamaan.

Toiseksi siksi, että yhteiskunnallistetun (sosialistisen) sektorin kasvaessa kantantulojen se osa, joka tähän asti on mennyt riistävien luokkien ja niiden palvelusväen ylläpitoon, on tästä lähtien jäävä itseensä tuotantoon, tuotannon laajentamiseen, uusien tehtaiden rakentamiseen ja työtätekevien elinehtojen parantamiseen. Ja se merkitsee, että työväenluokan lukumäärä ja voima tulee kasvamaan, mutta työttömyys supistumaan ja katoamaan pois.

Ja vihdoin siksi, että yhteiskunnallistetun sektorin kasvu, koska se johtaa työväenluokan aineellisen aseman paranemiseen, merkitsee kotimaisten markkinain vastaanottokyvyn yhä edistyvää kasvua, teollisuustuotteiden kysynnän kasvua työläisten ja talonpoikain puolelta. Ja se merkitsee, että kotimaisten markkinain kasvu tulee menemään edelle teollisuuden kasvusta ja sysäämään teollisuutta eteenpäin, herkeämättömään laajentumiseen.

Kaikki nämä ja muut sellaiset seikat johtavat työläisten ja talonpoikain aineellisen ja kulttuuriaseman jatkuvaan paranemiseen.

a) Aloittakaamme työväenluokan **lukumäärällisen kasvun ja työttömyyden supistumisen** kysymyksestä.

Kun palkkatyössä käyvien henkilöiden lukumäärä (ilman työttömiä) vuonna 1926/27 oli 10.990.000, niin vuonna 1927/28 heitä oli 11.456.000, vuonna 1928/29 — 11.997.000, ja vuonna 1929/30 heitä tulee kaikesta päätellen olemaan vähintään 13.129.000. Heistä oli fyysillistä työtä tekeviä (mukaanlukien maatalous- ja sesonkityöläiset) vuonna 1926/27 — 7.069.000, vuonna 1927/28 — 7.404.000, vuonna 1928/29 — 7.758.000, vuonna 1929/30 — 8.533.000. Heistä oli suurteollisuuden työläisiä (ilman toimitsijoita) vuonna 1926/27 — 2.439.000, vuonna 1927/28 — 2.632.000, vuonna 1928/29 — 2.858.000, vuonna 1929/30 — 3.029.000.

Se merkitsee, että työväenluokan lukumäärä meillä kasvaa johdonmukaisesti, ja kun palkkatyössä käyvien henkilöiden lukumäärän kasvuprosentti 3 vuoden aikana on 19,5 ja fyysillistä työtä tekevien 20,7, niin teollisuustyöläisten lukumäärän kasvuprosentti on 24,2.

Siirtykäämme tarkastelemaan **työttömyyskysymystä**. Täytyy sanoa, että tällä alalla on niin Työasiain kansankomissariaatissa kuin myös Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostossakin suurta sekavuutta.

Toisaalta näiden laitosten tietojen mukaan on asia niin, että meillä on työttömiä noin miljoona, joista minimaalisen ammattitaidon omaavia on vain 14,3%, mutta niin sanottua henkistä työtä tekeviä ja ammatti-

taidottomia on noin 73%, ja valtava enemmistö viime mainituista on naisia ja alaikäisiä, jotka eivät ole olleet yhteydessä teollisuustuotantoon.

Toisaalta näiden samojen tietojen mukaan meillä on hirveä puute ammattitaitoisesta työvoimasta, työpörssit jättävät täyttämättä meidän tuotantolaitostemme työvoimakysynnästä noin 80% ja sen vuoksi meidän on pakko opettaa pikaisesti, kirjaimellisesti työn kulussa, aivan ammattitaidottomia henkilöitä ja kouluttaa heistä ammattitaitoisia työläisiä tyydyttääksemme edes minimaaliset tuotantolaitostemme tarpeet.

Koettakaapa ottaa selvä tästä sekasotkusta. Joka tapauksessa on selvää, että nämä työttömät eivät muodosta työttömien reserviarmeijaa eivätkä semminkään työttömien vakinaista armeijaa teollisuudessamme. Ja kuinka asia on? Vieläpä Työasiain kansankomissariaatinkin tietojen mukaan asia on niin, että viime aikoina on työttömien määrä supistunut viime vuoteen verraten yli 700 tuhannella henkilöllä. Se merkitsee työttömien luvun supistumista tämän vuoden toukokuun 1 päivään yli 42%:lla.

Siinä on vielä eräs tulos kansantaloutemme sosiaalisen sektorin kasvusta.

b) Vieläkin kuvaavampi tulos saadaan, kun asiaa tarkastellaan siltä kannalta, miten kansantulot jakaantuvat eri luokkien kesken. Kysymys kansantulojen jakaantumisesta eri luokkien kesken on työläisten ja talonpoikain aineellisen ja kulttuuriaseman kannalta peruskysymys. Eivät Saksan, Englannin ja Yhdysvaltojen porvarilliset taloustieteilijät suotta yritä sotkea tätä kysymystä porvariston hyväksi julkaise-

malla siitä tämän tästä „aivan objektiivisia“ tutkielmiaan.

Yleissaksalaisen tilastohallinnon tietojen mukaan työpalkan osuus Saksan kansantuloissa vuonna 1929 oli 70% ja porvariston osuus 30%. Federation kauppakomission ja Taloustutkimusten kansallisen toimiston tietojen mukaan työläisten osuus oli Yhdysvaltojen kansantuloissa vuodelta 1923 yli 54% ja kapitalistien osuus yli 45%. Ja lopuksi taloustieteilijäin Boleyn ja Stampin tietojen mukaan työväenluokan osuus oli Englannin kansantuloissa vuonna 1924 vähää vaille 50% ja kapitalistien osuus vähän yli 50%.

Ymmärrettävää on, ettei näiden tutkielmien tuloksiin voida ilman muuta luottaa. Niihin ei voida luottaa, sillä puhtaasti taloustieteellisten epätarkkuuksien lisäksi näissä tutkielmissa on vielä toisenlaisia epätarkkuuksia, joiden tarkoituksena on osittain peittää kapitalistien tuloja ja pienennellä niitä, ja osittain taas paisuttaa ja liioitella työväenluokan tuloja lukien työläisten joukkoon virkailijoita, jotka saavat tavattoman suuria palkkoja. Minä en edes puhukaan siitä, että usein näissä tutkielmissa ei huomioida farmarien ja yleensä maaseutukapitalistien tuloja.

Tov. Varga suoritti näiden tietojen kriittillisen analyysin. Ja hän havaitsi seuraavaa. Osoittautuu, että työläisten sekä kaupungin ja maaseudun muiden vierasta työtä riistämättömien työtätekevien osuus kansantuloissa oli Saksassa 55%, Yhdysvalloissa 54% ja Englannissa 45%; kapitalistien osuus sitävastoin oli Saksassa 45%, Yhdysvalloissa 46% ja Englannissa 55%.

Siten on asia suurimmissa kapitalistimaissa.

Mutta miten on asia Neuvostoliitossa?

Tässä on Valtion suunnittelukomission tiedot. Osoitetaan, että:

a) **Työläisten ja vierasta työtä riistämättömien työtätekevien talonpoikain osuus koko kansantuloissa** vuonna 1927/28 oli meillä 75,2% (siinä luvussa kaupungin ja maaseudun työläisten osuus 33,3%), vuonna 1928/29 — 76,5% (siinä luvussa kaupungin ja maaseudun työläisten osuus 33,2%), vuonna 1929/30 — 77,1% (siinä luvussa kaupungin ja maaseudun työläisten osuus 33,5%).

b) **Kulakkien ja kaupunkikapitalistien osuus** vuonna 1927/28 oli 8,1%, vuonna 1928/29 — 6,5% ja vuonna 1929/30 — 1,8%.

c) **Käsityöläisten, joista enemmistö on työtätekeviä aineksia, osuus** vuonna 1927/28 oli 6,5%, vuonna 1928/29 — 5,4% ja vuonna 1929/30 — 4,4%.

d) **Valtion sektorin, jonka tulot ovat työväenluokan ja yleensä työtätekevien joukkojen tuloja, osuus** vuonna 1927/28 oli 8,4%, vuonna 1928/29 — 10% ja vuonna 1929/30 — 15,2%.

e) **Ja lopuksi niin sanottujen muiden (tarkoitetaan eläkkeitä) osuus** vuonna 1927/28 oli 1,8%, vuonna 1928/29 — 1,6% ja vuonna 1929/30 — 1,5%.

Asia on siis niin, että samaan aikaan kun riistävien luokkien osuus kansantuloissa on edistyneimmissä kapitalistimaissa noin 50% ja vieläpä enemmänkin, niin meillä Neuvostoliitossa riistäjäluokkien osuus kansantuloissa ei ole 2% suurempi.

Siten muuten onkin selitettävissä se hämmästyttävä tosiasia, että amerikkalaisen porvarillisen kirjailijan **Dunnen** sanojen mukaan Yhdysvalloissa vuonna

1922 „1% omistajia keskitti käsiinsä 59% koko kansallisriikkaudesta“, ja Englannissa vuonna 1920/21 tämän saman **Dunnen** sanojen mukaan „vajaa 2% omistajain yleisestä määrästä omisti 64% koko kansallisriikkaudesta“ (kts. **Dunnen** kirjasta „Amerikka valtaa Britanniaa“).

Voiko meillä, Neuvostoliitossa, Neuvostojen Maassa, olla sijaa tuollaisille tosiasioille? Selvää on, että ei voi olla. Neuvostoliitossa ei enää pitkiin aikoihin ole ollut eikä voi olla tuollaisia „omistajia“.

Mutta kun Neuvostoliitossa vuonna 1929/30 vain noin 2% kansantuloista joutuu riistäville luokille, niin minne menee kansantulojen muu osa?

Selvää on, että se jää työläisille ja työtätekeville talonpojille.

Juuri siinä on Neuvostovallan voiman ja sen työväenluokan ja talonpoikaiston miljoonien keskuudessa nauttiman auktoriteetin lähde.

Juuri siinä on perusta Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain aineellisen hyvinvoinnin herkeämättömälle kasvulle.

f) Näiden ratkaisevien tekijäin valossa käy täysin ymmärrettäväksi työläisten realipalkan herkeämätön kohoaminen, työläisten yhteiskunnallisen vakuutuksen budjetin kasvu, talonpoikaiston köyhille ja keski-varakkaille talouksille annettavan avun voimistuminen, määrärahojen lisääntyminen työväen asuntojen rakentamiseen, työläisten elinehtojen parantamiseen, äitiyden ja pienten lasten suojeluun, sekä kaiken tämän yhteydessä Neuvostoliiton väestön yhä edistyvä kasvu kuolevaisuuden, erikoisesti lasten kuolevaisuuden, supistuessa.

On tunnettua esimerkiksi, että työläisten realipalkka, lukien siihen yhteiskunnallisen vakuutuksen ja siirrot voitoista työläisten elinehtojen parantamisrahaan, on kasvanut sodanedelliseen tasoon verran 167%:iin. Yksistään työläisten yhteiskunnallisen vakuutuksen budjetti on kasvanut viimeisten 3 vuoden aikana 980 miljoonasta ruplasta vuonna 1927/28 1.400 miljoonaan ruplaan vuonna 1929/30. Äitiyden ja pienten lasten suojeluun on viimeisten 3 vuoden aikana (1927/28—1929/30) käytetty 494 miljoonaa ruplaa. Esikoulukasvatukseen (lastentarhat ja -kentät j.n.e.) käytettiin samana aikana 204 miljoonaa ruplaa. Työväen asuntojen rakentamiseen—1.880 miljoonaa ruplaa.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että realipalkan tuntuva kohottamista varten olisi jo tehty kaikki, mikä on välttämätöntä, että realipalkkaa ei olisi voitu kohottaa korkeammalle tasolle. Ja kun se on jäänyt tekemättä, niin syyssä siihen on yleensä meidän huoltokoneistomme byrokratismi ja ennen kaikkea ja erikoisesti kulutusosuuskuntien byrokratismi. Valtion suunnittelukomission tietojen mukaan yli 99% tukku-kaupasta ja yli 89% vähittäiskaupasta on vuonna 1929/30 kotimaisen kaupan alalla yhteiskunnallistetun sektorin käsissä. Se merkitsee, että osuustoiminta lyö järjestelmällisesti laudalta yksityistä sektoria ja tulee monopolistiksi kaupan alalla. Se on tietysti hyvä. Mutta huono puoli on se, että monissa tapauksissa tämä monopoli on vahingoksi kuluttajille. Osoittautuu, että huolimatta miltei monopoliasemastaan kaupan alalla osuuskaupat katsovat edullisemmaksi varustaa työläisiä „tuottoisimmilla“ tavaroilla, jotka antavat

suuren voiton (rihkama j.n.e.), ja karttaa heidän varustamistaan vähemmän „tuottoisilla“, joskin työläisille tarpeellisemmilla tavaroilla (maataloustuotteilla). Sen vuoksi työläisten on pakko tyydyttää noin 25% maataloustuotteiden tarpeistaan yksityismarkkinoilla maksaen siellä kalliimpia hintoja. Minä en edes puhukaan siitä, että kulutusosuuskuntien elimet huolehtivat eniten tilitaseesta, jonka vuoksi ne, huolimatta johtavien keskusten kategorisista ohjeista, liian vastahakoisesti suostuvat vähittäismyyntihintojen alentamiseen. Asia on siis niin, että osuuskunnat eivät toimi tässä tapauksessa niinkuin sosialistinen sektori, vaan kuin omalaatuinen, jonkinlaisen nepmannilaisen hengen tartuttama sektori. Herää kysymys, kenelle ovat tarpeen tällaiset osuuskunnat ja mitä hyötyä työläisille on niiden monopolista, elleivät ne täytä työläisten realipalkan tuntuvan kohottamisen tehtävää?

Ja kun realipalkka siitä huolimatta meillä kuitenkin vuosi vuodelta jatkuvasti nousee, niin se merkitsee, että meidän järjestelmämme, kansantulojen jakaantumisen systeemi ja koko kysymyksen asetus työpalkan alalla ovat sellaisia, että ne pystyvät tekemään tehottomiksi ja korvaamaan kaikki ja kaikenlaiset osuuskunnissa havaittavat kielteiset seikat.

Kun tähän lisätään joukko muita tekijöitä, kuten yhteisruokailun osuuden kasvu, työläisten asuntovuokrien alentaminen, työläisille ja työläisten lapsille maksettavien stipendien valtava määrä, kulttuuripalvelu j.n.e., niin voidaan rohkeasti sanoa, että työläisten työpalkan kasvun prosentti on paljon suurempi kuin meidän eräiden virastojemme tilastoissa osoitetaan.

Kaikki tämä yhdessä otettuna ynnä yli 830 tuhanen teollisuustyöläisen (33,5%) siirtäminen 7-tuntiseen työpäivään ynnä yli 1½ miljoonan teollisuustyöläisen (63,4%) siirtäminen 5-päiväiseen viikkoon ynnä laajan lepokoti-, parantola- ja kylpyläverkoston olemassaolo työläisiä varten, joissa viimeisten 3 vuoden aikana on käynyt yli 1.700 tuhatta työläistä,— kaikki tämä luo työväenluokan työlle ja elämälle sellaiset ehdot, jotka tekevät meille mahdolliseksi sellaisen uuden, terveen ja elämäniloisen työläispolven kasvattamisen, joka pystyy nostamaan Neuvostomaan mahdin asia-vaatimalle tasolle ja puolustamaan sitä miehuullisesti vihollisten hyökkäyksiltä. (Suosionosoituksia.)

Mitä tulee talonpojille, sekä yksilötalonpojille että kolhoositalonpojille, annettuun apuun, ottaen huomioon myös talonpoikaisköyhälistölle annetun avun, niin se tekee viimeisten 3 vuoden aikana (1927/28—1929/30) vähintään neljän miljardin ruplan summan, mikä on annettu luoton ja valtionbudjetin linjaa. Tunnettua on, että yksistään siemenapuna on talonpojille annettu näiden 3 vuoden aikana vähintään 154 miljoonaa puutaa viljaa.

Ei ole ihme, että työläiset ja talonpojat elävät meillä yleensä hyvin, väestön kuolevaisuus yleensä on sodanedelliseen aikaan verraten alentunut 36%:lla ja lasten kuolevaisuus 42,5%:lla ja väestön **vuotuinen kasvu** on meillä noin 3 miljoonaa henkeä. (Suosionosoituksia.)

Mitä tulee työläisten ja talonpoikain kulttuuriasemaan, niin tälläkin alalla meillä on jonkinlaisia saavutuksia, jotka eivät kuitenkaan voi meitä missään tapauksessa tyydyttää, sillä ne ovat vähäisiä. Kun ei

oteta lukuun erilaisia työläisklubeja, lukutupia, kirjastoja ja lukutaidottomuuden poistamisen kouluja, viimeainittujen käsittäessä tänä vuonna 10¹/₂ miljoonaa henkeä, niin kulttuuri- ja valistus-alalla tilanne on seuraavanlainen. Alkeissivistyksen kouluissa on kuluvana vuonna 11.638 tuhatta oppilasta; II asteen kouluissa — 1.945 tuhatta; teollisuus-tekniillisissä, liikenne- ja maatalouskouluissa sekä yleisten ammattialojen tuotannollisilla kursseilla — 333,1 tuhatta; opistoissa ja niihin verrattavissa ammattikouluissa — 238,7 tuhatta; korkeakouluissa ja tekniillisissä korkeakouluissa — 190,4 tuhatta. Kaikki tämä on tehnyt mahdolliseksi luku- ja kirjoitustaitoisten prosenttimäärän kohottamisen Neuvostoliitossa 62,6%:iin, kun se ennen sotaa oli 33%.

Tärkeintä on nykyään yleiseen oppivelvollisuuteen siirtyminen alkeisopetuksen alalla. Sanon „tärkeintä“, sillä tällainen siirtyminen olisi ratkaiseva askel kulttuurivallankumouksen alalla. Ja on jo korkea aika ryhtyä sen toteuttamiseen, sillä meillä on nyt olemassa kaikki, mikä on välttämätöntä yleisen oppivelvollisuuden järjestämiseksi alkeisopetuksen alalla Neuvostoliiton kaikilla seuduilla.

Tähän saakka meidän on ollut pakko „säätää kaikessa, jopa koulualallakin“ voidaksemme „pelastaa ja kunnostaa raskaan teollisuuden“ (Lenin). Viime aikoina me olemme jo kuitenkin saaneet raskaan teollisuuden kuntoon ja kehitämme sitä edelleen. On siis tullut aika, jolloin meidän on käytävä käsiksi yleisen oppivelvollisuuden täydelliseen toteuttamiseen alkeisopetuksen alalla.

Edustajakokous tekee mielestäni oikein, jos se hyväksyy tästä asiasta selvän ja aivan kategorisen päätöksen. (Suosionosoituksia.)

7. KASVUVAIKEUDET, LUOKKIEN TAISTELU- JA SOSIALISMIN HYÖKKÄYS KOKO RINTAMALLA

Minä puhuin saavutuksistamme kansantalouden kehittämisesssä. Puhuin saavutuksista teollisuuden alalla, maatalouden alalla, koko kansantalouden uudestirakentamisen alalla sosialismin perustoilla. Ja lopuksi puhuin saavutuksista työläisten ja talonpoikain aineellisen aseman parantamisen alalla.

Mutta olisi virheellistä luulla, että me olemme päässeet näihin saavutuksiin „helposti ja rauhallisesti“, niin sanoakseni itsestänsujumisen tietä, ilman erikoisia voimanponnistuksia ja tahdon jännittämistä, ilman taistelua ja ravistelua. Tällaisia saavutuksia ei saada itsestänsujumisen tietä. Todellisuudessa me pääsimme näihin saavutuksiin päättäväisessä taistelussa vaikeuksia vastaan, ankarassa ja pitkäjänteisessä taistelussa vaikeuksien voittamiseksi.

Vaikeuksista puhuvat meillä kaikki. Mutta eivät kaikki tee itselleen selväksi näiden vaikeuksien luonnetta. Vaikeuksien probleemilla on meille kuitenkin mitä vakavin merkitys.

Minkälaisia ovat vaikeuksiemme luonteenomaiset piirteet, minkälaisia vihamielisiä voimia piilee niiden takana ja millä tavalla me voitamme ne?

a) Vaikeuksiamme luonnehdittaessa on pidettävä silmällä ainakin seuraavia seikkoja.

Ennen kaikkea on huomioitava se seikka, että nykyiset vaikeutemme ovat uudestirakentamiskauden vaikeuksia. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että ne eroavat perinpohjaisesti taloutemme kuntoonpalauttamiskauden vaikeuksista. Kun kuntoonpalauttamiskaudella oli kysymys vanhojen tehtaiden kuormittamisesta ja maatalouden auttamisesta sen entisellä perustalla, niin nyt on kysymys siitä, että sekä teollisuus että maatalous rakennetaan perinpohjaisesti uudelleen, rekonstruoidaan muuttamalla niiden teknillinen perusta, aseistamalla ne nykyaikaisella tekniikalla. Se merkitsee, että ratkaistavanamme on kansantalouden koko teknillisen perustan uudestirakentamisen tehtävä. Ja se vaatii uusia ja suurempia sijoituksia kansantalouteen, uusia ja taitavampia kaadereita, jotka pystyvät hallitsemaan uutta tekniikkaa ja viemään sitä eteenpäin.

Toiseksi, on otettava huomioon se seikka, että kansantalouden uudestirakentaminen ei rajoitu meillä sen teknillisen perustan uudestirakentamiseen, vaan päinvastoin vaatii samalla yhteiskunnallis-taloudellisten suhteiden uudestirakentamista. Tarkoitan tällä pääasiallisesti maataloutta. Teollisuudessa, joka on jo yhdistetty ja sosialisoitu, teknillisellä uudestirakentamisella on jo pääpiirteissään valmis yhteiskunnallis-taloudellinen perusta. Uudestirakentamisen tehtävä on tässä se, että voimistetaan kapitalististen ainesten syrjäyttämisen prosessia teollisuudessa. Maataloudessa asia ei ole niin yksinkertainen. Maatalouden teknillisen perustan uudestirakentamisella pyritään tietysti samoihin päämääriin. Mutta maatalouden erikoisuus on meillä siinä, että siinä yhä vieläkin on vallitsevana

talonpoikainen pientalous, että pientalous ei voi omaksua uutta tekniikkaa ja että sen vuoksi maatalouden teknillisen perustan uudestirakentaminen on mahdotonta ilman samanaikaisesti tapahtuvaa vanhan yhteiskunnallis-taloudellisen muodon uudestirakentamista, ilman pienten yksilöllisten talouksien yhdistämistä suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, ilman kapitalismin juurien poisjuurimista maataloudessa.

Ymmärrettävää on, että nämä seikat eivät voi olla tekemättä vaikeuksiamme pulmallisemmiksi, eivät voi olla tekemättä työtämme pulmallisemmaksi näiden vaikeuksien voittamisessa.

Kolmanneksi, on otettava huomioon se seikka, että meidän työmme kansantaloutemme sosialistisen uudestirakentamisen alalla, mikä katkoo kapitalismin taloudelliset yhteydet ja kääntää vanhan maailman kaikki voimat ylösalaisin, ei voi olla aiheuttamatta näiden voimien raivokasta vastarintaa. Ja kuten tunnettua, niin asia onkin. **Porvarillisen intelligenessin** huippukerroksen turmiollinen tuholaisuus teollisuutemme kaikilla aloilla, **kulakiston** petomainen taistelu talouden kollektiivisiä muotoja vastaan maaseudulla, Neuvostovallan toimenpiteiden sabotoiminen koneiston **byrokraattisten** aineiden taholta, jotka ovat luokkavihollisen asioimistona, — sellaisia ovat toistaiseksi maamme aikansa eläneiden luokkien vastarinnan päämuodot. Selvää on, että nämä seikat eivät voi olla helpotuksena työssämme kansantalouden uudestirakentamisen alalla.

Neljänneksi, on otettava huomioon se seikka, että maamme aikansa eläneiden luokkien vastarinta ei

tapahdu ulkomaailmasta eristettynä, vaan saa tukea kapitalistiselta ympäristöltä. Kapitalistista ympäristöä ei saa pitää pelkkänä maantieteellisenä käsitteenä. Kapitalistinen ympäristö merkitsee, että Neuvostoliiton ympärillä on vihamielisiä luokkavoimia, jotka ovat valmiita tukemaan meidän luokkavihollisiamme Neuvostoliiton sisällä sekä moraalisesti että aineellisesti, finanssisaarrolla ja tilaisuuden sattuessa sotilaallisella interventiollakin. On todistettu, että spesialistiemme tuholaisuutta, kulakiston neuvostovastaisia esiintymisiä, teollisuus- ja muiden laitostemme murhapolttoja ja räjäyttämisiä rahoitetaan ja innoitetaan ulkoa. Imperialistiselle maailmalle ei ole edullista, että Neuvostoliitto pääsisi lujasti jaloilleen ja saisi mahdollisuuden saavuttaa ja sivuuttaa etumaiset kapitalistimaat. Siitä johtuu sen apu vanhan maailman voimille Neuvostoliitossa. Ymmärrettävää on, että tämäkään seikka ei voi olla helpotuksena meidän uudestirakentamistyössämme.

Mutta vaikeuksiemme luonnehtiminen ei ole täydellinen, ellei oteta huomioon vielä erästä seikkaa. Tarkoitin vaikeuksiemme erikoista luonnetta. Tarkoitin sitä, että vaikeutemme eivät ole laskuvaikeuksia tai lamaannusvaikeuksia, vaan kasvuvaikeuksia, nousuvaikeuksia, eteenpäinmenovaikeuksia. Se merkitsee, että meidän vaikeutemme eroavat perinpohjaisesti kapitalististen maiden vaikeuksista. Kun Yhdysvalloissa puhutaan vaikeuksista, niin niillä tarkoitetaan laskuvaikeuksia, sillä Amerikka kokee nykyään kriisiä, s.o. talouden laskua. Kun Englannissa puhutaan vaikeuksista, niin niillä tarkoitetaan lamaannusvaikeuksia, sillä Englanti on jo useamman vuoden ajan

ollut lamatilassa, s.o. eteenpäinmenon pysähtymisen tilassa. Mutta kun me puhumme vaikeuksistamme, niin emme tarkoita niillä kehityksen laskun tai lamaannusvaikeuksia, vaan voimiemme kasvua, voimiemme nousua, taloutemme eteenpäinmenoa. Kuinka paljon on päästävä eteenpäin määrättyyn aikaan mennessä, kuinka monta prosenttia enemmän on tuotettava tuotteita, montako miljoonaa hehtaaria enemmän on kylvettävä, montako kuukautta ennen on rakennettava tehdas tai rautatie, — sellaisia kysymyksiä tarkoitetaan meillä vaikeuksista puhuttaessa. Meidän vaikeutemme eroitukseksi esimerkiksi Amerikan tai Englannin vaikeuksista ovat siis kasvuvaikeuksia, eteenpäinmenovaikeuksia.

Entä mitä se merkitsee? Se merkitsee, että meidän vaikeutemme ovat sellaisia vaikeuksia, joihin itseensä sisältyy niiden voittamisen mahdollisuus. Se merkitsee, että meidän vaikeuksiemme ominainen piirre on se, että ne itse antavat meille perustan niiden voittamiseksi.

Mitä tästä kaikesta johtuu?

Siitä johtuu ennen kaikkea se, että meidän vaikeutemme eivät ole pienten ja satunnaisten „häiriöiden“ vaikeuksia, vaan luokkataisteluvaikeuksia.

Toiseksi, siitä johtuu, että meidän vaikeuksiemme takana piileskelevät meidän luokkavihollisemme, että näitä vaikeuksia pulmallistavat maamme aikansa eläneiden luokkien epätoivoinen vastarinta, näiden luokkien ulkoapäin saama tuki, byrokraattisten ainesten olemassaolo meidän omissa virastoissamme, epävarmuus ja kankeus puolueemme eräissä kerroksissa.

Kolmanneksi, siitä johtuu, että vaikeuksien voittamiseksi on ennen kaikkea lyötävä takaisin kapitalististen ainesten rynnäköt, lannistettava niiden vastarinta ja puhdistettava siten tie nopealle eteenpäinmenolle.

Siitä johtuu vihdoin se, että itse vaikeuksiemme luonne, niiden ollessa kasvuvaikeuksia, antaa meille luokkavihollistemme lannistamiseen tarvittavat **mahdollisuudet**.

Mutta näiden **mahdollisuuksien** käyttämiseksi ja niiden muuttamiseksi **todellisuudeksi**, luokkavihollisten vastarinnan lannistamiseksi ja vaikeuksien voittamiseksi on olemassa vain yksi keino: on järjestettävä **hyökkäys** kapitalistisia aineksia vastaan **koko rintamalla** ja eristettävä omissa riveissämme olevat opportunistiset ainekset, jotka häiritsevät hyökkäystä, heittelehtivät pakokauhun vallassa puolelta toiselle ja kylvävät puolueessa epäluottamusta voittoon. (Suosionosoituksia.)

Muita keinoja ei ole.

Vain päästään pyörälle menneet ihmiset voivat etsiä ulospääsyä Buharinin lapsellisesta formulasta, joka puhuu kapitalististen ainesten rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin. Kehitys ei ole käynyt eikä käy meillä Buharinin formulaa mukaan. Kehitys on käynyt ja käy edelleenkin Leninin formulaa „kumpi voittaa“ mukaan. Mekö lyömme ja lannistamme heidät, riistäjät, vai hekö lyövät ja lannistavat meidät, Neuvostoliiton työläiset ja talonpojat, — siitä on kysymys, toverit.

Siis sosialismin hyökkäyksen järjestäminen **koko rintamalla**, — sellainen tehtävä nousi ratkaistavak-

semme kehittäessämme koko kansantalouden uudestirakentamisen työtä.

Siten puolue käsittikin tehtävänsä järjestäessään hyökkäyksen maamme kapitalistisia aineksia vastaan.

b) Mutta onko hyökkäys yleensä ja vielä hyökkäys koko rintamalla sallittavaa uuden talouspolitiikan olosuhteissa?

Eräät arvelevat, että hyökkäys on yhteensoveltumaton uuden talouspolitiikan kanssa, että uusi talouspolitiikka on itseasiassa perääntymistä ja että koska perääntyminen on päättynyt, niin uusi talouspolitiikka on lakkautettava. Se on tietysti typeryyttä. Sellaista typeryyttä, joka on lähtöisin joko trotskilaisilta, jotka eivät ole käsittäneet mitään leninismistä ja aikovat „lakkauttaa“ uuden talouspolitiikan „käden käänteessä“, tahi oikeisto-opportunisteilta, jotka myöskään eivät ole leninismistä mitään käsittäneet ja luulevat jaarittelullaan „uuden talouspolitiikan lakkauttamisen vaarasta“ voivansa tinkiä itselleen hyökkäyksestä luopumisen. Jos uusi talouspolitiikka olisi vain perääntymistä, niin Lenin ei olisi sanonut puolueen XI edustajakokouksessa, jolloin uutta talouspolitiikkaa toteutettiin meillä kaikella johdonmukaisuudella, että „perääntyminen on päättynyt“. Eikö Lenin, puhuesaan perääntymisen päättymisestä, samalla sanonut, että me aiomme ottaa uuden talouspolitiikan käytäntöön „vakavasti ja pitkäksi ajaksi“? Ei tarvitse muuta kuin asettaa tämä kysymys, niin ymmärtää, että on kokonaan järjetöntä jaaritella uuden talouspolitiikan ja hyökkäyksen yhteensoveltumattomuudesta. Tosi-asiassa uusi talouspolitiikka ei edellytä vain perääntymistä ja yksityiskaupan elpymisen sallimista, kapita-

lismien elpymisen sallimista turvaamalla samalla valtion säännöstelevän osuuden (uuden talouspolitiikan alkuvaihe). Tosiasiassa uusi talouspolitiikka edellyttää samalla kehityksen määrättyssä vaiheessa sosialismin **hyökkäystä** kapitalistisia aineksia vastaan, yksityiskaupan toimikentän **supistamista**, kapitalismin suhteellista ja ehdotonta **supistamista**, yhteiskunnallistetun sektorin kasvavaa **ylivoimaa** ei-yhteiskunnallistetun sektorin suhteen, sosialismin voittoa kapitalismista (uuden talouspolitiikan nykyinen vaihe). Uusi talouspolitiikka on otettu käytäntöön sosialismin voittoa varten kapitalistisista aineksista. Siirtyessämme hyökkäykseen koko rintamalla me emme vielä lakkautta uutta talouspolitiikkaa, sillä yksityiskauppaa ja kapitalistisia aineksia jää vielä olemaan, „vapaa tavaravaihto“ jää vielä olemaan, mutta me lakkautamme varmasti uuden talouspolitiikan alkuvaiheen ja kehitämme sen seuraavaa vaihetta, sen nykyistä vaihetta, joka on uuden talouspolitiikan viimeinen vaihe.

Lenin sanoi vuonna 1922, vuoden kuluttua uuden talouspolitiikan käytäntöönottamisen jälkeen:

„Me peräännyimme nyt, ikään kuin peräännyimme taaksepäin, mutta me teemme sen perääntyäksemme aluksi ja ottaaksemme sitten vauhtia sekä harpataksemme voimakkaammin eteenpäin. Vain tällä yhdellä ehdolla me peräännyimme taaksepäin toteuttaessamme uutta talouspolitiikkaamme. Missä ja miten meidän on nyt järjestettävä rivimme uudelleen, soveltauduttava ja järjestäydyttävä uudelleen aloittaaksemme perääntymisen jälkeen mitä sitkeimmän hyökkäyksen eteenpäin, sitä me emme vielä tiedä. Näiden toimien suorittamiseksi normaalijärjestyksessä täytyy, kuten sananparsa sanoo, mitata ei kymmenen, vaan sata kertaa, ennen kuin ratkaistaan“ (XXVII osa, s. 361—362).

Lienee selvä.

Mutta herää kysymys: onko jo tullut hyökkäykseen siirtymisen aika, onko tilanne jo kypsänyt hyökkäystä varten?

Lenin puhui eräässä toisessa kohdassa samana vuonna, 1922, välttämättömyydestä:

„Yhtyä talonpoikaisjoukkojen kanssa, tavallisen työtätekevän talonpoikaiston kanssa, ja alkaa eteneminen paljon, tavattoman paljon hitaammin kuin me olimme haaveilleet, mutta sen sijaan niin, että koko joukko tulee kulkemaan meidän kanssamme“... että „silloin tämän liikkeen kiihtyväisyyskin tulee aikoinaan olemaan sellainen, josta me emme nykyään voi haaveillakaan“ (XXVII osa, s. 231—232).

Ja vieläkin sama kysymys: onko jo tullut aika liikkeen tällaiselle kiihdyttämiseksi, kehityksemme vauhdin kiihdyttämiseksi, olemmeko valinneet ajankohdan oikein siirtyessämme ratkaisevaan hyökkäykseen koko rintamalla vuoden 1929 jälkipuoliskolla?

Tähän kysymykseen puolue on jo antanut selvän ja varman vastauksen.

Kyllä, sellainen ajankohta on jo koittanut.

Kyllä, puolue on valinnut ajankohdan oikein siirtyessään hyökkäykseen koko rintamalla.

Siitä puhuu työväenluokan kasvava aktiivisuus ja puolueen arvovallan ennenkuulumaton kasvu työtätekevien miljoonaisten joukkojen keskuudessa.

Siitä puhuu talonpoikaisköyhälistön ja keskitalonpoikain joukkojen kasvava aktiivisuus ja näiden joukkojen perusteellinen käänne kolhoosirakennustyön puoleen.

Siitä puhuvat meidän saavutuksemme niin teollisuuden kehittämisen alalla kuin myöskin neuvostotilojen ja kolhoosien rakennustyön alalla.

Siitä puhuu se tosiasia, että meillä on nyt mahdollisuus ei vain korvata kulakkitalouksien tuotanto kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla, vaan myöskin ylittää se moninkertaisesti.

Siitä puhuu se tosiasia, että me olemme jo pääpiirteissään onnistuneet ratkaisemaan viljaprobleemin ja kokoamaan määrätynlaiset viljareservit siirtämällä viljojen tavaraosan tuotannon painopisteen yksityistuotannon alalta kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannon alalle.

Juuri tässä on todistus siitä, että puolue on valinnut ajankohdan oikein siirtyessään hyökkäykseen koko rintamalla ja antaessaan tunnuksen kulakiston luokkana likvidoisesta.

Miten olisi käynyt, jos me olisimme kuunnelleet Buharinin ryhmän oikeisto-opportunisteja, jos me olisimme luopuneet hyökkäyksestä, heikentäneet teollisuuden kehittämisen vauhtia, pidättäneet kolhoosien ja neuvostotilojen kehitystä ja nojautuneet yksilölliseen talonpoikaistalouteen?

Me olisimme varmasti murtaneet teollisuutemme, olisimme saattaneet turmioon maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen asian, olisimme jääneet viljatta ja olisimme raivanneet tien kulakiston harjoittamalle sorrolle. Me olisimme jääneet särkyneen kaukalon ääreen.

Miten olisi käynyt, jos olisimme kuunnelleet Trotskin ja Zinovjevin ryhmän „vasemmisto“-opportunisteja ja aloittaneet hyökkäyksen vuonna 1926/27,

jolloin meillä ei ollut minkäänlaista mahdollisuutta korvata kulakkitalouksien tuotantoa kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla?

Me olisimme siinä varmasti epäonnistuneet, näytäneet havainnollisesti heikkoutemme, lujittaneet kulakiston ja yleensä kapitalististen ainesten asemia, sysänneet keskitalonpojan kulakiston syliin, murtaneet sosialistisen rakennustyömme ja olisimme jääneet viljatta. Me olisimme jääneet särkyneen kaukalon ääreen.

Tulokset olisivat olleet samat.

Työläiset eivät meillä suotta sano: „Kun lähdet „vasemmalle“, niin tulet oikealle“. (Suosionosoituksia.)

Eräät toverit luulevat, että tärkeintä sosialismin hyökkäyksessä ovat rankaisutoimenpiteet ja että jos rankaisutoimenpiteet eivät lisäänty, niin ei ole hyökkäystäkään.

Onko se totta? Se ei ole tietenkään totta.

Sosialistisen rakennustyön alalla rankaisutoimenpiteet ovat hyökkäyksen välttämätön aines, mutta ei tärkein, vaan avustava. Nykyisissä oloissamme on sosialismin hyökkäyksessä tärkeintä teollisuutemme kehitysvauhdin kiihdyttäminen, neuvostotilojen ja kolhoosien kehitysvauhdin kiihdyttäminen, kaupungin ja maaseudun kapitalististen ainesten taloudellisen syrjäyttämisen vauhdin kiihdyttäminen, joukkojen mobilisoiminen sosialistisen rakennustyön ympärille, joukkojen mobilisoiminen kapitalismia vastaan. Te voitte vangita ja karkoittaa kymmeniä ja satoja tuhansia kulakkeja, mutta jos te ette samaan aikaan tee kaikkea välttämätöntä sitä varten, että voitaisiin joudut-

taa talouden uusien muotojen rakennustyötä, saada talouden uudet muodot vanhojen, kapitalististen muotojen sijalle, murtaa ja likvidoida maaseudun kapitalististen aineiden taloudellisen olemassaolon ja kehityksen tuotannolliset lähteet, niin kulakki tulee kaikesta huolimatta syntymään uudestaan ja kasvaamaan.

Toiset luulevat, että sosialismin hyökkäys on umpimähkäistä eteenpäinmenoa ilman tarpeellista valmistelua, ilman voimien uudelleenryhmittämistä hyökkäyksen kulussa, ilman vallattujen asemien varmistamista, ilman reservien käyttöä menestyksen kehittämiseksi, ja että jos ilmaantuu merkkejä sanokaamme talonpoikain jonkin osan poistumisesta kolhooseista, niin se merkitsee, että meillä on jo „vallankumouksen laskukausi“, liikkeen lasku, hyökkäyksen pysähtyminen.

Onko se totta? Se ei ole tietenkään totta.

Ensinnäkin, ainoakaan, kaikkein menestyksellisinkään hyökkäys ei mene ilman eräitä murtumia ja edellesyöksähtelyjä rintaman erinäisillä lohkoilla. Kun tämän perusteella puhutaan hyökkäyksen pysähtymisestä tai sen myttyynmenosta, niin se merkitsee, ettei ymmärretä hyökkäyksen olemusta.

Toiseksi, menestyksellistä hyökkäystä ei ole ollut eikä voi olla ilman voimien uudelleenryhmittämistä itse hyökkäyksen kulussa, ilman vallattujen asemien varmistamista, ilman reservien käyttämistä menestyksen kehittämiseksi ja hyökkäyksen viemiseksi loppuun asti. Jos eteneminen suoritetaan umpimähkään, s.o. ilman näiden ehtojen noudattamista, on hyökkäys kiertämättä raukeava ja epäonnistuva. Umpimähkäi-

nen eteneminen on hyökkäyksen surma. Siitä puhuu kansalaisotamme antama rikas kokemus.

Kolmanneksi, kuinka voidaan pitää analogisina „vallankumouksen laskukautta“, joka syntyy tavallisesti liikkeen **laskun** perustalla, ja talonpoikain erään osan poistumista kolhooseista, joka on syntynyt liikkeen jatkuvan **nousun** perustalla, koko meidän sosialistisen rakennustyömme, sekä teollisen että kolhoosirakennustyön, jatkuvan **nousun** perustalla, vallankumouksemme jatkuvan **nousun** perustalla? Mitä yhteistä voi olla näillä kahdella aivan erilaatuisella ilmiöllä?

c) Mikä on bolshevistisen hyökkäyksen olemus meidän nykyisissä oloissamme?

Bolshevistisen hyökkäyksen olemus on ennen kaikkea siinä, että joukkojen luokkavalppaus ja vallankumouksellinen aktiivisuus mobilisoidaan maamme kapitalistisia aineksia vastaan; mobilisoidaan joukkojen luova aloitteellisuus ja oma-aloitteinen toiminta virastojemme ja järjestöjemme byrokratismia vastaan, joka ei päästä esiin niitä jättiläismäisiä reservejä, joita järjestelmämme uumenissa piilee, eikä anna niitä käyttää; järjestetään joukkojen kilpailu ja työinnostuksen nousu työn tuottavaisuuden kohottamiseksi ja sosialistisen rakennustyön kehittämiseksi.

Bolshevistisen hyökkäyksen olemus on toiseksi siinä, että ammattiliittojen, osuustoiminnallisten, neuvosto- ja kaikkien muiden joukkojärjestöjen käytännöllinen työ järjestetään uudella tavalla uudestirakentamiskauden vaatimusten mukaiseksi; luodaan niissä ydinryhmä kaikkein aktiivisimmista ja vallankumouksellisimmista työntekijöistä ja työnnetään syrjään ja eristetään opportunistiset, tradeunionistiset, byro-

kraattiset ainekset; karkoitetaan niistä vieraat ja rappeutuneet ainekset ja nostetaan uusia työntekijöitä alhaalta.

Bolshevistisen hyökkäyksen olemus on edelleen siinä, että teollisuutemme finansoimiseksi, neuvostotilojemme ja kolhoosiemme finansoimiseksi mobilisoidaan enimmäismäärä varoja ja lähetetään puolueemme parasta väkeä järjestämään tätä asiaa.

Bolshevistisen hyökkäyksen olemus on vihdoin siinä, että itse puolue mobilisoidaan koko hyökkäyksen järjestämistyöhön; lujitetaan ja hiotaan puoluejärjestöt karkoittaen niistä byrokratismin ja rappeutumisen ainekset; eristetään ja työnnetään syrjään leniniläiseltä linjalta oikealle ja „vasemmalle“ poikkeamisten ilmaisijat ja nostetaan etualalle todellisia, horjumattomia leniniläisiä.

Sellaisia ovat bolshevistisen hyökkäyksen perustat nykyhetkellä.

Kuinka puolue on toteuttanut tätä hyökkäyssuunnitelmaa?

Te tiedätte, että puolue on toteuttanut tätä suunnitelmaa kaikella johdonmukaisuudella.

Asia alkoi siitä, että puolue kehitti laajan **itsekritiikin** keskittäen joukkojen huomion rakennustyömme puutteellisuuksiin, järjestöjemme ja virastojemme puutteellisuuksiin. Itsekritiikin voimistamisen välttämättömyys julistettiin jo XV edustajakokouksessa. Toisaalta Shahtyn juttu ja tuholaisuus teollisuuden eri aloilla, jotka toivat ilmi vallankumouksellisen vaiston puuttumisen puolueemme erinäisissä renkaissa, ja toisaalta taistelu kulakistoa vastaan ja maaseutujärjestöissämme ilmaantuneet puutteellisuus-

det antoivat itsekritiikille lisäsysisäyksen. Vetoomuksessaan kesäkuun 2 pñä 1928⁴⁹ Keskuskomitea antoi itsekritiikin puolesta käytävälle kamppailulle lopullisen muodon kehoittaen puolueen ja työväenluokan kaikkia voimia kehittämään itsekritiikkiä „ylhäältä alas ja alhaalta ylös saakka“ „henkilöön katsomatta“. Erottautuen trotskilaisesta „arvostelusta“, joka tulee barrikaadin toiselta puolelta ja jonka tarkoituksena on Neuvostovallan arvovallan horjuttaminen ja Neuvostovallan heikentäminen, puolue julisti itsekritiikin tehtäväksi työmme puutteellisuuksien armottoman paljastamisen rakennustyömme **parantamiseksi** ja Neuvostoval-
lan **lujittamiseksi**. Tunnettua on, että puolueen kutsu on saanut osakseen mitä vilkkainta vastakaikua työväenluokan ja talonpoikaiston joukkojen keskuudessa.

Edelleen, puolue järjesti laajan kamppailun **byrokratismia** vastaan antaen tunnuksen puolue-, ammattiliitto-, osuustoiminnallisten ja neuvostojärjestöjen **puhdistamisesta** vieraista ja byrokratisoituneista aineksista. Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean tunnettu päätös maaliskuun 16 pñä 1930 työläisten nostamisesta valtiokoneistoon ja neuvostokoneiston joukkoluontoisesta työväenvalvonnasta (tehtaiden kunniapäällikkyyks)⁵⁰ on tämän kamppailun jatkoa. Tunnettua on, että tämä kamppailu sai aikaan työväenjoukkojen mitä suurimman innostuksen ja aktiivisuuden. Tämän kamppailun tuloksena on puolueen arvovallan valtava nousu työtätekevien joukkojen keskuudessa, työväenluokan luottamuksen kasvu puolueeseen, uusien satojen tuhansien työläisten liittyminen puolueeseen, työläisten päätöslauselmat halusta liittyä puolueeseen koko tehdasosastoittain ja tehtait-

tain. Ja vihdoin tämän kamppailun tuloksena on meidän järjestöjemme vapautuminen eräistä piintyneistä ja byrokraattisista aineksista, Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston vapautuminen vanhasta, opportunistisesta johdosta.

Edelleen, puolue järjesti tehtaissa laajan sosialistisen kilpailun ja joukkoluontoisen **työinnon nousun**. Puolueen XVI konferenssin julistus kilpailusta pani asian raiteille. Iskuprikaatit vievät sitä eteenpäin. Leniniläinen nuorisoliitto ja sen johtama työläisnuoriso seppelöivät kilpailun ja iskuruuden ratkaisevilla saavutuksilla. Täytyy myöntää, että meidän vallankumouksellisella nuorisollamme on ollut tässä asiassa tavattoman suuri osuus. Nykyään ei voi olla enää epäilystä siitä, etteikö rakennustyömme eräänä tärkeimpänä tosiasiana, ellei kaikkein tärkeimpänä tosiasiana, olisi nykyhetkellä tehtaiden sosialistinen kilpailu, satojen tuhansien työläisten tiedoitukset toisilleen kilpailussa saavuttamastaan menestyksestä ja iskuruuden laaja kehittyminen.

Vain sokeat eivät näe sitä, että joukkojen psykologiassa ja niiden suhtautumisessa työhön on tapahtunut valtava murros, joka on perinpohjaisesti muuttanut meidän tehtaittemme piirteitä. Vielä joku aika sitten meillä kuului ääniä kilpailun ja iskuruuden „keinotekoisuudesta“ ja „kestämättömyydestä“. Nykyään näistä „viisaista“ ihmisistä ei viitsitä tehdä edes pilaakaan,— heitä pidetään yksinkertaisesti aikansa eläneinä „ällypatteina“. Nykyään on kilpailun ja iskuruuden asia saavutettu ja varmistettu asia. Tosiasia on se, että sosialistiseen kilpailuun meillä osallistuu

yli kaksi miljoonaa työläistä ja iskuprikaateissa on vähintään miljoona työläistä.

Erinomaisinta kilpailussa on se, että se saa aikaan perinpohjaisen mullistuksen ihmisten mielipiteissä työn suhteen, sillä se muuttaa työn hävettävästä ja raskaasta taakasta, jollaisena sitä ennen pidettiin, kunnian asiaksi, maineen asiaksi, uljuuden ja sankaruuden asiaksi. Kapitalistisissa maissa ei ole eikä voikaan olla mitään sen tapaista. Siellä heillä, kapitalisteilla, kaikkein toivotuin asia, joka ansaitsee yhteiskunnan hyväksymisen, on omata korkotuloja, elää koroilla, olla vapaa työstä, jota siellä pidetään ylenkatsottavana. Meillä Neuvostoliitossa sitävastoin kaikkein toivotuimmaksi asiaksi, joka ansaitsee yhteiskunnan hyväksymisen, tulee mahdollisuus olla työn sankari, mahdollisuus olla iskuruuden sankari, jota ympäröi miljoonien työtätekevien kunnioituksen sädekehä.

Yhtä erinomaisena on kilpailussa pidettävä sitä tosiasiaa, että se on alkanut levitä myöskin maaseudulle ja on jo vallannut meidän neuvostotilamme ja kolhoosimme. Kaikille ovat tunnettuja monilukuiset esimerkit todellisesta työinnostuksesta neuvostotilojen työläisten ja kolhoosilaisten miljoonaisten joukkojen keskuudessa.

Kuka olisi voinut pari vuotta sitten haaveilla kilpailun ja iskuruuden tällaisista saavutuksista?

Edelleen, puolue mobilisoi maan finanssivaroja neuvostotilojen ja kolhoosien asiain kehittämiseksi, lähetti neuvostotiloille parhaita organisaattoreita, antoi kolhoosien avuksi 25 tuhatta eturivin työläistä, nosti kolhoositalonpojista parhaita kolhoosien johtoon, jär-

jesti kolhoosilaisten kurssiverkoston laskien siten perustan kolhoosiliikkeen horjumattomien ja koeteltujen kaaderien kasvattamiselle.

Ja vihdoin, puolue uudestijärjesti omat rivinsä taistelun raiteille, aseisti lehdistön uudestaan, järjesti taistelun kahdella rintamalla, murskasi trotskilaisuuden rippeet, löi täydellisesti oikeistouklonistit, eristi sovittelijat turvaten siten leniniläisen linjan perustalla riviensä yhtenäisyyden, joka on välttämätön menestyksellistä hyökkäystä varten, ja toteutti hyökkäyksen oikeaa johtoa taltuttaen ja painaen alalleen niin oikeistolaisleirin asteittaisuusmiehet kuin myöskin „vasemistolaiset“ äkkijyrkät kolhoosiliikkeen alalla.

Sellaisia ovat puolueen tärkeimmät toimenpiteet, joita se on toteuttanut hyökkäyksen toimeenpanemiseksi koko rintamalla.

Kaikille on tunnettua, että tässä hyökkäyksessä on saavutettu menestystä työmme kaikilla aloilla.

Juuri tästä johtui, että meidän onnistui voittaa kokonainen joukko kansantaloutemme uudestirakentamiskauden vaikeuksia.

Juuri tästä johtuu, että me onnistumme voittamaan menestyksellisesti rakennustyömme kaikkein suurimman vaikeuden, talonpoikaiston perusjoukkojen sosialismin puoleen kääntymisen vaikeuden.

Ulkomaalaiset kyselevät toisinaan Neuvostoliiton sisäisestä tilanteesta. Mutta voikohan olla epäilystä siitä, että Neuvostoliiton sisäinen tilanne on luja ja järkkymätön? Silmäilkää kapitalistisia maita, pulan ja työttömyyden kasvua noissa maissa, lakkoja ja työsulkuja, hallitusvastaisia mielenosoituksia,—kuinka

näiden maiden sisäistä tilannetta voitaisiin verrata Neuvostoliiton sisäiseen tilanteeseen?

Täytyy myöntää, että Neuvostovalta on nykyään kaikista maailman valloista lujin valta. (Suosionosoituksia.)

8. KAPITALISTINEN VAIKO SOSIALISTINEN TALOUSJÄRJESTELMÄ

Meillä on siis nyt kuva Neuvostoliiton sisäisestä tilanteesta.

Meillä on myöskin kuva tärkeimpien kapitalistimaiden sisäisestä tilanteesta.

Väkisinkin herää kysymys: mutta minkälaisia ovat tulokset, jos nämä kaksi kuvaa pannaan rinnakkain ja vertaillaan niitä toisiinsa?

Tämä kysymys on sitäkin mielenkiintoisempi, kun kaikkien maiden porvarilliset toimihenkilöt ja kaikkien asteiden ja arvoluokkien porvarillinen lehdistö, räikeästi kapitalistisesta menshevikkiläis-trotskilaiseen saakka, huutavat yhteen ääneen kapitalististen maiden „kukoistuksesta“, Neuvostoliiton „perikadosta“, Neuvostoliiton „finanssi- ja taloudellisesta romahduksesta“ j.n.e.

Siis minkälaisia ovat analyysin tulokset tilanteesta meillä, Neuvostoliitossa, ja heillä, kapitalistisissa maissa?

Mainitsemme tärkeimmät, yleisesti tunnetut tosiasiat.

Heillä, kapitalisteilla, on talouspula ja tuotannon lasku niin teollisuuden kuin myöskin maatalouden alalla.

Meillä, Neuvostoliitossa, on taloudellinen nousu ja tuotannon kasvu kansantalouden kaikilla aloilla.

Heillä, kapitalisteilla, on työtätekevien aineellisen aseman huononeminen, työläisten työpalkan lasku ja työttömyyden kasvu.

Meillä, Neuvostoliitossa, on työtätekevien aineellisen aseman paraneminen, työläisten työpalkan kohoaminen ja työttömyyden supistuminen.

Heillä, kapitalisteilla, on lakkojen ja mielenosoitusten kasvu, joka johtaa miljoonien työpäivien menetykseen.

Meillä, Neuvostoliitossa, lakkoja ei ole, meillä on työläisten ja talonpoikain työllistämisen nousu, mikä antaa meidän järjestelmällemme miljoonia lisätyöpäiviä.

Heillä, kapitalisteilla, on sisäisen tilanteen kärjistyminen ja työväenluokan vallankumouksellisen liikkeen voimistuminen kapitalistista järjestelmää vastaan.

Meillä, Neuvostoliitossa, on sisäisen tilanteen lujittuminen ja työväenluokan miljoonaisten joukkojen luja yhteenliittyminen Neuvostovallan ympärille.

Heillä, kapitalisteilla, on kansallisuuskysymyksen kärjistyminen ja kansallisen vapausliikkeen kasvu Intiassa, Indo-Kiinassa, Indoneesiassa, Filippiinien saarilla j.n.e., joka kasvaa kansalliseksi sodaksi.

Meillä, Neuvostoliitossa, on kansallisuusveljeyden perustojen lujittuminen, taattu kansallisuusrauha ja Neuvostoliiton kansojen miljoonaisten joukkojen luja yhteenliittyminen Neuvostovallan ympärille.

Heillä, kapitalisteilla, on neuvottomuus ja tilanteen edelleen huononemisen perspektiivi.

Meillä, Neuvostoliitossa, on luottamus omiin voimiin ja tilanteen edelleen paranemisen perspektiivi.

Jaaritellaan Neuvostoliiton „perikadosta“, kapitalististen maiden „kukoistuksesta“ j.n.e. Eiköhän ole oikeampaa puhua niiden väistämättömästä perikadosta, jotka ovat niin „odottamatta“ joutuneet talouspulan kurimukseen eivätkä yhä vieläkkään voi päästä pois laskukauden suosta?

Mikä on syynä niin suureen romahdukseen heillä, kapitalisteilla, ja niin suuriin saavutuksiin meillä, Neuvostoliitossa?

Sanotaan, että kansantalouden tila on monessa suhteessa riippuvainen pääomien runsaudesta tai riittämättömyydestä. Se on tietysti totta! Eiköhän pula kapitalistisissa maissa ja nousu Neuvostoliitossa johdu pääomien runsaudesta meillä ja pääomien riittämättömyydestä heillä? Ei, ei tietenkään. Kaikille on tunnettua, että Neuvostoliitossa on pääomia paljon vähemmän kuin kapitalistisissa maissa. Jos kysymyksen ratkaisisi tässä tapauksessa kasaantumisen tila, niin meillä olisi pula, mutta kapitalistisissa maissa nousu.

Sanotaan, että talouden tila on monessa suhteessa riippuvainen talouskaadereiden teknillisestä ja organisatorisesta taitavuudesta. Se on tietysti totta. Eiköhän pula kapitalistisissa maissa ja nousu Neuvostoliitossa johdu teknillisten kaaderien riittämättömyydestä heillä ja niiden runsaudesta meillä? Ei, ei tietenkään! Kaikille on tunnettua, että teknillisesti taitavia kaadereita on kapitalistisissa maissa paljon enemmän kuin meillä, Neuvostoliitossa. Me emme ole milloinkaan peitelleet emmekä aio peitellä sitä, että tekniikan alalla me olemme saksalaisten, englantilais-

ten, ranskalaisten, italialaisten ja ennen kaikkea ja pääasiallisesti amerikkalaisten oppilaita. Ei, kysymystä ei ratkaise tässä teknillisten kaaderien runsaus tai riittämättömyys, vaikka kaaderiprobleemilla onkin suuri merkitys kansantalouden kehittämisessä.

Ehkä arvoituksen ratkaisu on siinä, että kulttuuritaso on meillä korkeampi kuin kapitalistisissa maissa? Taaskin — ei. Kaikille on tunnettua, että joukkojen yleinen kulttuuritaso on meillä alhaisempi kuin Yhdysvalloissa, Englannissa, Saksassa. Ei, kysymys ei ole joukkojen kulttuuritasosta, vaikka sillä onkin tavattoman suuri merkitys kansantalouden kehittämisessä.

Ehkä syy on tässä kapitalististen maiden johtajain henkilökohtaisissa ominaisuuksissa? Taaskin — ei. Pulat syntyivät samaan aikaan kuin alkoi kapitalismin herruus. Jo yli sadan vuoden kuluessa on ollut kapitalismin aika-ajoittaisia talouspulia, jotka toistuvat 12—10—8 vuoden ja lyhyemmänkin ajan kuluttua. Kapitalismin kaikki puolueet, kapitalismin kaikki vähänkin huomattavat toimihenkilöt, kaikkein „nerokkaimmista“ aivan keskinkertaisimpiin asti, ovat koetelleet voimiaan pulan „ehkäisemisessä“ tai „hävittämisessä“. Mutta kaikki he ovat kärsineet tappion. Mitä ihmettä siinä on, kun Hoover ryhmineen myöskin kärsi tappion? Ei, tässä ei ole kysymys kapitalismin johtajista tai puolueista, vaikka kapitalismin johtajilla ja puolueilla onkin tässä melkoinen merkitys.

Mutta mistä sitten on kysymys?

Mistä johtuu, että Neuvostoliitto, huolimatta kulttuurisesta jälkeenjääneisyydestään, huolimatta

pääoman riittämättömyydestä, huolimatta teknillisesti taitavien talouskaaderien riittämättömyydestä on kasvavan taloudellisen nousun tilassa ja sillä on taloudellisen rakennustyön rintamalla ratkaisevia menestyksiä, mutta edistyneimmät kapitalistiset maat, huolimatta pääoman runsaudesta, huolimatta teknillisten kaaderien runsaudesta ja korkeammasta kulttuuritasosta, ovat kasvavan talouspuolan tilassa ja kärsivät taloudellisen kehityksen alalla tappion toisensa jälkeen?

Syynä on talouden talousjärjestelmien erilaisuus meillä ja kapitalisteilla.

Syynä on kapitalistisen talousjärjestelmän kyvyttömyys.

Syynä on neuvostollisen talousjärjestelmän etevämyys kapitalistiseen järjestelmään verrattuna.

Mitä on neuvostollinen talousjärjestelmä?

Neuvostollinen talousjärjestelmä merkitsee, että:

1) kapitalisti- ja tilanherraluokan valta on kukistettu ja sen tilalle on pantu työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston valta;

2) työ- ja tuotantovälineet, maa, tehtaat j.n.e. on otettu pois kapitalisteilta ja annettu työväenluokan ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen omaisuudeksi;

3) tuotannon kehitystä ei ole alistettu kapitalistisen kilpailun ja kapitalistisen voiton turvaamisen periaatteelle, vaan suunnitelmallisen johtamisen ja työtätekevien aineellisen ja kulttuuritason järjestelmällisen kohottamisen periaatteelle;

4) kansantulojen jakaantuminen ei tapahdu riistävien luokkien ja niiden suurilukuisen loismaisen

apurijoukon rikastuttamisen hyväksi, vaan työläisten ja talonpoikain aineellisen aseman järjestelmällisen kohottamisen ja kaupungin ja maaseudun sosialistisen tuotannon laajentamisen hyväksi;

5) työtätekevien aineellisen aseman järjestelmällinen parantaminen ja heidän tarpeidensa (ostokyvyn) herkeämätön kasvu, joka on tuotannon laajentamisen herkeämättä kasvava lähde, turvaa työtätekevät liikatuotannon pulilta, työttömyyden kasvulta ja kurjuudelta;

6) työväenluokka ja työtätekevä talonpoikaisto ovat maan isäntiä eivätkä he työskentele kapitalistien hyväksi, vaan oman työtätekevän kansansa hyväksi.

Mitä on kapitalistinen talousjärjestelmä?

Kapitalistinen talousjärjestelmä merkitsee, että:

1) valta maassa kuuluu kapitalisteille;

2) työ- ja tuotantovälineet on keskitetty riistäjien käsiin;

3) tuotanto ei ole alistettu työtätekevien joukkojen aineellisen aseman parantamisen periaatteelle, vaan korkean kapitalistisen voiton turvaamisen periaatteelle;

4) kansantulojen jakaantuminen ei tapahdu työtätekevien aineellisen aseman parantamisen hyväksi, vaan riistäjien voittojen enimmäismäärän turvaamisen hyväksi;

5) kapitalistinen rationalisointi ja tuotannon nopea kasvu, joiden tarkoituksena on kapitalistien korkeiden voittojen turvaaminen, törmäävät, aivan kuin esteeseen, työtätekevien miljoonajoukkojen kurjaan asemaan ja aineellisen toimeentulon huononemiseen, joilla ei ole aina mahdollisuutta tyydyttää tarpeitaan edes

äärimmäisen minimin puitteissa, mikä luo väistämättä maaperän kiertämättömille liikat tuotannon pulille, työttömyyden kasvulle ja joukkojen kurjuudelle;

6) työväenluokka ja työtätekevät talonpojat ovat riistettyjä, jotka eivät työskentele itseään varten, vaan vieraalle luokalle, riistäjien luokalle.

Sellaisia ovat neuvostollisen talousjärjestelmän etevämmyydet kapitalistiseen talousjärjestelmään verrattuna.

Sellaisia ovat talouden sosialistisen organisation etevämmyydet talouden kapitalistiseen organisaatioon verrattuna.

Juuri siitä johtuu se, että meillä, Neuvostoliitossa, on kasvava taloudellinen nousu, mutta heillä, kapitalisteilla, on kasvava talouspula.

Juuri siitä johtuu se, että meillä, Neuvostoliitossa, joukkojen kulutuksen (ostokyvyn) kasvu menee aina edelle tuotannon kasvusta ja sysää sitä eteenpäin, mutta heillä, kapitalisteilla, päinvastoin joukkojen kulutuksen (ostokyvyn) kasvu ei koskaan pysy tuotannon kasvun mukana, vaan kaiken aikaa jää siitä jälkeen syösten tuotannon tämän tästä puliin.

Juuri siitä johtuu, että heillä, kapitalisteilla, pidetään täysin normaalina sitä, että pulien aikana tuhoetaan „liiat“ tavarat ja poltetaan „liiat“ maataloustuotteet, jotta voitaisiin säilyttää korkeat hinnat ja turvata korkeat voitot, kun taas meillä, Neuvostoliitossa, sellaisiin rikoksiin syylliset pantaisiin hullujenhuoneeseen. (Suosionosoituksia.)

Juuri siitä johtuu, että siellä, kapitalisteilla, työläiset lakkoilevat ja osoittavat mieltään järjestäen vallankumouksellista taistelua vallitsevaa kapitalistista

valtaa vastaan, kun taas meillä, Neuvostoliitossa, on Neuvostovaltaa miehuullisesti puolustamaan valmiiden miljoonien työläisten ja talonpoikain suurenmoinen työkilpailu.

Juuri siitä johtuu Neuvostoliiton sisäisen tilanteen järkkymättömyys ja lujuus ja kapitalististen maiden sisäisen tilanteen horjuvaisuus ja epävarmuus.

Täytyy myöntää, että sellainen talousjärjestelmä, joka ei tiedä, minne panisi tuotantonsa „ylijäämät“ ja jonka on pakko polttaa ne sellaisena aikana, jolloin joukkojen keskuudessa vallitsee puute ja työttömyys, nälkä ja kurjuus,—sellainen talousjärjestelmä itse langettaa itselleen kuolemantuomion.

Viime vuodet ovat olleet kahden vastakkaisen talousjärjestelmän, neuvostollisen ja kapitalistisen talousjärjestelmän, käytännöllisen koettelemisen kautta, tutkinnon suorittamisen kautta. Ennustuksia neuvostollisen järjestelmän „tuhosta“ ja „romahduksesta“ on ollut näinä vuosina enemmän kuin tarpeeksi. Puheita ja ylistyslauluja kapitalismin „kukoistuksesta“ — vieläkin enemmän. Ja kuinka on käynyt? Nämä vuodet ovat vielä kerran osoittaneet, että kapitalistinen talousjärjestelmä on **kyvytön** järjestelmä, että neuvostollisella talousjärjestelmällä on sellaisia **etevämyyksiä**, joista ainoakaan porvarillinen valtio, olkoonpa se vaikka kaikkein „demokraattisin“, „yleiskansallinen“ j.n.e., ei rohkene haaveillakaan.

VKP(b):n konferenssissa toukokuussa 1921 pitämässään puheessa Lenin sanoi:

„Nykyään me vaikutamme edistävästi kansainväliseen vallankumoukseen pääasiallisesti talouspolitiikallamme. Kaikki katsovat Venäjän Neuvostotasavaltaan, kaikki työtätekevät maailman

kaikissa maissa, ilman mitään poikkeusta ja ilman vähäisintäkään liioittelua. Se on saavutettu. Kapitalistit eivät voi vaieta mistään, eivät voi mitään peittää. Siksi he etsivät ennen kaikkea meidän taloudellisia virheitämme ja meidän heikkouttamme. Taistelu on siirretty tälle areenalle koko maailman mitassa. Kun olemme ratkaisseet tämän tehtävän, niin silloin me olemme voittaneet varmasti ja lopullisesti kansainvälisessä mitassa" (XXVI osa, s. 410—411).

Täytyy myöntää, että Leninin asettamaa tehtävää puolueemme täyttää menestyksellisesti.

9. LÄHIMMÄT TEHTÄVÄT

a) Yleiset

1) Ennen kaikkea probleemi, joka koskee teollisuuden oikealla tavalla sijoittamista Neuvostoliiton alueella. Vaikka me kehittäisimme kansantaloutta kuinka hyvin tahansa, niin emme voi kiertää kysymystä siitä, kuinka teollisuus kansantalouden johtavana alana voidaan sijoittaa oikein. Nykyään on asia niin, että teollisuutemme samoin kuin kansantalouttemmekin nojautuu pääasiallisesti Ukrainan hiili- ja metallurgiatukikohtaan. Ymmärrettävää on, että ilman tällaista tukikohtaa maan teollistaminen on mahdotonta. Ja tällaisena tukikohtana meillä on Ukrainan polttoaine- ja metallurgiatukikohta.

Mutta voiko vain tämä yksi tukikohta tyydyttää edelleen sekä etelän, Neuvostoliiton keskiosan, pohjo-lan, koillisosan, Kauko-Idän että Turkestanin? Kaikki tiedot puhuvat siitä, että ei voi. Utta meidän kansantaloutemme kehityksessä on muun muassa se, että tämä tukikohta on käynyt meille jo riittämättömäksi.

Uutta on se, että kehittären tätä tukikohtaa kaikin voimin edelleenkin on samalla viipymättä aloitettava toisen hiili- ja metallurgiatukikohdan luominen. Tänä tukikohtana tulee olla Uralin-Kuznetskin kombinaatti, Kuznetskin koksiihilen yhdistäminen Uralin malmin kanssa. (Suosionosoituksia.) Autotehtaan rakentaminen Nizhni Novgorodiin, traktoritehtaan rakentaminen Tsheljabinskiin, konerakennustehtaan rakentaminen Sverdlovskiin, kombainitehtaiden rakentaminen Saratoviin ja Novosibirskiin; kasvava värimetallurgia Siperiassa ja Kazakhstanissa, mikä vaatii korjauspajaverkoston ja useiden varsinaisten metallurgisten tehtaiden rakentamista itään; vihdoin päätös tekstiilitehtaiden rakentamisesta Novosibirskiin ja Turkestaniin,— kaikki se vaatii käskevästi ryhtymään viipymättä toisen hiili- ja metallurgiatukikohdan luomiseen Uralilla.

Te tiedätte, että puolueemme Keskuskomitea asetui Uralmet'ista tekemässään päätöslauselmassa⁵¹ juuri tälle kannalle.

2) Edelleen, maatalouden perusalojen oikealla tavalla sijoittamisen probleemi Neuvostoliiton alueella, alueittemme spesialisoinnin probleemi maatalouskasvien ja -alojen mukaan. Ymmärrettävää on, että talonpoikaisen pientalouden vallitessa ei voida toteuttaa vakavaa spesialisointia. Ei voida, sillä epävakaisena, välttämättömiä reservejä vailla olevana pientalouden on pakko viljellä taloudessaan kaikkia ja kaikenlaisia viljelyskasveja voidakseen epäonnistumisen sattuessa joidenkin kasvien viljelyn alalla tulla toimeen toisilla. Ymmärrettävää on myöskin se, että turvaamatta valtiolle määrätynlaisia viljareservejä ei

spesialisoimiskysymystä voida järjestää. Nyt, kun olemme siirtyneet suurtalouteen ja turvanneet valtiolle viljareservejä, me voimme ja meidän täytyy asettaa tehtäväksemme spesialisoinnin oikein järjestäminen viljelyskasvien ja maatalousalojen mukaan. Lähtökohtana tämän kysymyksen ratkaisemisessa on tällöin oltava viljaprobleemin lopullinen ratkaiseminen. Sanon „lähtökohtana“, sillä ilman viljaprobleemin ratkaisemista, ilman viljavarastojen laajan verkoston luomista karjanhoitotalouden sekä puuvillan-, sokerijuurikas-, pellavan- ja tupakanviljelyksen piireissä ei karjanhoitoa ja teknillisten kasvien viljelystä voida edistää, ei voida turvata viljelyskasvien ja maatalousalojen mukaista alueittemme spesialisointia.

Tehtävänä on käyttää ilmaantuneita mahdollisuuksia ja viedä tätä asiaa eteenpäin.

3) Edelleen meillä on kaaderiprobleemi niin teollisuuden kuin myöskin maatalouden alalla. Kaikille on tunnettua talouskaaderiemme, spesialistiemme, teknikkojemme ja taloustyöntekijöidemme, heikko teknillinen valmentuneisuus. Kysymystä pulmallistaa se seikka, että spesialistien eräs osa, joka on yhteydessä entisiin isäntiin ja jota kiihoitetaan ulkomailta, on ollut tubolaisuuden johdossa. Vieläkin enemmän kysymystä pulmallistaa se seikka, että useat talousmieskommunistimme eivät ole osoittaneet tällöin vallankumouksellista valppautta, vaan ovat olleet useinkin henkisesti tuholaisainesten vankeina. Mutta edessämme on koko kansantalouden uudestirakentamisen valtavat tehtävät, jotka vaativat suuren määrän uutta tekniikkaa hallitsemaan pystyviä uusia kaadereita. Tämän

vuoksi on kaaderiprobleemi muodostunut meillä todella päivänpolttavaksi probleemiksi.

Tämän probleemin ratkaiseminen tapahtuu meillä seuraavien toimenpiteiden linjaa:

1) päättäväinen taistelu tuholaisia vastaan;

2) mitä suurin huolenpito ja huomaavaisuus spesialistien ja teknikkojen valtavan enemmistön suhteen, jotka ovat tehneet eron tuholaisista (en tarkoita Ust-rjalovin tapaisia kaunopuhujia ja teeskentelijöitä, vaan todellisia tieteen työntekijöitä, jotka viekkaasti viisastelematta työskentelevät yhdessä työväenluokan kanssa);

3) teknillisen avun järjestäminen ulkomailta;

4) talousmiestemme lähettäminen ulkomaille opiskelua ja yleensä teknillisen kokemuksen hankkimista varten;

5) teknillisten oppilaitosten antaminen vastaavien talousjärjestöjen huostaan saadaksemme mitä nopeimmin koulutetuksi riittävän määrän teknikkoja ja spesialisteja työväenluokan ja talonpoikaiston keskuudesta.

Tehtävänä on työn kehittäminen näiden toimenpiteiden toteuttamiseksi.

4) **Byrokratisminvastaisen taistelun** probleemi. Byrokratismi vaara on ennen kaikkea siinä, että byrokratismi ei päästä esiin valtavia reservejä, joita meidän järjestelmämme uumenissa piilee, eikä salli niiden käyttämistä, yrittää saattaa olemattomiin joukkojen luovan aloitteellisuuden kahlehtien sen kansliavitkutuksella, yrittää kääntää asiaa siihen suuntaan, että puolueen jokainen uusi aloite voitaisiin muuttaa pikumaiseksi ja tyhjänpäiväiseksi hommailuksi. Byrokratismi vaara on toiseksi siinä, että byrokratismi ei siedä toimeenpanon tarkastusta ja pyrkii muut-

tamaan johtavien laitosten perusohjeet tyhjiksi paperiohjeiksi, jotka ovat irrallaan elävästä elämästä. Vaarana eivät ole yksistään eivätkä niinkään suuressa määrin vanhat byrokraatit, jotka ovat juuttuneet virastoihimme, kuin — erikoisesti — uudet byrokraatit, neuvostobyrokraatit, joiden joukossa „kommunisti“-byrokraateilla ei ole läheskään viimeinen sija. Tarkoitin niitä „kommunisteja“, jotka kansliamääräyksillä ja „dekreeteillä“, joiden voimaan he uskovat kuin fetishiin, yrittävät korvata työväenluokan ja talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen luovan aloitteellisuuden ja oma-aloitteisen toiminnan.

Tehtävänä on byrokritismin murskaaminen virastoissamme ja järjestöissämme, byrokraattisten „tapojen“ ja „tottumusten“ hävittäminen ja tien raivaaminen järjestelmämme reservien käyttämiselle, joukkojen luovan aloitteellisuuden ja oma-aloitteisen toiminnan laajalle kehittämiselle.

Se ei ole helppo tehtävä. Sitä ei voida ratkaista „käden käänteessä“. Mutta se on ratkaistava hinnalla millä hyvänsä, jos me haluamme todella uudistaa maamme sosialismin perustoilla.

Byrokritisminvastaisessa taistelussa puolueen toiminta käy neljää linjaa: itsekritiikin kehittämisen linjaa, täytäntöönpanon tarkastuksen järjestämisen linjaa, koneiston puhdistamisen linjaa ja vihdoin uskollisten työntekijäin työväenluokan keskuudesta koneistoon alhaalta nostamisen linjaa.

Tehtävänä on kaikkien voimien ponnistaminen näiden kaikkien toimenpiteiden toteuttamiseksi.

5) Työn tuottavaisuuden kasvun probleemi. Ilman työn tuottavaisuuden järjestelmällistä kasvua niin

teollisuuden kuin maataloudenkin alalla me emme voi ratkaista uudestirakentamisen tehtäviä, me emme pysty saavuttamaan ja sivuuttamaan etumaisia kapitalistimaita emmekä edes suojaamaan riippumatonta olemassaoloamme. Sen vuoksi työn tuottavaisuuden kasvun probleemilla on meille mitä tärkein merkitys.

Puolueen toimenpiteet tämän probleemin ratkaisemiseksi käyvät kolmea linjaa: työtätekevien aineellisen aseman järjestelmällisen parantamisen linjaa, toverillisen työkurin juurruttamisen linjaa teollisuus- ja maatalouslaitoksissamme ja vihdoin sosialistisen kilpailun ja iskuruuden järjestämisen linjaa. Kaikki tämä tapahtuu parannetun tekniikan ja työn järkipärisen järjestämisen pohjalla.

Tehtävänä on joukkokamppailun edelleen kehittäminen näiden toimenpiteiden toteuttamiseksi.

6) Varusteluprobleemi. Siihen kuuluu kysymys kaupungin ja maaseudun työtätekevien riittävästä varustamisesta välttämättömillä elintarvikkeilla, kysymys osuuskuntakoneiston soveltamisesta työläisten ja talonpoikain tarpeiden mukaiseksi, kysymys työläisten realipalkan järjestelmällisestä kohottamisesta, kysymys teollisuustavaroiden ja maataloustuotteiden hintojen alentamisesta. Kulutusosuuskuntien puutteellisuuksista olen jo puhunut. Nuo puutteellisuudet on poistettava ja saatava aikaan hintojen alentamispolitiikan toteuttaminen. Mitä tulee tavarain riittämättömyyteen („tavarankään“), niin nyt meillä on mahdollisuus laajentaa kevyen teollisuuden raaka-aineperustaa ja lisätä joukkokulutuksen kaupunkilaistavaroiden tuotantoa. Viljalla varustelu voidaan pitää jo turvattuna. Huonommalla kannalla on lihalla, maitotuotteilla ja

vihanneksilla varustaminen. Tätä vaikeutta ei valitettavasti voida poistaa muutamien kuukausien kuluessa. Tämän vaikeuden voittamiseksi tarvitaan vähintään vuosi. Vuoden kuluttua meillä tulee olemaan mahdollisuus turvata täydellisesti lihalla, maitotuotteilla ja vihanneksilla varustelu ennen kaikkea niiden neuvostotilojen ja kolhoosien ansiosta, joita tätä varten on järjestetty. Mutta mitä merkitsee näillä tuotteilla varustelun turvaaminen, kun meillä on jo viljareservit, kankaat, asuntojen voimaperäinen rakentaminen työläisille ja halpa kunnallispalvelu? Se merkitsee niiden kaikkien perustekijöiden hallitsemista, joista työläisen budjetti ja hänen realipalkkansa määräytyvät. Se merkitsee työläisten realipalkan nopean kasvamisen turvaamista varmasti ja lopullisesti.

Tehtävänä on kaikkien järjestöjemme työn kehittäminen tähän suuntaan.

7) **Luoton ja rahan kiertokulun probleemi.** Luottotasejärjestyksen järjestyksellä ja rahareserveillä oikein manöveeraamisella on suuri merkitys kansantalouden kehittämiseksi. Tämän probleemin ratkaisemiseksi puolueen toimenpiteet käyvät kahta linjaa: koko lyhytaikaisen luottotoiminnan Valtionpankkiin keskittämisen linjaa ja siirtotilien käytäntöönottamisen linjaa yhteiskunnallistetussa sektorissa. Siten, ensinnäkin, Valtionpankista tulee tuotannon ja tuotteiden jakamisen yleisvaltakunnallinen kirjanpitokoneisto ja, toiseksi, kiertokulusta vapautuvat suuret rahamäärät. Ei voi olla pienintäkään epäilystä siitä, etteivätkö nämä toimenpiteet johtaisi (ne jo johtavat) koko luottotoiminnan järjestykseen saattamiseen ja meidän tshervonetsimme lujittumiseen.

8) **Reserviprobleemi.** Siitä, että valtio yleensä ja meidän valtiomme erikoisesti ei voi tulla toimeen ilman reservejä, on puhuttu jo useasti, joten ei ole syytä lähteä sitä toistamaan. Meillä on jonkinlaisia vilja-, tavara- ja valuuttareservejä. Tänä aikana tovereillamme on ollut mahdollisuus havaita näiden reservien terveellinen vaikutus. Mutta „jonkinlaiset“ reservit ovat meille riittämättömiä. Me tarvitsemme perusteellisempia reservejä kaikilla aloilla.

Tästä johtuu tehtävä — on kartutettava reservejä.

b) Teollisuuden alalla

1) Perusprobleemina on **mustan metallurgian** joudutettu kehittäminen. Ottakaa huomioon, että valuraudan sodanedellisen tason me saavutimme ja ylitämme sen vasta kuluvana vuonna, 1929/30. Se on suuri vaara koko kansantaloudellemme. Tämän vaaran poistamiseksi on saatava aikaan mustan metallurgian joudutettu kehittäminen. Viisivuotiskauden lopussa me tarvitsemme 15—17 miljoonaa tonnia valurautaa eikä 10 miljoonaa tonnia, minkä viisivuotissuunnitelma edellyttää. Tämä tehtävä meidän on täytettävä hinnalla millä hyvänsä, jos haluamme tositeolla kehittää laajasti maamme teollistamista.

Bolshevikkien on osoitettava, että he kykenevät suoriutumaan tästä tehtävästä.

Se ei tietenkään merkitse sitä, että meidän olisi lyötävä laimin kevyt teollisuus. Ei, se ei merkitse sitä. Tähän saakka me olemme säästäneet kaikessa, muun muassa myöskin kevyen teollisuuden kustannuksella, voidaksemme kunnostaa raskaan teollisuus-

den. Mutta raskaan teollisuuden me olemme jo kunnostaneet. Sitä on vain kehitettävä edelleen. Nyt me voimme kääntyä kevyen teollisuuden puoleen ja kehittää sitä eteenpäin joudutettua vauhtia. Teollisuutemme kehittämisessä on uutta muun muassa se, että nyt meillä on mahdollisuus kehittää joudutettua vauhtia sekä raskasta että kevyttä teollisuutta. Puuvillan, pellavan ja sokerijuurikkaan kylvösuunnitelmien ylittäminen tänä vuonna, kendir- ja keinosilkki-probleemin ratkaiseminen,— kaikki se puhuu siitä, että meillä on mahdollisuus todella viedä eteenpäin kevyttä teollisuutta.

2) **Rationalisoinnin, tuotantokustannusten alentamisen ja tuotteiden laadun parantamisen** probleemi. Ei voida enää sietää aukkoja rationalisoinnin alalla, tuotantokustannusten alentamissuunnitelman täyttämättä jäämistä ja monien tuotantolaitostemme tuotteiden säädytöntä laatua. Nämä aukot ja epäkohdat painavat koko kansantalouttamme ja estävät sen kehitystä. On jo aika, on jo korkea aika päästä tästä häpeäpilkusta.

Bolshevikkien on osoitettava, että he kykenevät suoriutumaan tästä tehtävästä.

3) **Yksilöpäällikkyyssprobleemi.** Sietämättömiksi käyvät myöskin rikkomukset yksilöpäällikkyyden käytäntöönottamisessa tuotantolaitoksissa. Työläiset valittavat tämän tästä: „tehtaassa ei ole isäntää“, „työssä ei ole järjestystä“. Ei voida enää kauemmin sietää sitä, että tuotantolaitoksemme muuttuvat tuotanto-organismeista parlamenteiksi. Puolue- ja ammattiliittojärjestöjemme on lopultakin ymmärrettävä, että ilman yksilöpäällikkyyden turvaamista ja tiukan

vastuunalaisuuden säättämistä työn kulusta me emme voi ratkaista teollisuuden uudestirakentamisen tehtäviä.

c) Maatalouden alalla

1) **Karjanhoidon ja teknillisten kasvien probleemi.** Nyt, kun olemme jo pääpiirteissään ratkaisseet vilja-probleemin, me voimme ryhtyä ratkaisemaan samanaikaisesti sekä karjanhoitoprobleemia, joka on tällä ajankohdalla päivänpolttava probleemi, että teknillisten kasvien probleemia. Näiden probleemien ratkaisemisessa meidän tulee kulkea sitä samaa tietä, jota kuljimme viljaprobleemia ratkaistaessa. Siis neuvostotilojen ja kolhoosien järjestämisen tietä, jotka ovat politiikkamme tukikohtia, muuttaen vähitellen nykyisen pientalonpoikaisen karjanhoidon ja teknillisten kasvien viljelyn teknillistä ja taloudellista perustaa. „Karjanhoito“, „Lampaanhoito“, „Sianhoito“, „Maitoja voitrusti“ ynnä kolhoosit karjanhoidon alalla; nykyiset neuvostotilat ja kolhoosit teknillisten kasvien alalla, — sellaisia ovat edessämme olevien probleemien ratkaisemisen lähtökohdat.

2) **Neuvostotilojen ja kolhoosien rakennustyön edelleen kehittämisen probleemi.** Tuskin tarvinnee laajemmin puhua siitä, että tämä probleemi on meille ensivuoroinen probleemi koko rakennustyössämme maaseudulla. Nykyään sokeatkin näkevät, että on saatu aikaan talonpoikaiston valtava, perusteellinen käänne vanhasta uuteen, kulakkiorjuudesta vapaaseen kolhoosielämään. Vanhaan palaamisen mahdollisuutta ei enää ole. Kulakisto on häviöön tuomittu ja se tullaan likvidoimaan. Jää vain yksi tie, kolhoosien tie. Ja

kolhoositie ei ole meille enää tuntematon ja tutkima-
ton. Itse talonpoikaisjoukot ovat sen tutkineet ja
tarkastaneet tuhansin tavoin. Se on tutkittu ja arvioitu
siksi uudeksi tieksi, joka tuo talonpojille vapautuksen
kulakkiorjuudesta, puutteesta ja sivistymättömyy-
destä. Siinä on saavutustemme perusta.

Kuinka uusi liike maaseudulla tulee kehittymään
edelleen? Edellä tulevat kulkemaan neuvostotilat,
jotka ovat maaseudun vanhan elämänjärjestyksen
uudestijärjestämisen selkärankana. Niitä tulevat seu-
raamaan lukuisat kolhoosit uuden liikkeen tukikohtina
maaseudulla. Näiden kahden systeemin yhdistetty
toiminta luo ehdot Neuvostoliiton kaikkien alueiden
täydelliselle kollektivisoimiselle.

Kolhoosiliikkeen eräs kaikkein suurenmoisimpia
saavutuksia on se, että se on jo ehtinyt nostaa kol-
hoosiasian tuhansia organisaattoreja ja kymmeniä
tuhansia agitaattoreja itse talonpoikain keskuudesta.
Nyt tulevat kollektivisoimisen lippua kantamaan
eteenpäin itse talonpojat kolhooseissa, kymmenet
tuhannet kolhoosiasian organisaattorit ja agitaattorit
talonpoikain keskuudesta emmekä vain me, kouluun-
tuneet bolshevikit. Ja talonpoikaisagitaattorit ovat
kolhoosiliikkeen mainioita agitaattoreita, sillä he
löytävät sellaisia todisteita kolhoosien puolesta, jotka
muu talonpoikaisjoukko ymmärtää ja hyväksyy ja
joista me, kouluuntuneet bolshevikit, emme osaa edes
haaveillakaan.

Siellä ja täällä kuuluu ääniä, että olisi luovuttava
yleisen kollektivisoimisen politiikasta. On sellaisia tie-
toja, että vieläpä meidän puolueessammekin on tuon
„ajatuksen“ kannattajia. Mutta siten voivat puhua vain

sellaiset henkilöt, jotka ovat tieteen tai tahtomattaan liittyneet kommunismin vihollisiin. Yleisen kollektivisoimisen menetelmä on se välttämätön menetelmä, jota ilman Neuvostoliiton kaikkien alueiden kollektivisoimisen viisivuotissuunnitelman toteuttaminen on mahdotonta. Kuinka siitä voitaisiin luopua pettämättä kommunismia, pettämättä työväenluokan ja talonpoikaiston etuja?

Se ei tietenkään merkitse, että kolhoosiliikkeen alalla meillä tulee kaikki käymään „tasaisesti“ ja „normaalisti“. Horjuntaa tulee kolhoosien sisällä vielä olemaan. Nousu- ja laskukausia tulee vielä olemaan. Mutta se ei voi eikä saa saattaa kolhoosiliikkeen järjestäjiä ymmälle. Sitäkin vähemmän se voi olla vakavana esteenä kolhoosiliikkeen voimakkaalle kehittämiselle. Sellainen terve liike, jollainen kolhoosiliike epäilemättä on, ottaa omansa kaikesta huolimatta, erinäisistä esteistä ja vaikeuksista huolimatta.

Tehtävänä on kouluttaa voimia ja järjestää asiat kolhoosiliikkeen edelleen kehittämistä varten.

3) **Koneiston mahdollisimman lähelle piirejä ja kyliä lähentämisen** probleemi. Epäilemätöntä on, että me emme olisi pystyneet suoriutumaan maatalouden uudestijärjestämisen ja kolhoosiliikkeen kehittämisen valtavasta työstä, elleimme olisi suorittaneet **piirijakoa**. Kuntien suurentaminen ja niiden muuttaminen piireiksi, läänien lakkauttaminen ja niiden muuttaminen pienemmiksi yksiköiksi (piirikunniksi) ja lopuksi alueiden muodostaminen Keskuskomitean välittömiksi tukikohdiksi—sellainen on piirijaon yleinen kuva. Piirijaon tarkoituksena on lähentää puolue- ja neuvostokoneistoa sekä talous- ja osuuskuntakoneistoa

piiriin ja kylään, jotta saataisiin mahdollisuus ajoissa ratkaista maatalouden, sen kohottamisen ja uudesti-järjestämisen päivänpolttavat kysymykset. Toistan, että tässä mielessä piirijako on ollut koko rakennustyöllemme suureksi eduksi.

Mutta onko tehty kaikki sitä varten, että koneisto saataisiin todellakin lähemmäksi, tositateossa lähemmäksi piirejä ja kyliä? Ei, kaikkea ei ole tehty. Nykyään on kolhoosirakennustyön painopiste siirtynyt piirijärjestöihin. Niihin kulkevat kolhoosirakennustyön ja kaiken muunkin taloudellisen toiminnan langat maaseudulla niin osuustoiminnan linjalla, Neuvostojen linjalla, luoton linjalla kuin myös hankintojen linjalla. Onko piirijärjestöillä riittävästi tarpeellisia ja välttämättömiä työntekijöitä, jotta koko tämä monipuolinen työ olisi niille voimienmukaista? Epäilemättöä on, että työntekijöitä niillä on äärimmäisen riittämättömästi. Missä on ulospääsy? Mitä on tehtävä, että tämä epäkohta voitaisiin poistaa ja turvata piirijärjestöille kaikille työaloillemme riittävä määrä tarpeellisia työntekijöitä? Sitä varten on suoritettava ainakin kaksi tehtävää:

1) lakkautettava piirikunnat (suosionosoituksia), jotka muodostuvat tarpeettomaksi väliseinäksi alueiden ja piirien välille, ja lujitettava vapautuvilla piirikuntatyöntekijöillä piirijärjestöjä;

2) sidottava piirijärjestöt välittömästi aluekomiteaan (aluepiirikomiteaan, kansalliseen Keskuskomiteaan).

Se tulee olemaan piirijaon loppuunviemistä, koneiston piireihin ja kyliin lähentämisen loppuunviemistä.

Täällä osoitettiin suosiota piirikuntien lakkauttamisen perspektiiville. Piirikunnat täytyy tietenkin lakkauttaa. Mutta olisi virheellistä luulla, että tämä seikka antaa meille oikeuden morkata piirikuntia, kuten eräät toverit tekevät „Pravdan“ palstoilla. Ei saa unohtaa, että piirikunnat ovat suorittaneet valtaavan työn ja että niillä oli aikoinaan suuri historiallinen merkitys. (Suosionosoituksia.)

Arvelen myös, että liiallinen kiirehtiminen piirikuntien lakkauttamisessa olisi virheellistä. Keskuskomitea on tehnyt päätöksen piirikuntien lakkauttamisesta⁵². Mutta se ei ole lainkaan sitä mieltä, että tämä tehtävä on pantava täytäntöön heti. Ilmeistä on, että ennen piirikuntien lakkauttamista täytyy suorittaa välttämättömiä valmistelutöitä.

d) Liikenteen alalla

Ja lopuksi liikenneprobleemi. Ei ole syytä lähteä puhumaan laajemmin siitä, kuinka valtava merkitys liikennelaitoksella on koko kansantaloudelle. Eikä vain kansantaloudelle. Kuten tunnettua, liikennelaitoksella on mitä suurin merkitys maan puolustuksellekin. Ja liikennelaitoksen valtavasta merkityksestä huolimatta liikennelaitoksen talous, tämän talouden uudestirakentaminen jää kuitenkin yhä vieläkin jälkeen kehityksen yleisestä vauhdista. Onko vielä syytä todistella sitä, että tällaisessa tilanteessa me olemme vaarassa saattaa liikennelaitoksen kansantalouden „ahtaaksi kohdaksi“, joka voi jarruttaa eteenpäinmenoamme? Eiköhän ole aika tehdä loppu tällaisesta asiointilasta?

Erikoisen huonosti ovat asiat jokiliikenteen alalla. Tosiasia on, että Volgan laivaliikennelaitos on saavuttanut tuskin 60% ja Dneprin 40% sodanedellisestä tasosta. 60 ja 40% sodanedellisestä tasosta — siinä on kaikki, mitä jokiliikennelaitos voi kirjoittaa „saavutustensa“ tileihin. Todellakin, aimo „saavutus“! Eiköhän ole aika tehdä loppu tuosta häpeästä? (Ä ä n i ä: „Kyllä on“.)

Tehtävänä on käydä vihdoinkin bolshevistisesti käsiksi liikennelaitokseen ja kehittää sitä eteenpäin.

* * *

Sellaisia ovat puolueen lähimmät tehtävät.

Mitä tarvitaan sitä varten, että nämä tehtävät voitaisiin toteuttaa?

Sitä varten tarvitaan ennen kaikkea ja pääasiallisesti sitä, että jatketaan suurhyökkäystä kapitalistisia aineksia vastaan koko rintamalla ja viedään se loppuun saakka.

Siinä on politiikkamme keskiö ja perusta tällä ajankohdalla. (Suosionosoituksia.)

III

PUOLUE

Siirryn puoluetta koskevaan kysymykseen.

Puhuin edellä talouden neuvostollisen järjestelmän paremmuuksista kapitalistiseen järjestelmään verraten. Puhuin niistä jättiläismahdollisuuksista, joita järjestelmämme meille antaa taistelussa sosialismin täydellisen voiton puolesta. Puhuin siitä, että ilman näitä mahdollisuuksia, ilman näiden mahdollisuuksien

käyttämistä me emme olisi voineet saavuttaa niitä menestyksiä, joita me kuluneena kautena olemme saavuttaneet.

Mutta herää kysymys: onko puolue osannut käyttää oikein niitä mahdollisuuksia, joita neuvostojärjestelmä meille tarjoaa; eikä se ole estänyt näitä mahdollisuuksia tulemasta esiin häiriten siten työväenluokkaa käyttämästä täydellisesti vallankumouksellista voimaansa; onko puolue osannut puristaa näistä mahdollisuuksista kaiken sen, mikä niistä voidaan puristaa sosialistisen rakennustyön kehittämiseksi koko rintamalla?

Neuvostojärjestelmä antaa sosialismin täydellistä voittoa varten jättiläismäisiä mahdollisuuksia. Mutta mahdollisuus ei ole vielä todellisuus. Mahdollisuuden muuttamiseksi todellisuudeksi tarvitaan useita ehtoja, joiden joukossa puolueen linjalla ja tämän linjan oikealla toteuttamisella ei ole likimainkaan pienin merkitys.

Eräitä esimerkkejä.

Oikeisto-opportunistit väittävät, että uusi talouspolitiikka turvaa meille sosialismin voiton, — siis ei tarvitse olla huolissaan teollistamisen vauhdista, neuvostotilojen ja kolhoosien kehittämisestä j.n.e., koska voiton saaminen on joka tapauksessa turvattu niin sanoakseni itsestänsujumisen pohjalla. Se on tietysti väärin ja tyhmää. Sellainen väite merkitsee, että kielletään puolueen osuus sosialismin rakentamisessa, kielletään puolueen vastuu tästä rakennustyöstä. Lenin ei lainkaan sanonut, että uusi talouspolitiikka turvaa meille sosialismin voiton. Lenin puhui vain siitä, että „taloudellisesti ja poliittisesti uusi talouspoli-

tiikka turvaa meille täydellisesti sosialistisen talouden perustan rakentamisen mahdollisuuden“⁵³. Mutta mahdollisuus ei ole vielä todellisuus. Mahdollisuuden muuttamiseksi todellisuudeksi on ennen kaikkea viskattava syrjään opportunistinen itsestänsujumisen teoria, on uudestirakennettava (rekonstruoitava) kansantalous ja käytävä päättävistä hyökkäystä kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan.

Oikeisto-opportunistit väittävät edelleen, että meidän järjestelmämme ei sisällä perustaa työväenluokan ja talonpoikaiston kahtiajakautumiselle, — siis ei tarvitse olla huolissaan oikean politiikan säätämisestä maaseudun yhteiskunnallisten ryhmien suhteen, koska kulakki kuitenkin kasvaa sosialismiin ja työläisten ja talonpoikain liitto tulee turvatuksi niinsanoakseni itsestänsujumisen pohjalla. Se myöskin on väärin ja tyhmää. Siten voivat puhua vain sellaiset ihmiset, jotka eivät ymmärrä sitä, että puolueen politiikka, ja vielä sellaisen puolueen politiikka, joka on vallassa, on tässä se perusseikka, joka määrää työläisten ja talonpoikain liittoasian kohtalon. Lenin ei lainkaan katsonut mahdottomaksi kahtiajakautumisen vaaraa työväenluokan ja talonpoikaiston välillä. Lenin puhui siitä, että „meidän yhteiskunnallinen järjestelmämme ei sisällä ehdottomasti perustaa tällaiselle kahtiajakautumiselle“, mutta „jos näiden luokkien välillä syntyy vakavia luokkaerimielisyyksiä, niin silloin kahtiajakautuminen on väistämätön“.

Tämän yhteydessä Lenin oli sitä mieltä, että:

„Meidän Keskuskomiteamme ja Keskuskontrollikomiteamme, samoin kuin koko puolueemme kokonaisuudessaan, tärkein tehtävä on se, että pidetään tarkasti silmällä niitä seikkoja, joista kahtia-

jakautuminen voi johtua, ja ehkäistään ne, sillä tasavaltamme kohtalo tulee loppukädessä riippumaan siitä, lähteekö talonpoikaisjoukko työväenluokan mukaan pysyen uskollisena sen kanssa solmimalleen liitolle vai antaako se „nepmannien“, s.o. uuden porvariston, erottaa itsensä työläisistä, lohkaista itsensä irti heistä“⁵⁴.

Siis kahtiajakautuminen työväenluokan ja talonpoikaiston välillä ei ole mahdoton, mutta se ei ole lainkaan välttämätön, koska meidän järjestelmämme sisältää mahdollisuuden tämän kahtiajakautumisen välttämistä ja työväenluokan ja talonpoikaiston liiton lujittamista varten. Mutta mitä tarvitaan sitä varten, että tämä mahdollisuus voitaisiin muuttaa todellisuudeksi? Kahtiajakautumisen välttämisen mahdollisuuden muuttamiseksi todellisuudeksi on ennen kaikkea haudattava opportunistinen itsestäänsujumisen teoria, on rai-vattava pois kapitalismin juuret järjestämällä kolhooseja ja neuvostotiloja sekä siirryttävä kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisen politiikasta kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan.

Asia on siis niin, että on tehtävä tarkka ero järjestelmässämme olevien mahdollisuuksien ja näiden mahdollisuuksien hyväksikäyttämisen välillä, näiden mahdollisuuksien todellisuudeksi muuttamisen välillä.

Asia on siis niin, että sellaiset tapaukset ovat täysin mahdollisia, jolloin mahdollisuudet voittoa varten ovat olemassa, mutta puolue ei näe näitä mahdollisuuksia tai ei osaa niitä käyttää oikein, minkä vuoksi tulokseksi voidaan saada voiton sijasta tappio.

Ja vieläkin tuo sama kysymys: onko puolue osannut käyttää oikein neuvostojärjestelmän meille tarjoamat mahdollisuudet ja etevämmyydet? Onko se

tehnyt kaikki sitä varten, että nämä mahdollisuudet voitaisiin muuttaa todellisuudeksi ja turvata siten rakennustyöllemme enimmäismäärä menestyksiä?

Toisin sanoen: ovatko puolue ja sen Keskuskomitea kuluneena kautena johtaneet sosialismin rakentamista oikein?

Mitä tarvitaan oikeaa puoluejohtoa varten nykyisissä oloissamme?

Oikeaa puoluejohtoa varten on kaiken muun lisäksi välttämätöntä, että puolueen linja olisi oikea, että joukot käsittäisivät puolueen linjan oikeellisuuden ja tukisivat sitä aktiivisesti, että puolue ei rajoittuisi yleislinjan laatimiseen, vaan johtaisi sen elämässä toteuttamista päivästä toiseen, että puolue kävisi päättäväistä taistelua yleislinjalta syrjäänpoikkeamia vastaan sekä noihin poikkeamiin sovittelevaa suhtautumista vastaan, että taistelussa syrjäpoikkeamia vastaan puolue takoisivat riviensä yhtenäisyyttä ja rautaista kuria.

Mitä puolue ja sen Keskuskomitea ovat tehneet näiden ehtojen toteuttamiseksi?

1. SOSIALISTISEN RAKENNUSTYÖN JOHTAMISEN KYSYMYKSET

a) Puolueen perussuuntana on nykyisellä ajankohdalla **siirtyminen** sosialismin hyökkäyksestä taloudellisen rintaman **erillisillä osilla** hyökkäykseen **koko rintamalla** niin teollisuuden alalla kuin myöskin maatalouden alalla.

XIV edustajakokous oli pääasiallisesti **teollistamisen** edustajakokous.

XV edustajakokous oli pääasiallisesti **kollektiivisoinnin** edustajakokous.

Se oli valmistautumista yleiseen hyökkäykseen.

Eroitukseksi kuljetuista taipaleista XVI edustajakokouksen edellinen kausi on **koko rintamalla** tapahtuvan sosialismin yleisen hyökkäyksen kautta, sosialismin tarmokkaan rakentamisen kautta niin teollisuuden alalla kuin myöskin maatalouden alalla.

Puolueen XVI edustajakokous on **koko rintamalla** tapahtuvan sosialismin **suurhyökkäyksen**, kulakiston luokkana likvidoimisen ja yleisen kollektivisoinnin toteuttamisen edustajakokous.

Siinä on puolueemme yleislinjan olemus parilla sanalla sanottuna.

Onko tämä linja oikea?

Kyllä, se on oikea. Tosiasiat osoittavat, että puolueemme yleislinja on ainoa oikea linja. (Suosionosoituksia.)

Siitä ovat todistuksena ne menestykset ja saavutukset, joita meillä on sosialistisen rakennustyön rintamalla. Sellaista ei ole tapahtunut eikä voi tapahtua, että tuollainen ratkaiseva voitto, jonka puolue on kuluneena kautena saavuttanut sosialistisen rakennustyön rintamalla kaupungissa ja maaseudulla, olisi väärän politiikan tulos. Vain oikea yleislinja saattoi antaa meille tällaisen voiton.

Siitä on todistuksena se hillitön ulvonta puolueemme politiikkaa vastaan, jonka meidän luokkavihollisemme, kapitalistit ja heidän lehdistönsä, paavi ja kaikenlaiset piispat, sosialidemokraatit ja Abramovitshin ja Danin tyyppiset „venäläiset“ menshevikit ovat viime aikoina nostaneet. Kapitalistit ja heidän

lakeijansa haukkuvat meidän puoluettamme, — siis puolueemme yleislinja on oikea. (Suosionosoituksia.)

Siitä on todistuksena trotskilaisuuden nyt kaikille tunnettu kohtalo. Herrat trotskilaisten leiristä jaarittelivat Neuvostovallan „rappeutumisesta“, „thermidorista“, trotskilaisuuden „kiertämättömästä voitosta“ j.n.e. Mutta mikä oli tuloksena todellisuudessa? Tuloksena oli trotskilaisuuden luhistuminen, sen loppu. Kuten tunnettua, eräs osa trotskilaisia teki eron trotskilaisuudesta ja tunnusti edustajiensa monilukuisissa ilmoituksissa puolueen olevan oikeassa, tunnusti trotskilaisuuden vastavallankumoukselliseksi. Toinen osa trotskilaisia todella rappeutui tyypillisiksi pikkuporvarillisiksi vastavallankumoukselliseksi muuttuen asiallisesti kapitalistisen lehdistön tiedoitus toimistoksi NKP(b):n asioissa. Mutta Neuvostovalta, jonka piti „rappeutua“ (tai „jo rappeutui“), kukoistaa edelleenkin ja rakentaa sosialismia murtaen menestyksellisesti maamme kapitalististen aineiden ja niiden pikkuporvarillisten säästäjien selkärankaa.

Siitä on todistuksena oikeistouklonistien nyt kaikille tunnettu kohtalo. He jaarittelivat ja kirkuivat puoluelinjan „turmiollisuudesta“, „todennäköisestä romahduksesta“ Neuvostoliitossa, välttämättömyydestä „pelastaa“ maa puolueelta ja sen johdolta j.n.e. Mutta mikä oli tuloksena todellisuudessa? Todellisuudessa oli tuloksena se, että puolue saavutti mitä suurimpia menestyksiä kaikilla sosialismin rakentamisen rintamalla, mutta oikeistouklonistien ryhmä, joka halusi „pelastaa“ maan, mutta tunnusti sitten katsantokantajensa virheellisyyden, on nyt karilla.

Siitä on todistuksena työväenluokan ja talonpoikaiston kasvava vallankumouksellinen aktiivisuus, työtätekevien miljoonaisten joukkojen aktiivinen kannatus puolueen politiikalle ja vihdoin se työläisten ja kolhoosilaistalonpoikain ennenkuulumaton työinnostus, joka hämmästyttää valtavuudellaan niin maamme vihollisia kuin ystäviäkin. Minä en edes puhukaan sellaisista merkeistä, jotka osoittavat luottamuksen kasvua puoluetta kohtaan, kuin ovat työläisten anomukset puolueeseen hyväksymisestä koko työosastoittain ja tehtaittain, puolueen jäsenmäärän kasvusta XV ja XVI edustajakokouksen välisenä aikana enemmän kuin 600 tuhannella henkilöllä, 200 tuhannen uuden jäsenen liittymisestä puolueeseen yksistään tämän vuoden ensimmäisen neljänneksen aikana. Mistä muusta tämä kaikki puhuu kuin siitä, että työtätekevien miljoonaiset joukot käsittävät puolueemme politiikan oikeaksi ja ovat valmiit kannattamaan sitä?

Täytyy tunnustaa, että näitä tosiasioita ei olisi olemassa, ellei puolueemme yleislinja olisi ainoa oikea linja.

b) Mutta puolue ei voi rajoittua yleislinjan laatimiseen. Sen on vielä päivästä toiseen tarkastettava yleislinjan käytännöllistä toteuttamista. Sen on johdettava yleislinjan toteuttamista parantaen ja täydellistään hyväksytyjä taloudellisen rakennustyön suunnitelmia työn kulussa sekä korjaten ja ehkäisten virheitä.

Kuinka puolueemme Keskuskomitea on suorittanut tätä työtä?

Keskuskomitean työ on käynyt tällä alalla pääasiallisesti viisivuotissuunnitelman korjaamisen ja täsmen-

tämisen linjaa vauhdin kiihdyttämisen ja aikamäärien supistamisen mielessä, talousjärjestöille annettujen tehtävien täyttämisen tarkastamisen linjaa.

Tässä on Keskuskomitean eräitä tärkeimpiä päätöksiä, jotka korjaavat viisivuotissuunnitelmaa rakennustyön vauhdin kiihdyttämisen ja täytäntöönpanon aikamäärien supistamisen mielessä.

Mustan metallurgian alalla: viisivuotissuunnitelma edellyttää, että valuraudan tuotanto kohotetaan viisivuotiskauden viimeisenä vuotena 10 miljoonaan tonniin; mutta Keskuskomitean päätös pitää tätä tasoa riittämättömänä ja on sitä mieltä, että valuraudan tuotanto on kohotettava viisivuotiskauden viimeisenä vuotena 17 miljoonaan tonniin.

Traktorien tuotannon alalla: viisivuotissuunnitelma edellyttää, että traktorien tuotanto kohotetaan viisivuotiskauden viimeisenä vuotena 55 tuhanteen kappaleeseen; mutta Keskuskomitean päätös pitää tätä tehtävää riittämättömänä ja on sitä mieltä, että traktorien tuotanto on kohotettava viisivuotiskauden viimeisenä vuotena 170 tuhanteen kappaleeseen.

Samaa on sanottava autojen tuotannosta, jossa viisivuotissuunnitelman edellyttämän 100 tuhannen auton (kuorma- ja henkilöauton) tuotannon asemesta viisivuotiskauden viimeisenä vuotena on autojen tuotanto päätetty kohottaa 200 tuhanteen kappaleeseen.

Samoin on asia värimetallurgian suhteen, jossa viisivuotissuunnitelman edellyttämät tuotantomäärät on suurennettu enemmän kuin 100%:lla, ja maatalouskoneiden rakennuksen suhteen, jossa viisivuotissuunnitelman edellyttämät tuotantomäärät on myöskin suurennettu enemmän kuin 100%:lla.

Minä en edes puhukaan **kombainien** tuotannosta, jota viisivuotissuunnitelmassa ei oltu huomioitu ollenkaan ja joiden tuotanto on viisivuotiskauden viimeisenä vuotena kohotettava vähintään 40 tuhanteen kappaaleeseen.

Neuvostotilojen rakennustyön alalla: viisivuotissuunnitelma edellyttää, että kylvöaloja laajennetaan viisivuotiskauden loppuun mennessä 5 miljoonaan hehtaariin; mutta Keskuskomitean päätös pitää tätä tasoa riittämättömänä ja on sitä mieltä, että neuvostotilojen kylvöalat on laajennettava viisivuotiskauden loppuun mennessä 18 miljoonaan hehtaariin.

Kolhoosirakennustyön alalla: viisivuotissuunnitelma edellyttää kylvöalojen laajentamisen viisivuotiskauden loppuun mennessä 20 miljoonaan hehtaariin; mutta Keskuskomitean päätös pitää tätä tasoa kokonaan riittämättömänä (se on jo tänä vuonna ylitetty) ja on sitä mieltä, että viisivuotiskauden loppuun mennessä Neuvostoliiton kollektivisoiminen on pääpiirteissään suoritettava loppuun ja kolhoosien kylvöalojen on silloin oltava yhdeksän kymmenesosaa koko Neuvostoliiton kylvöalasta, jota nykyään viljelevät yksityisisännät. (Suosionosoituksia.)

Ja niin edelleen, ynnä muuta sellaista.

Sellainen on yleinen kuva Keskuskomitean johdosta puolueen yleislinjan toteuttamisessa, sosialistisen rakennustyön suunnittelussa.

Voidaan sanoa, että muuttaessaan näin perinpohjaisesti viisivuotissuunnitelman laskelmia Keskuskomitea rikkoo suunnitteluperiaatetta ja horjuttaa suunnitteluelimien arvovaltaa. Mutta siten voivat puhua vain auttamattomat byrokraatit. Meille, bolshevi-

keille, viisivuotissuunnitelma ei ole mikään lopullinen ja kertakaikkinen. Meille viisivuotissuunnitelma, samoin kuin kaikki muutkin suunnitelmat, on vain perustaksi hyväksytty likimääräinen suunnitelma, jota täytyy paikanpäällä saadun kokemuksen, suunnitelman täytäntöönpanossa saadun kokemuksen perusteella täsmentää, muuttaa ja täydentää. Minkäänlainen viisivuotissuunnitelma ei voi huomioida kaikkia niitä mahdollisuuksia, jotka piilevät meidän järjestelmämme uumenissa ja jotka tulevat esiin vasta työn kulussa, suunnitelman toteuttamisen kulussa tehtaassa, kolhoosissa, neuvostotilalla, piirissä j.n.e. Vain byrokraatit voivat luulla, että suunnittelutyö päättyy suunnitelman laatimiseen. Suunnitelman laatiminen on vasta **suunnittelun alku**. Todellinen suunnitelmallinen johto pääsee vauhtiin vasta suunnitelman laatimisen jälkeen, suunnitelman paikanpäällä tarkastamisen jälkeen, sen toteuttamisen, korjaamisen ja täsmentämisen kulussa.

Juuri sen vuoksi Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea yhdessä tasavallan suunnitteluelinten kanssa katsoivat tarpeelliseksi korjata ja parantaa viisivuotissuunnitelmaa kokemuksen antaman aineiston pohjalla rakennustyön vauhdin kiihdyttämisen ja täytäntöönpanon aikamäärien supistamisen suuntaan.

Neuvostojen VIII edustajakokouksessa, GOELRO:n kymmenvuotissuunnitelmaa⁵⁵ käsiteltäessä, Lenin puhui suunnittelun ja suunnitelmallisen johdon periaatteista:

„Puolueohjelmamme ei voi jäädä vain puolueen ohjelmaksi. Sen on tultava meidän taloudellisen rakennustyömme ohjelmaksi, muutoin se on kelvoton puolueenkin ohjelmaksi. Sitä on täyden-

nettävä puolueen toisella ohjelmalla, koko kansantalouden kuntoonpalauttamistöiden ja sen nykyaikaisen tekniikan tasolle nostamisen ohjelmalla... Meidän on päästävä siihen, että hyväksymme määrätynlaisen suunnitelman; se tulee tietenkin olemaan vain perustaksi hyväksytty likimääräinen suunnitelma. Puolueen tämä ohjelma ei tule olemaan niin muuttumaton kuin meidän varsinainen ohjelmamme, jota voidaan muuttaa vain puolueen edustajakokouksissa. Ei, tätä ohjelmaa tullaan joka päivä, jokaisessa verstaassa, jokaisessa kunnassa parantamaan, käsittelemään, täydellistämään ja muuttamaan sen muotoa... Seuraten tieteen ja käytännön antamia kokemuksia on paikkakunnilla pyrittävä järkkymättömästi siihen, että suunnitelma täytettäisiin nopeammin kuin määräaika edellyttää, jotta joukot näkisivät, että kokemus voi lyhentää sitä pitkää kautta, mikä erottaa meitä teollisuuden täydellisestä kuntoonpalauttamisesta. Se riippuu meistä. Ryhtykäämme jokaisessa verstaassa, jokaisella rautatievarikolla, kaikilla aloilla parantamaan taloutta, ja silloin me saamme aikamäärän lyhennetyksi. Ja me lyhennämme sen“ (XXVI osa, s. 45, 46, 43).

Kuten näette, Keskuskomitea on kulkenut Leninin osoittamaa tietä muuttaen ja parantaen viisivuotissuunnitelmaa, supistaen aikamääriä ja kohottaen rakennustyön vauhtia.

Minkälaisiin mahdollisuuksiin Keskuskomitea on nojautunut kohottaessaan rakennustyön vauhtia ja supistaessaan viisivuotissuunnitelman täyttämisen aikamääriä? Niihin reserveihin, joita järjestelmämme uumenissa piilee ja jotka tulevat esille vasta työn kuluksessa, niihin mahdollisuuksiin, joita uudestirakentamiskausi meille tarjoaa. Keskuskomitea on sitä mieltä, että teollisuuden ja maatalouden teknillisen perustan uudestirakentaminen tuotannon sosialistisen organisation vallitessa antaa meille sellaisia vauhdin kiihdyttämisen mahdollisuuksia, joista yksikään kapitalistinen maa ei voi haaveillakaan.

Vain nämä seikat voivat olla selityksenä sille tosiasialle, että meidän sosialistinen teollisuutemme on viimeisten kolmen vuoden aikana lisännyt tuotantonsa määrän enemmän kuin kaksinkertaiseksi ja vuonna 1930/31 tämän teollisuuden tuotanto on kasvava kuluvaan vuoteen verraten 47%:lla, jolloin yksistään tämä kasvu tulee määrältään olemaan yhtä suuri kuin oli koko sodanedellisen suurteollisuuden tuotannon määrä.

Vain nämä seikat voivat olla selityksenä sille tosiasialle, että neuvostotilojen rakennustyössä viisivuotissuunnitelma ylitetään kolmessa vuodessa ja että kolhoosirakennustyössä viisivuotissuunnitelma on jo ylitetty kahdessa vuodessa.

On olemassa sellainen teoria, että kehityksen korkeat vauhdit ovat sallittavia vain kuntoonpalauttamiskaudella, mutta uudestirakentamiskauteen siirryttyä on rakennustyön vauhtia vuosi vuodelta jyrkästi supistettava. Tätä teoriaa nimitetään „sammuvan käyrän“ teoriaksi. Tuo teoria on meidän jälkeenjääneisyytemme puolustelun teoria. Sillä ei ole mitään yhteyttä marxilaisuuden, leninismin kanssa. Se on porvarillinen teoria, jonka tarkoituksena on maamme jälkeenjääneisyyden vakiinnuttaminen. Henkilöistä, joilla on ollut tai on suhteita puolueeseemme, tätä teoriaa puolustavat ja saarnaavat vain trotskilaiset ja oikeistouklonistit.

Trotskilaisista on olemassa sellainen mielipide, että he ovat yliteollistajia. Mutta tuo mielipide on oikea vain osaksi. Se on oikea vain sikäli, mikäli on puhe kuntoonpalauttamiskauden lopusta, jolloin trotskilaiset todellakin kehittivät yliteollistamishaihatteluja. Mitä tulee uudestirakentamiskauteen, niin vauhdin

kannalta trotskilaiset ovat äärimmäisiä minimalisteja ja kaikkein saastaisimpia antautujia. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Ryhmäohjelmissaan ja julistuksissaan trotskilaiset eivät antaneet vauhdista numerotietoja, vaan rajoituivat vain ylimalkaiseen jaaritteluun vauhdista. Mutta on eräs asiakirja, jossa trotskilaiset kuvasivat käsitystään valtioneollisuuden kehittämisen vauhdista numeroilla. Tarkoitin valtioneollisuuden „Peruspääoman kuntoonpalauttamisen erikoisneuvottelun“ (OSVOK) selostuskirjelmää, joka oli laadittu trotskilaisuuden periaatteiden pohjalla. On mielenkiintoista lyhyesti eritellä tätä asiakirjaa, joka on laadittu vuonna 1925/26. Se on mielenkiintoista siksi, että se kuvastaa täydellisesti trotskilaista sammuvan käyrän kaaviota.

Tämä asiakirja ehdotti sijoitettavaksi valtioneollisuuteen vuonna 1926/27 — 1.543 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 1.490 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 1.320 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 1.060 miljoonaa ruplaa (vuoden 1926/27 hinnoissa).

Sellainen on kuva trotskilaisesta sammuvasta käyrästä.

Mutta paljonko me sijoitimme todellisuudessa? Todellisuudessa me sijoitimme valtioneollisuuteen vuonna 1926/27 — 1.065 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 1.304 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 1.819 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 4.775 miljoonaa ruplaa (vuoden 1926/27 hinnoissa).

Sellainen on kuva bolshevistisesta kohoavasta käyrästä.

Tuon asiakirjan mukaan valtioneollisuuden tuotannon piti kasvaa vuonna 1926/27 — 31,6%:lla; vuonna 1927/28 — 22,9%:lla; vuonna 1928/29 — 15,5%:lla; vuonna 1929/30 — 15%:lla.

Sellainen on kuva trotskilaisesta sammuvasta käyrästä.

Mutta mitä meillä todellisuudessa tapahtui? Todellisuudessa valtioneollisuuden kasvu oli vuonna 1926/27 — 19,7%; vuonna 1927/28 — 26,3%; vuonna 1928/29 — 24,3%; vuonna 1929/30 — 32% ja vuonna 1930/31 se on 47%.

Sellainen on kuva bolshevistisesta kohoavasta käyrästä.

Tunnettua on, että kirjassaan „Sosialismiin vaiko kapitalismiin?“ Trotski erikoisesti puolustaa tätä sammuvan käyrän antautumishenkistä teoriaa. Hän sanoo siinä suoraan, että koska „ennen sotaa teollisuuden laajentaminen oli pääpiirteissään uusien tehtaiden rakentamista“, mutta „meidän aikanamme laajentaminen on paljon suuremmassa määrässä vanhojen tehtaiden käyttämistä ja vanhan koneiston kuormittamista“, niin „on siis luonnollista, kun kuntoonpalauttamisprosessin päätyttyä kasvun koeffisientti tulee huomattavasti pienenevä“, minkä yhteydessä hän ehdottaa, että „lähivuosina teollisuuden kasvun koeffisientti kohotettaisiin ei vain 2, vaan 3 kertaa sodanedellistä 6% suuremmaksi tai ehkä vieläkin enemmän“.

Siis kolme kertaa teollisuuden vuotuisen kasvun kuusi prosenttia. Paljonko se tekee? Kaikkiaan 18%:n kasvun vuodessa. Siis valtioneollisuuden tuotannon 18%:n vuotuinen kasvu on trotskilaisten mielestä

uudestirakentamiskaudella se kehityksen joudutetun vauhdin suunnittelemisen korkein raja, johon on pyrittävä kuin ihanteeseen. Verratkaa nyt tätä trotskilaisten ahdaskatseista viisautta siihen tuotannon todelliseen kasvuun, joka meillä on tapahtunut viimeisten kolmen vuoden aikana (vuonna 1927/28—26,3%, vuonna 1928/29—24,3%, vuonna 1929/30—32%), verratkaa tätä trotskilaisten antautumishenkistä filosofiaa Valtion Suunnittelukomission kontrollinumeroissa vuodelle 1930/31 merkittyyn 47% kasvuun, mikä ylittää tuotannon **kaikkein suurimmankin** kasvun **kuntoonpalauttamiskaudella**, niin te käsitätte trotskilaisen „sammuvan käyrän“ teorian koko taantumuksellisuuden, trotskilaisten epäluottamuksen koko syvyyden **uudestirakentamiskauden** mahdollisuuksiin.

Juuri siinä on syy siihen, että trotskilaiset veisaavat nyt bolshevistisen vauhdin „liiallisuudesta“ teollisuuden ja kolhoosirakennustyön kehittämässä.

Juuri siinä on syy siihen, että trotskilaisia ei voi nyt erottaa meidän oikeistouklonisteistamme.

Ymmärrettävää on, että murskaamatta trotskilaisen ja oikeistouklonistien „sammuvan käyrän“ teoriaa me emme olisi voineet kehittää laajassa mitassa todellista suunnittelua kuin myöskään rakennustöiden vauhdin kohottamista ja aikamäärien supistamista. Puolueen yleislinjan käytännössä toteuttamisen johtamiseksi, rakennustyön viisivuotissuunnitelman korjaamiseksi ja parantamiseksi, rakennustyön vauhdin kohottamiseksi ja virheiden ehkäisemiseksi oli

ennen kaikkea lyötävä maahan ja hävitettävä taantumuksellinen „sammuvan käyrän“ teoria.

Keskuskomitea tekikin juuri niin, kuten jo edellä puhuin.

2. PUOLUEEN SISÄISTEN ASIOIDEN JOHTAMISEN KYSYMYKSET

Voidaan luulla, että sosialistisen rakennustyön johtamistoiminta, puolueen yleislinjan toteuttamistoiminta käytännössä on käynyt meillä puolueessa rauhallisesti ja tasaisesti, ilman taistelua ja tahdon jännittämistä. Mutta asia ei ole niin, toverit. Todellisuudessa tämä työ on tapahtunut taistelussa puolueen sisäisiä vaikeuksia vastaan, taistelussa kaikenkaltaisia leninismistä poikkeamia vastaan niin yleisen politiikan alalla kuin myöskin kansallisuuskysymyksen alalla. Puolueemme ei elä ja toimi ilmattomassa avaruudessa. Se elää ja toimii syvällä elämässä ja joutuu alttiiksi ympäristön vaikutukselle. Ja ympäristö meillä muodostuu, kuten tunnettua, erilaisista luokista ja yhteiskuntaryhmistä. Me ryhdyimme laajaan hyökkäykseen kapitalistisia aineksia vastaan, me olemme vienneet pitkälle eteenpäin sosialistista teollisuuttamme, me olemme alkaneet neuvostotilojen ja kolhoosien laajan rakennustyön. Mutta tällaiset ilmiöt eivät voi mennä ohi seurauksitta riistäville luokille. Tällaisten ilmiöiden seurauksena on tavallisesti aikansa eläneiden luokkien taloudellinen häviö, kulakiston taloudellinen häviö maaseudulla, kaupungin pikkuporvarillisten kerrosten toimintapiirin supistuminen. Ymmärrettävää on, että tämä kaikki ei voi olla kärjistämättä luokkien taistelua, aikansa eläneiden luokkien vastarintaa

Neuvostovallan politiikan suhteen. Olisi naurettavaa luulla, ettei näiden luokkien vastarinta tavalla tai toisella heijastuisi puolueemme riveissä. Ja se todellakin löytää heijastuksensa puolueessa. Aikansa eläneiden luokkien vastarinnan heijastusta juuri ovatkin kaikki ja kaikenlaiset puolueemme riveissä esiintyvät poikkeamat leniniläiseltä linjalta.

Voidaanko käydä menestyksellistä taistelua luokkavihollisia vastaan taistelematta samanaikaisesti puolueessamme ilmeneviä syrjäpoikkeamia vastaan, voittamatta näitä syrjäpoikkeamia? Ei, ei voida. Ei voida, sillä on mahdotonta järjestää laajaa tositaistelua luokkavihollisia vastaan, jos selustassamme on heidän asiamiehiään, jos selustaan jätetään henkilöitä, jotka eivät luota asiaamme ja jotka pyrkivät kaikin tavoin jarruttamaan etenemistämme.

Tästä johtuu leppymätön taistelu leniniläiseltä linjalta poikkeamia vastaan puolueen päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä.

Minkä vuoksi oikeistopoikkeama on nyt puolueessa päävaara? Siksi, että se heijastaa kulakkivaaraa, ja kulakkivaara on tällä ajankohdalla, suurhyökkäyksen ja kapitalismin juurien poisjuurimisen ajankohdalla, perusvaara maassa.

Mitä Keskuskomitean oli tehtävä oikeistopoikkeaman voittamiseksi, „vasemmisto“-poikkeaman lopullisesti nujertamiseksi ja tien raivaamiseksi puolueen liittämiseksi mitä lujimmin leniniläisen linjan ympärille?

a) Ennen kaikkea täytyi tehdä loppu trotskilaisuuden jätteistä puolueessa, trotskilaisen teorian jätteistä. Trotskilaisen ryhmän oppositiona me murskasimme

ja viskasimme sivuun jo aikoja sitten. Nykyään trotskilainen ryhmä on proletariaatinvastainen ja neuvostovastainen vastavallankumouksellinen ryhmä, joka ahkeroiden tiedoittaa porvaristolle puolueemme asioista. Mutta trotskilaisen teorian jätteitä, trotskilaisuuden jätteitä ei puolueesta ole vielä täydellisesti tuuletettu pois. Oli siis ennen kaikkea tehtävä loppu näistä jätteistä.

Mikä on trotskilaisuuden olemus?

Trotskilaisuuden olemus on ennen kaikkea se, että se kieltää sosialismin rakentamisen mahdollisuuden Neuvostoliitossa maamme työväenluokan ja talonpoikaiston voimilla. Mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että ellei lähiaikoina meille ehdi voittoisan maailmanvallankumouksen apu, niin meidän on antauduttava porvariston edessä ja puhdistettava tie porvarillis-demokraattiselle tasavallalle. Siis meillä on tässä sosialismin maassamme rakentamisen mahdollisuuden porvarillinen kieltäminen, jota verhotaan „vallankumouksellisella“ fraasilla maailmanvallankumouksen voitosta.

Voidaanko tuollaisilla mielipiteillä varustettuna nostaa työväenluokan miljoonaiset joukot intomieliseen työhön, sosialistiseen kilpailuun, joukkoluontoiseen iskuruuteen, suurhyökkäykseen kapitalistisia aineksia vastaan? On selvää, että ei voida. Olisi tyhmää luulla, että meidän työväenluokkamme, joka on suorittanut kolme vallankumousta, lähtee intomieliseen työhön ja joukkoluontoiseen iskuruuteen sen hyväksi, että saataisiin lannoitetuksi maaperä kapitalismia varten. Meidän työväenluokkamme ei lähde intomieliseen työhön kapitalismin hyväksi, vaan sen hyväksi, että

kapitalismi voitaisiin lopullisesti haudata ja rakentaa Neuvostoliitossa sosialismi. Riistäkää siltä varmuus sosialismin rakentamisen mahdollisuuteen, niin te hävitätte kaiken maaperän kilpailulta, työinnostukselta ja iskuruudelta.

Tästä seuraa johtopäätös: työväenluokan nostamiseksi intomieliseen työhön ja kilpailuun sekä suurhyökkäyksen järjestämiseksi oli ennen kaikkea haudattava trotskilaisuuden porvarillinen teoria sosialismin rakentamisen mahdottomuudesta maassamme.

Trotskilaisuuden olemus on toiseksi se, että se kieltää mahdollisuuden saada talonpoikaiston perusjoukot mukaan sosialistiseen rakennustyöhön maaseudulla. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että työväenluokka ei kykene saamaan talonpoikaistoa mukaansa yksilöllisten talonpoikaistalouksien siirtämisessä kollektiivisille raiteille, että ellei lähiaikoina työväenluokan avuksi ehdi maailmanvallankumouksen voitto, niin talonpoikaisto palauttaa entisen porvarillisen järjestelmän. Siis meillä on tässä sen seikan porvarillinen kieltäminen, että proletariaatin diktatuuri kykenee ja että sillä on mahdollisuudet talonpoikaiston johtamiseksi sosialismiin, jota kieltämisestä verhotaan „vallankumouksellisilla“ fraaseilla maailmanvallankumouksen voitosta.

Voidaanko tuollaisilla mielipiteillä varustettuna nostaa talonpoikaisjoukot kolhoosiliikkeeseen, järjestää joukkoluontoinen kolhoosiliike, järjestää kulakiston luokkana likvidoiminen? On selvää, että ei voida.

Tästä seuraa johtopäätös: talonpoikaiston joukkoluontoisen kolhoosiliikkeen järjestämiseksi ja kulakiston likvidoimiseksi oli ennen kaikkea haudattava

trotskilaisuuden porvarillinen teoria talonpoikaiston työtätekevien joukkojen sosialismiin liittämisen mahdollisuudesta.

Trotskilaisuuden olemus on vihdoin se, että se kieltää rautaisen kurin välttämättömyyden puolueessa, tunnustaa ryhmäkuntalaisten ryhmittymien vapauden puolueessa ja katsoo välttämättömäksi trotskilaisen puolueen perustamisen. Trotskilaisuuden mielestä NKP(b):n ei tule olla yhtenäinen ja luja taistelupuolue, vaan ryhmien ja fraktioiden yhteenkokoutuma, joilla on omat keskuksensa, oma kurinsa, oma lehdistönsä j.n.e. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että julistetaan poliittisten ryhmien vapaus puolueessa. Se merkitsee, että poliittisten ryhmittymien vapauden jälkeen puolueessa pitää tulla poliittisten puolueiden vapaus maassa, s.o. porvarillinen demokratia. Siis meillä on tässä ryhmäkuntien vapauden tunnustaminen puolueessa aina poliittisten puolueiden sallimiseen saakka proletariaatin diktatuurin maassa, jota sallimista peitellään fraasilla „puolueen sisäisestä demokratiasta“, „komennon parantamisesta“ puolueessa. Se, että intelligenttiryhmiä ryhmäkuntalaisen rettelöimisen vapaus ei ole vielä puolueen sisäistä demokratiaa, että puolueen toteuttama laaja itsekritiikki ja puoluejoukkojen valtava aktiivisuus ovat puolueen sisäisen todellisen ja oikean demokratian ilmenemistä,— sitä trotskilaisuus ei voi ymmärtää.

Voidaanko tuollaisilla mielipiteillä varustettuna puolueen suhteen turvata puolueessa raudanluja kuri, turvata puolueen raudanluja yhtenäisyys, joka on välttämätön menestyksellistä taistelua varten luokkaviihollisia vastaan? On selvää, että ei voida.

Tästä seuraa johtopäätös: raudanlujan yhtenäisyyden ja proletaarisen kurin turvaamiseksi puolueessa täytyi ennen kaikkea haudata trotskilaisuuden organisaatioteoria.

Antautumishenkisyys käytännössä **sisältönä**, „vasemmistolaiset“ fraasit ja „vallankumoukselliset“ seikkailumaiset otteet **muotona**, joka verhoaa ja reklamoi antautumishenkistä sisältöä,—sellainen on trotskilaisuuden olemus.

Tuo trotskilaisuuden kaksinaisuus heijastaa sen köyhtyvän kaupunkilaispikkuporvariston aseman kaksinaisuutta, joka ei voi sietää proletariaatin diktatuurin „komentoa“ ja pyrkii joko hyppäämään „kerralla“ sosialismiin välttyäkseen köyhtymiseltä (siitä **seikkailumaisuus** ja **hysterisyys** politiikassa) taikka, jos se ei ole mahdollista, tekemään vaikka minkälaisia myönnytyksiä kapitalismille (siitä **antautumishenki** politiikassa).

Tuo trotskilaisuuden kaksinaisuus on selityksenä sille seikalle, että näennäisesti „raivokkaissa“ rynnäköissään oikeistouklonisteja vastaan trotskilaisuus tavallisesti päättyy **blokkiin** heidän kanssaan, jotka ovat naamioitumattomia antautujia.

Entä mitä ovat „vasemmistolaiset“ ylilyönnit, joita puolueessa on ilmennyt kolhoosiliikkeen alalla? Ne ovat eräänlainen, tosin kyllä tiedoton, yritys herättää meillä henkiin trotskilaisuuden perinteitä käytännössä, herättää henkiin trotskilainen suhtautuminen keskitalonpoikaistoon. Ne ovat seurausta siitä virheestä politiikassa, jota Lenin nimittää „ylihallinnoimiseksi“. Se tahtoo sanoa, että eräät toverimme, jotka ovat innostuneet kolhoosiliikkeen menestyksistä, ovat alka-

neet suhtautua kolhoosirakennustyön probleemiin pääasiallisesti hallintomiehinä eivätkä rakentajina, tehden sen vuoksi useita mitä pahimpia virheitä.

Meillä on puolueessa henkilöitä, jotka ovat sitä mieltä, ettei olisi pitänyt tukistaa „vasemmisto“-yli-lyöjiä. Heidän mielestään ei olisi pitänyt loukata työntekijöitämme eikä vastustaa heidän viehättymistään, vaikkapa tuo viehättyminen johti virheisiin. Se on tyhjää puhetta, toverit. Siten voivat puhua vain sellaiset ihmiset, jotka tahtovat ehdottomasti uida myötävirtaa. He ovat niitä samoja, jotka eivät milloinkaan kykene omaksumaan leniniläistä linjaa — kulkea vasten virtaa silloin, kun tilanne sitä vaatii, kun puolueen edut sitä vaativat. He ovat perässäläahustajia eivätkä leniniläisiä. Juuri sen vuoksi puolueen onnistuikin kääntää kokonaiset joukot tovereitamme oikealle tielle, juuri sen vuoksi puolueen onnistuikin korjata virheet ja saavuttaa menestyksiä, että yleislinjan käytännössä toteuttamisen hyväksi se lähti päättäväisesti vasten virtaa. Se onkin leninismiä käytännössä, leninismiä johtamisessa.

Juuri sen vuoksi olen sitä mieltä, että ellei „vasemmistolaisia“ ylilyöntejä olisi voitettu, niin me emme olisi voineet saavuttaa kolhoosiliikkeessä niitä menestyksiä, jotka nyt olemme saavuttaneet.

Siten on asianlaita trotskilaisuuden jätteitä ja niiden käytännössä ilmenemistä vastaan käydyn taistelun suhteen.

Hieman toisin on asianlaita kysymyksessä oikeisto-oppportunismista, jonka johdossa olivat tai ovat Buharin, Rykov ja Tomski.

Oikeistouklonisteista ei voida sanoa, etteivät he tunnustaisi sosialismin rakentamisen mahdollisuutta Neuvostoliitossa. Ei, he tunnustavat sen, ja siinä he eroavat trotskilaisista. Mutta oikeistouklonistien onnettomuus on siinä, että tunnustaessaan muodollisesti sosialismin rakentamisen mahdollisuuden yhdessä maassa he eivät halua tunnustaa niitä teitä ja taistelukeinoja, joita ilman sosialismin rakentaminen on mahdotonta. He eivät halua tunnustaa sitä, että teollisuuden voimaperäinen kehittäminen on avain koko kansantalouden uudistamiseen sosialismin perustoilla. He eivät halua tunnustaa leppymätöntä luokkataistelua kapitalistisia aineksia vastaan ja sosialismin suurhyökkäystä kapitalismia vastaan. He eivät ymmärrä sitä, että nämä kaikki tiet ja keinot ovat niiden toimenpiteiden systeemi, joita ilman proletariaatin diktatuurin säilyttäminen ja sosialismin rakentaminen maassamme on mahdotonta. He luulevat, että sosialismi voidaan rakentaa pikkuhiljaa, itsestäänsujumisen pohjalla, ilman luokkataistelua, ilman hyökkäystä kapitalistisia aineksia vastaan. He luulevat, että kapitalistiset ainekset joko itsestään, huomaamatta kuolevat pois tai kasvavat sosialismiin. Mutta kun sellaisia ihmeitä ei historiassa tapahdu, niin käy siten, että oikeistouklonistit luisivat käytännössä sosialismin maassamme rakentamisen mahdollisuuden kieltämisen kannalle.

Oikeistouklonisteista ei voida myöskään sanoa, että he kieltäisivät talonpoikaiston perusjoukkojen mukaansaamisen mahdollisuuden sosialismin rakentamiseen maaseudulla. Ei, he tunnustavat sen, ja siinä he eroavat trotskilaisista. Mutta tunnustaessaan sen muodol-

lisesti he samalla kieltävät ne tiet ja keinot, joita ilman talonpoikaiston saaminen mukaan sosialismin rakentamiseen on mahdotonta. He eivät halua tunnustaa, että neuvostotilat ja kolhoosit ovat peruskeino ja „valtatie“ talonpoikaiston perusjoukkojen saamiseksi mukaan sosialismin rakentamiseen. He eivät halua tunnustaa, että ilman kulakiston luokkana likvidoinisen politiikan käytännössä toteuttamista maaseutua ei voida uudistaa sosialismin perustoilla. He luulevat, että maaseutu voidaan siirtää sosialismin raiteille pikkuhiljaa, itsestänsujumisen pohjalla, ilman luokkataistelua, pelkästään varustelu- ja myyntiosuuskuntien kautta, sillä he ovat varmoja siitä, että kulakki itse kasvaa sosialismiin. He luulevat, että pääasia ei ole nyt teollisuuden kehittämisen nopeassa vauhdissa eikä myöskään kolhooseissa ja neuvostotiloissa, vaan siinä, että „päästetään valloilleen“ markkinoiden vaistovaraisuus, „vapautetaan“ markkinat ja „poistetaan kahleet“ yksilöllisiltä talouksilta aina maaseudun kapitalistisiin aineksiin saakka. Mutta kun kulakki ei voi kasvaa sosialismiin ja markkinoiden „vapautus“ merkitsee kulakiston aseistamista ja työväenluokan aseistariisumista, niin tuloksena on, että oikeistouklonistit luisuvat käytännössä kannalle, joka kieltää talonpoikaiston perusjoukkojen mukaansaamisen mahdollisuuden sosialismin rakentamiseen.

Tämä muuten onkin selityksenä sille tosiasialle, että kukkotappelussaan trotskilaisia vastaan oikeistouklonistit päätyvät tavallisesti kulissientakaisiin neuvotteluihin blokista heidän kanssaan.

Oikeisto-opportunismin peruspahe on se, että se tekee eron luokkataistelun leniniläisestä käsityk-

sestä ja luisuu pikkuporvarillisen liberalismiin kannalle.

Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö oikeistopoikkeaman voitto puolueessamme merkitsisi työväenluokan täydellistä aseistariisumista, kapitalististen ainesten aseistamista maaseudulla ja mahdollisuuksien lisääntymistä kapitalismin palauttamiselle Neuvostoliitossa.

Oikeistouklonistit eivät ole toisen puolueen perustamisen kannalla, ja siinä on vielä heidän yksi eroavaisuutensa trotskilaisista. Oikeistouklonistien johtajat ovat tunnustaneet avoimesti virheensä ja laskeneet aseensa puolueen edessä. Mutta olisi tyhmää tämän perusteella luulla, että oikeistopoikkeama olisi jo haudattu. Oikeisto-opportunismin voimaa ei voida mitata tämän seikan mukaan. Oikeisto-opportunismin voimana on pikkuporvarillisen vaistovaraisuuden voima, sen painostuksen voima, joka kohdistuu puolueeseen kapitalististen ainesten taholta yleensä ja kulakiston taholta erikoisesti. Ja juuri siksi, että oikeistopoikkeama heijastaa aikansa eläneiden luokkien perusainesten vastarintaa, juuri sen vuoksi oikeistopoikkeama on nykyään päävaara puolueessa.

Juuri siksi puolue katsoi välttämättömäksi ryhtyä päättäväiseen ja leppymättömään taisteluun oikeistopoikkeamaa vastaan.

Epäilemätöntä on, että ilman päättäväistä taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan, ilman sen johtavien ainesten eristämistä me emme olisi voineet mobilisoida puolueen ja työväenluokan voimia, maalaisköyhälistön ja talonpoikaiston keskitalonpoikaisten joukkojen voimia sosialismin suurhyökkäykseen, neu-

vostotilojen ja kolhoosien järjestämiseen, raskaan teollisuutemme kuntoonpalauttamiseen, kulakiston luokkana likvidoimiseen.

Siten on asianlaita „vasemmisto“- ja oikeistopoikkeaman suhteen puolueessa.

Tehtävänä on käydä edelleenkin leppymätöntä taistelua kahdella rintamalla, sekä „vasemmistolaisia“ vastaan, jotka edustavat pikkuporvarillista radikalismia, että oikeistolaisia vastaan, jotka edustavat pikkuporvarillista liberalismia.

Tehtävänä on jatkaa edelleenkin leppymätöntä taistelua niitä sovittelija-aineiksi vastaan puolueessa, jotka eivät ymmärrä tai eivät ole ymmärtävinään kahdella rintamalla käytävän päättäväisen taistelun välttämättömyyttä.

b) Kuva taistelusta syrjäpoikkeamia vastaan puolueessa ei olisi täydellinen, elleimme koskettelisi puolueessa ilmeneviä syrjäpoikkeamia kansallisuuskysymyksen alalla. Tarkoitin ensinnäkin poikkeamaa suurvenäläiseen chauvinismiin ja toiseksi — poikkeamaa paikalliseen natsionalismiin. Nämä syrjäpoikkeamat eivät ole niin huomattavia ja rynnistäviä kuin „vasemmisto“- tai oikeistopoikkeama. Niitä voisi nimittää ryömiviksi syrjäpoikkeamiksi. Mutta se ei vielä merkitse sitä, ettei niitä olisi olemassa. Ei, niitä on olemassa ja, mikä on pääasia, ne kasvavat. Siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä. Siitä ei voi olla epäilystä, sillä luokkataistelun kärjistymisen yleinen ilmapiiri ei voi olla johtamatta vissinlaiseen kansallisten kahnausten kärjistymiseen, jotka heijastuvat puolueessa. Siksi näiden syrjäpoikkeamien piirteet olisikin paljastettava ja vedettävä päivänvaloon.

Mikä on suurvenäläiseen chauvinismiin poikkeaman olemus meidän nykyisissä oloissamme?

Suurvenäläiseen chauvinismiin poikkeaman olemuksena on pyrkimys sivuuttaa kielen, kulttuurin ja elämäntapojen kansalliset erilaisuudet; pyrkimys valmistella kansallisten tasavaltojen ja alueiden likvidoimista; pyrkimys horjuttaa kansallisen tasa-arvoisuuden periaate ja tehdä tyhjäksi se puolueen politiikka, jonka tarkoituksena on koneiston kansallistaminen, lehdistön, koulujen ja muiden valtiollisten ja yhteiskunnallisten laitosten kansallistaminen.

Tämän tyyppin ukлонistit lähtevät tällöin siitä, että koska sosialismin voittaessa kansakunnat tulevat sulautumaan yhteen ja niiden kansalliset kielet tulevat muuttumaan yhdeksi, yhteiseksi kieleksi, niin on tullut aika hävittää kansalliset eroavaisuudet ja kieltäytyä ennen sorrettujen kansojen kansallisen kulttuurin tukemisen politiikasta.

Tämän yhteydessä he viittaavat Leniniin siteeraten häntä väärin, toisinaan suorastaan vääristellen ja parjaten Leniniä.

Lenin sanoi, että sosialismin aikana kansallisuuksien edut sulautuvat yhdeksi kokonaisuudeksi,— eikö tästä johdu, että on aika tehdä loppu kansallisista tasavalloista ja alueista... internationalismin hyväksi? Polemisoidessaan bundilaisia vastaan Lenin sanoi vuonna 1913, että kansallisen kulttuurin tunnus on porvarillinen tunnus,— eikö siitä johdu, että on aika tehdä loppu Neuvostoliiton kansojen kansallisesta kulttuurista... internationalismin hyväksi?

Lenin sanoi, että sosialismin aikana kansallinen sorto ja kansalliset väliseinät häviävät,— eikö siitä johdu,

että on aika tehdä loppu Neuvostoliiton kansojen kansallisten erikoisuuksien huomioimispolitiikasta ja ryhtyä harjoittamaan assimilatiopolitiikkaa... internationalismin hyväksi?

Ja niin edelleen, ynnä muuta sellaista.

Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö tämä syrjäpoikkeama kansallisuuskysymyksessä, jota kaiken lisäksi verhotaan internationalismin naamiolla ja Leninin nimellä, olisi suurvenäläisen natsionalismin kaikkein hiotuin ja siksi kaikkein vaarallisin muoto.

Ensinnäkään Lenin ei ole koskaan sanonut, että kansalliset erilaisuudet tulevat katoamaan ja että kansalliset kielet tulevat sulautumaan yhdeksi, yhteiseksi kieleksi yhden valtion puitteissa, ennen sosialismin voittoa maailman mitassa. Sen sijaan Lenin sanoi jotain aivan päinvastaista, nimittäin, että „kansalliset ja valtiolliset erilaisuudet kansojen ja maiden välillä... tulevat säilymään vielä hyvin, hyvin kauan vieläpä senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on pystytetty maailman mitassa“ * (XXV osa, s. 227).

Kuinka voidaan viitata Leniniin unohtaen tämän hänen peruslausuntonsa?

Eräs entisistä marxilaisista, mutta nykyään luopio ja reformisti, herra Kautsky väittää tosin jotain sellaista, mikä on suorastaan päinvastaista sille, mitä Lenin meille opettaa. Vastoin Leniniä hän väittää, että proletaarisen vallankumouksen voitto itävaltalais-saksalaisessa yhdistetyssä valtiossa viime vuosisadan puolivälissä olisi johtanut yhden, yhteisen saksan kielien muodostumiseen ja tshekkien saksalaistumiseen,

---

* Alleviivaus minun. J. St.

sillä „yksistään kahleista vapautuneen tavaravaihdon voima, yksistään sen nykyaikaisen kulttuurin voima, jonka saksalaiset toivat mukanaan, olisi tehnyt takapajuisista tshekkiläisistä pikkuporvareista, talonpojista ja proletaareista, joille heidän raihnas kansallisuutensa ei ollut voinut mitään antaa, saksalaisia ilman mitään pakollista saksalaistamista“ (kts. esipuhe kirjan „Vallankumous ja vastavallankumous“ saksalaiseen painokseen).

Ymmärrettävää on, että tällainen „käsitys“ on täysin sopusointuinen Kautskyn sosiali-chauvinismin kanssa. Näitä Kautskyn mielipiteitä vastaan minä esiinnyinkin vuonna 1925 Idän kansojen yliopistossa pitämässäni puheessa⁵⁶. Mutta voiko tällä riehaantuneen saksalaisen sosiali-chauvinistin marxilaisvastaisella jaarittelulla olla jotain myönteistä merkitystä meille, marxilaisille, jotka haluamme pysyä internationalisteina loppuun saakka?

Kumpi on oikeassa, Kautsky vaiko Lenin?

Jos oikeassa on Kautsky, niin miten voidaan silloin selittää se tosiasia, että sellaiset verrattain takapajuiset kansallisuudet kuin bielovenäläiset ja ukrainalaiset, jotka ovat lähempänä isovenäläisiä kuin tshekkiläiset saksalaisia, eivät ole venäläistyneet Neuvostoliiton proletaarisen vallankumouksen voiton tuloksena, vaan päinvastoin elpyneet ja kehittyneet itsenäisinä kansakuntina? Miten voidaan selittää, että sellaiset kansakunnat kuin turkmenit, kirgisit, uzbekit, tadžikit (puhumattakaan gruusialaisista, armenialaisista, azerbaidzhanilaisista j.n.e.) eivät takapajuisuudestaan huolimatta ole sosialismin voiton yhteydessä Neuvostoliitossa lainkaan venäläistyneet, vaan päinvas-

toin, ovat elpyneet ja kehittyneet itsenäisiksi kansakunniksi? Eikö ole selvää, että tavoitellessaan näyteinternationalismia meidän kunnioitettavat uklonistimme ovat joutuneet kautskylaisen sosiali-chauvinismin kynsiin? Eikö ole selvää, että taistellessaan sen puolesta, että yhden valtion rajojen sisällä, Neuvostoliiton rajojen sisällä, olisi yksi ja yhteinen kieli, he pyrkivät itseasiassa palauttamaan ennen vallitsevana olleen kielen, nimittäin isovenäjän kielen etuoikeuksia?

Missä siinä on internationalismi?

Toiseksi, Lenin ei ole milloinkaan sanonut, että kansallisuussorron hävittäminen ja kansallisuuksien etujen sulautuminen yhdeksi kokonaisuudeksi olisi samaa kuin kansallisten erilaisuuksien hävittäminen. Me olemme hävittäneet kansallisuussorron. Me olemme hävittäneet kansalliset etuoikeudet ja saattaneet voimaan kansallisen tasa-arvoisuuden. Me olemme hävittäneet valtiorajat tämän sanan vanhassa mielessä, rajapylvää ja tulliaidat Neuvostoliiton kansallisuuksien väliltä. Me olemme saattaneet voimaan Neuvostoliiton kansojen taloudellisten ja poliittisten etujen yhtenäisyyden. Mutta merkitseekö se, että me olemme siten hävittäneet kansalliset erilaisuudet, kansalliset kielet, kulttuurin, elintavat j.n.e.? On selvää, ettei se merkitse sitä. Mutta kun kansalliset erilaisuudet, kieli, kulttuuri, elintavat j.n.e. jäävät olemaan, niin eikö ole selvää, että kansallisten tasavaltojen ja alueiden lakkauttamisen vaatimus historian tällä kaudella on taantumuksellinen vaatimus, joka on suunnattu proletariaatin diktatuurin etuja vastaan? Ymmärtävätkö meidän uklonistimme, että jos nyt

lakkautetaan kansalliset tasavallat ja alueet, niin se merkitsee sitä, että Neuvostoliiton kansojen miljoonaisilta joukoilta riistetään mahdollisuus saada sivistys äidinkielellä, riistetään heiltä äidinkielen koulun, oikeuslaitoksen, hallintolaitoksen, yhteiskunnallisten ja muiden järjestöjen ja laitosten pitämisen mahdollisuus, riistetään heiltä mahdollisuus yhtyä sosialistiseen rakennustyöhön? Eikö ole selvää, että näyteinternationalismia tavoitellessaan meidän uklonistimme ovat joutuneet taantumuksellisten isovenäläisten chauvinistien kynsiin ja unohtaneet, kokonaan unohtaneet proletariaatin diktatuurin kauden kulttuurivallankumouksen tunnuksen, joka on samalla tavalla voimassa Neuvostoliiton **kaikkia** kansoja varten, sekä isovenäläisiä että ei-isovenäläisiä varten?

Kolmanneksi, Lenin ei ole milloinkaan sanonut, että kansallisen kulttuurin kehittämisen tunnus **proletariaatin diktatuurin** oloissa on taantumuksellinen tunnus. Päinvastoin, Lenin oli aina sillä kannalla, että Neuvostoliiton kansoja pitää auttaa niiden oman kansallisen kulttuurinsa kehittämässä. Ei kenenkään muun kuin juuri Leninin johdolla puolueen X edustajakokouksessa laadittiin ja hyväksyttiin kansallisuuskysymyksestä päätöslauselma, jossa puhutaan suoraan siitä, että:

„Puolueen tehtävänä on auttaa ei-isovenäläisten kansojen työtätekeviä joukkoja saavuttamaan edellemennyt keski-Venäjä, auttaa niitä: a) kehittämään ja lujittamaan kotonaan neuvostollista valtioelämää sellaisissa muodoissa, jotka vastaavat näiden kansojen kansallisia ja elinoloja; b) kehittämään ja lujittamaan kotonaan oikeuslaitosta, hallintolaitosta, talouselimiä ja valtaelimiä, jotka toimivat äidinkielellä ja jotka on pantu kokoon paikallisen väestön elämän ja psykologian tuntevista paikalli-

sista työntekijöistä; c) kehittämään kotonaan äidinkielistä lehdistöä, koulua, teatteria, klubitoimintaa ja yleensä kulttuuri- ja valistuslaitoksia; d) järjestämään ja kehittämään äidinkielellä toimivien sekä yleissivistävien että ammatti- ja teknillisluontoisten kurssien ja koulujen laajan verkoston“⁵⁷.

Eikö ole selvää, että Lenin oli kokonaan ja täydellisesti sen tunnuksen kannalla, joka puhuu kansallisen kulttuurin kehittamisestä **proletariaatin diktatuurin oloissa?**

Eikö ole selvää, että kansallista kulttuuria koskevan tunnuksen kieltäminen proletariaatin diktatuurin oloissa merkitsee Neuvostoliiton ei-isovenäläisten kansojen kulttuurinousun välttämättömyyden kieltämistä, yleisen oppivelvollisuuden välttämättömyyden kieltämistä näiden kansojen suhteen, näiden kansojen luovuttamista taantumuksellisten natsionalistien henkiseen orjuuteen?

Lenin todellakin määritteli kansallisen kulttuurin tunnuksen **porvariston herruuden aikana** taantumukselliseksi tunnukseksi. Mutta olisiko muuten voinut ollakaan?

Mitä on kansallinen kulttuuri kansallisen porvariston herruuden aikana? Sisällöltään **porvarillista** ja muodoltaan kansallista kulttuuria, jonka tarkoituksena on joukkojen myrkyttäminen natsionalismin myrkyllä ja porvariston herruuden lujittaminen.

Mitä on kansallinen kulttuuri proletariaatin diktatuurin aikana? Sisällöltään **socialistista** ja muodoltaan kansallista kulttuuria, jonka tarkoituksena on joukkojen kasvattaminen sosialismin ja internationalismin hengessä.

Kuinka voidaan sekoittaa toisiinsa nämä. kaksi periaatteellisesti erilaista ilmiötä tekemättä eroa marxilaisuudesta?

Eikö ole selvää, että vastustaessaan tunnusta kansallisesta kulttuurista porvarillisen järjestelmän aikana Lenin suuntasi iskunsa kansallisen kulttuurin porvarillista sisältöä eikä sen kansallista muotoa vastaan?

Olisi typerää luulla, että Lenin olisi pitänyt sosialistista kulttuuria epäkansallisena, jolla ei olisi määrätynlaista kansallista muotoa. Bundilaiset tosin yrittivät aikoinaan panna tuon järjettömyyden Leninin kontolle. Mutta Leninin teoksista näkyy, että hän pani jyrkän vastalauseen sellaista parjausta vastaan ja erottautui päättäväisesti sellaisesta järjettömyydestä. Ovatko meidän kunnioitettavat ukлонistimme kuitenkin lähteneet laahustamaan bundilaisten jälkiä?

Mitä meidän ukлонistiemme todistuksista jää jäljelle kaiken edellösanotun jälkeen?

Ei mitään, paitsi internationalismin lipulla tempuileminen ja Leninin parjaaminen.

Suurvenäläisen chauvinismin suuntaan poikkeavat erehtyvät suuresti arvellessaan, että sosialismin rakentamisen kausi Neuvostoliitossa on kansallisten kulttuurien luhistumisen ja lopettamisen kautta. Asia on aivan päinvastoin. Todellisuudessa on proletariaatin diktatuurin ja sosialismin rakentamisen kausi Neuvostoliitossa kansallisten kulttuurien kukoistuksen kautta, jotka ovat sisällöltään sosialistisia ja muodoltaan kansallisia, sillä juuri itse kansakunnat eivät ole neuvostojärjestelmän aikana tavallisia „nykyaikaisia“ kansakuntia, vaan sosialistisia kansakuntia, samoin kuin niiden kansalliset kulttuuritkaan eivät ole sisäl-

löltään tavallisia, porvarillisia kulttuureja, vaan sosialistisia kulttuureja.

He eivät ilmeisesti käsitä, että kansallisten kulttuurien kehitys on laajeneva uudella voimalla, kun äidinkielen yleinen alkeisoppivelvollisuus saatetaan voimaan ja juurrutetaan käytäntöön. He eivät käsitä, että vain kansallisten kulttuurien kehittämisen ehdolla voidaan jälkeenjääneet kansallisuudet tositeolla liittää mukaan sosialistiseen rakennustyöhön.

He eivät käsitä, että juuri siinä onkin sen leninläisen politiikan perusta, jonka tarkoituksena on auttaa ja tukea Neuvostoliiton kansojen kansallisten kulttuurien kehittämistä.

Voi näyttää kummalliselta, että me, jotka olemme sillä kannalla, että kansalliset kulttuurit sulautuvat tulevaisuudessa yhdeksi yhteiseksi (sekä muotonsa että sisältönsä puolesta yhteiseksi) kulttuuriksi, jolla on yksi yhteinen kieli, olemme samalla sillä kannalla, että nykypäivinä, proletariaatin diktatuurin kaudella, kansallisten kulttuurien tulee kukoistaa. Mutta siinä ei ole mitään kummallista. Kansallisten kulttuurien on annettava kehittyä ja päästä täyteen laajuuteensa, tuoda esiin kaikki mahdollisuutensa, jotta sosialismin voitettua koko maailmassa voitaisiin luoda edellytykset niiden sulautumiselle yhdeksi yhteiseksi kulttuuriksi, jolla on yksi yhteinen kieli. Muodoltaan kansallisten ja sisällöltään sosialististen kulttuurien kukoistus proletariaatin diktatuurin oloissa yhdessä maassa niiden sulautumista varten yhdeksi yhteiseksi sosialistiseksi (sekä muodoltaan että sisällöltään) kulttuuriksi, jolla on yksi yhteinen kieli, kun proletariaatti voittaa koko maailmassa ja sosialismi tulee jokapäiväiseen

elämään,—juuri siinä onkin kansallista kulttuuria koskevan kysymyksen leniniläisen asettamisen dialektisuus.

Voidaan sanoa, että kysymyksen tällainen asettaminen on „ristiriitainen“. Mutta eikö meillä ole juuri samanlainen „ristiriitaisuus“ valtiota koskevassa kysymyksessä? Me olemme valtion poiskuolemissa kannalla. Ja samalla me olemme proletariaatin diktatuurin lujittamisen kannalla, joka on kaikkein mahtavin, kaikkein voimallisin valta kaikista tähänastisista valtiovalloista. Valtiovallan korkein kehitys ehtojen valmistamiseksi valtiiovallan poiskuolemista varten — sellainen on marxilainen formula. Onko se „ristiriitaista“? Kyllä, se on „ristiriitaista“. Mutta tämä ristiriita on elämäävastaava, ja se heijastaa täydellisesti marxilaista dialektiikkaa.

Tai ottakaamme esimerkiksi leniniläinen kysymyksen asettaminen kansakuntien itsemääräämisoikeudesta aina eroamiseen saakka. Teesin kansakuntien itsemääräämisoikeudesta Lenin esitti toisinaan yksinkertaisen formulan muodossa: „eroaminen yhdistymistä varten“. Ajatelkaahan vain — eroaminen yhdistymistä varten. Se haiskahtaa jopa paradoksilta. Mutta tämä „ristiriitainen“ formula heijastaa kuitenkin sitä marxilaisen dialektiikan elämäävastaavaa totuutta, joka tekee bolshevikeille mahdolliseksi kaikkein lujimpienkin linnoitusten valloittamisen kansallisuuskysymyksen alalla.

Samaa on sanottava formulasta, joka koskee kansallista kulttuuria: kansallisten kulttuurien (ja kielten) kukoistus kaudella, jolloin proletariaatin diktatuuri vallitsee yhdessä maassa, ehtojen valmistelemiseksi

niiden poiskuolemislle ja yhdeksi yhteiseksi sosialistiseksi kulttuuriksi (ja yhdeksi yhteiseksi kieleks) sulautumislle kaudella, jolloin sosialismi on voitannut koko maailmassa.

Ken ei ole käsittänyt tätä siirtymiskautemme omalaatuisuutta ja „ristiriitaisuutta“, ken ei ole käsittänyt tätä historiallisten prosessien dialektiikkaa, se on marxilaisuuden suhteen mennyttä miestä.

Meidän ukлонistiemme onnettomuus on siinä, että he eivät ymmärrä eivätkä halua ymmärtää marxilaista dialektiikkaa.

Siten on asia suurvenäläiseen chauvinismiin poikkeaman kanssa.

Ei ole vaikea käsittää, että tämä syrjäpoikkeama heijastaa ennen hallinnee isovenäläisen kansakunnan aikansa eläneiden luokkien pyrkimyksiä palauttaa itselleen menetetyt etuoikeudet.

Siitä johtuu suurvenäläisen chauvinismin vaarallisuus päävaarana puolueessa kansallisuuskysymyksen alalla.

Mikä on paikalliseen natsionalismiin poikkeaman olemus?

Paikalliseen natsionalismiin poikkeaman olemuksena on pyrkimys eristäytyä ja sulkeutua oman kansallisen kuorensa sisään, pyrkimys hämätä luokkaristiriidat oman kansakuntansa sisällä, pyrkimys suojautua suurvenäläiseltä chauvinismilta poistumalla sosialistisen rakennustyön yleisestä virrasta, pyrkimys olla näkemättä sitä, mikä lähentää ja yhdistää Neuvostoliiton kansakuntien työtätekeviä joukkoja toisiinsa, ja nähdä vain se, mikä voi loitontaa niitä toisistaan.

Poikkeama paikalliseen natsionalismiin heijastaa ennen sorrettujen kansakuntien aikansa eläneiden luokkien tyytymättömyyttä proletariaatin diktatuurin järjestelmään, niiden pyrkimystä eristäytyä omaan kansalliseen porvarilliseen valtioonsa ja pystyttää siellä oma luokkaherruutensa.

Tämän syrjäpoikkeaman vaarallisuus on siinä, että se viljelee porvarillista natsionalismia, heikentää Neuvostoliiton kansojen työtätekevien yhtenäisyyttä ja auttaa interventionisteja.

Sellainen on paikalliseen natsionalismiin poikkeaman olemus.

Puolueen tehtävänä on käydä päättäväistä taistelua tätä syrjäpoikkeamaa vastaan ja turvata ehdot, jotka ovat välttämättömiä Neuvostoliiton kansojen työtätekevien joukkojen internationalistiselle kasvatukselle.

Siten on asia syrjäpoikkeamien kanssa puolueessamme, „vasemmisto“- ja oikeistopoikkeaman kanssa yleisen politiikan alalla ja syrjäpoikkeamien kanssa kansallisuuskysymyksen alalla.

Sellainen on meidän puolueemme sisäinen tila.

Nyt, kun puolue on suoriutunut voittajana yleislinjan puolesta käydyssä taistelussa, kun puolueemme leniniläinen linja on voittanut koko rintamalla, ovat monet taipuvaisia unohtamaan ne vaikeudet, joita kaikki ja kaikenlaiset ukлонistit ovat meille työssämme aiheuttaneet. Enemminkin, eräät mielialtaan poroporvarilliset toverit yhä vieläkin ovat siinä luulossa, että olisi voitu tulla toimeen ilman ukлонisteja vastaan käytyä taisteluakin. Sanomattakin on selvää, että nämä toverit ovat pahasti

harhassa. Ei tarvitse muuta kuin katsahtaa taaksepäin ja palauttaa mieleensä trotskilaisten ja oikeistouklonistien kolttoiset, ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleensä kuluneella kaudella syrjäpoikkeamia vastaan käydyn taistelun historian, niin ymmärtää tuon puolue-poroporvarillisuuden koko tyhjyyden ja kelvottomuuden. Ei voi olla epäilyä siitä, että taltuttamatta uklonisteja ja lyömättä heitä avoimessa taistelussa me emme olisi saavuttaneet niitä menestyksiä, joista puolueemme on nyt syystä ylpeä.

Taistelussa leniniläiseltä linjalta poikkeamia vastaan puolueemme on kasvanut ja lujittunut. Taistelussa syrjäpoikkeamia vastaan se on takonut riviensä leniniläisen yhtenäisyyden. Nykyään ei kukaan enää kiellä sitä kiistatonta tosiasiaa, että puolue ei ole vielä milloinkaan ollut niin lujasti yhteenliittynyt Keskuskomiteansa ympärille kuin nyt. Kaikkien on nyt pakko tunnustaa, että puolue on nyt yhtenäisempi ja lujempi kuin milloinkaan ennen, että XVI edustajakokous on yksi niitä harvoja puoluekokouksiamme, jossa ei ole enää muotoiltua ja kiinteää oppositiota, joka pystyisi asettamaan oman erikoisen linjansa puolueen yleislinjaa vastaan.

Mitä puolueen on kiittäminen tästä ratkaisevasta saavutuksestaan?

Sen on kiittäminen tästä saavutuksesta sitä seikkaa, että taistelussaan syrjäpoikkeamia vastaan se on aina harjoittanut periaatteellista politiikkaa alentumatta milloinkaan kulissientakaisiin sommitteluihin ja diplomaattiseen keinotteluun.

Lenin sanoi, että periaatteellinen politiikka on ainoa oikea politiikka. Me suoriuduimme voittajina

taistelusta syrjäpoikkeamia vastaan siksi, että noudattimme rehellisesti ja johdonmukaisesti tätä Leninin antamaa ohjetta. (Suosionosoituksia.)

* * *

Minä lopetan, toverit.

Minkälainen on yleinen johtopäätös?

Kuluneena kautena me olemme saavuttaneet monia ratkaisevia voittoja sosialistisen rakennustyön kaikilla rintamilla. Me olemme saavuttaneet nämä voitot siksi, että kykenimme kantamaan korkealla Leninin suurta lippua. Jos me tahdomme voittaa, niin meidän on edelleenkin kannettava korkealla Leninin lippua ja suojattava sen puhtaus ja tahrattomuus. (Suosionosoituksia.)

Sellainen on yleinen johtopäätös.

Leninin lipun alla me voitimme taisteluissa Lokakuun vallankumouksen puolesta.

Leninin lipun alla me olemme saavuttaneet ratkaisevia voittoja taistelussa sosialistisen rakennustyön voiton puolesta.

Tämän lipun alla me saavutamme voiton proletaarissa vallankumouksessa koko maailmassa.

Eläköön leninismi! (Voimakkaita ja kauanjatkuvia suosionosoituksia. Kunnianosoituksia koko salissa.)